

„O poveste tulburătoare
și plină de tandrețe

FRESH FICTION

**A meritat
așteptarea**

**JAMIE
BECK**

JAMIE BECK
A meritat aşteptarea

MihaelaP

Worth the Wait

Jamie Beck

Copyright text © 2015 Jamie Beck

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu
ANA Sofia, Ltd.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

A meritat așteptarea

Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-33-8484-4

ISBN EPUB 978-606-33-8706-7

JAMIE BECK
A meritat așteptarea

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Părinților mei și răposatului meu tată vitreg.

Sunt recunoscătoare că ați văzut mereu ce-i mai bun în mine.

prolog

Wilton, Connecticut

În urmă cu treisprezece ani

Până să ajungă să împlinească 13 ani, Vivi învățase să nu aibă prea multe așteptări de la viață. Accidente tragice puteau să nimicească jumătate din familia ta și apoi să-ți trimită tatăl în brațele băuturii. Bătaușii puteau să strice o zi perfectă luându-se de hainele tale ieftine sau de lucrurile ciudate pe care le scoți câteodată pe gură. Uneori, singurătatea te putea cuprinde atât de strâns, încât abia să mai poți respira.

Dar te ajută să te bucuri mai mult de lucrurile mărunte și să accepți simplul adevăr – că viața e grea. Așa apreciezi micile momente, cum ar fi să mănânci aluat de prăjituri direct din ambalajul galben, sau să te trezești cu bătrânul tău câine cuibărit în patul tău, sau să te împrietenești cu cineva când pur și simplu îți este groază de prima zi în clasa a opta într-un oraș nou.

Ca urmare a acestui din urmă lucru, ajunsese să stea la masa din bucătărie a lui Cat, la prima ei petrecere în pijamale, concentrându-se la ultimele linii ale unei schițe pe care o desena la cerere. Cat lăudase în fața mamei ei talentul artistic al lui Vivi, iar Vivi nu voia să-și dezamăgească noua prietenă.

Se uită pentru ultima dată la imaginea cocoșului din ceramică pe care îl copiasse înainte de a ridica lucrarea pentru inspecție. Ochii doamnei St. James se măriră în timp ce duse mâna la piept.

– Oh, Vivi, este minunat! Pot să-l păstrez?

– Sigur, zise Vivi și încuviință din cap, încântată de laude.

Cat îi dădu punga de Oreo peste masă. Vivi mai luă trei biscuiți și se așază la loc pe scaunul ei. Simțind o mare mulțumire, scoase un oftat fericit.

Dar liniștea ei se nărui de cum cei doi frați mai mari ai lui Cat dădură buzna pe ușa bucătăriei, amândoi transpirați după antrenamentul de lacrosse. Deși Vivi nu-i cunoscuse încă, știa că

David era inteligentul din ultimul an de liceu și că Jackson era elevul bătauș.

Asemenea lui Cat, moșteniseră frumusețea spaniolă a mamei lor. Toți cei trei frați se mândreau cu părul negru lucios, ochii căprui expresivi și tenul măsliniu. În totală contradicție cu ochii albaștri depărtați și părul blond al lui Vivi.

Vivi observă că David își sărută mama pe obraz în semn de salut, după care se duce la aragaz, ridică un capac de pe o oală și adulmecă conținutul.

Jackson zâmbi prietenos când îi fu prezentat lui Vivi, dar apoi își îndreptă imediat atenția spre Cat.

– Trebuie să te răpesc o secundă, surioară.

Arată cu degetul mare spre camera de zi.

Cat își dădu ochii peste cap și se aplecă spre Vivi.

– Pe ce vrei să facem pariu că-mi va cere să-mi *împrumute* alocația în seara asta pentru că pe a lui a cheltuit-o deja?

Vivi ridică din umeri, simțindu-se stingherită. De la moartea mamei și a fratelui ei, în urmă cu șapte ani, ea nu avusese frați sau ceva care să aducă a viață de familie normală. Probabil se încrunta pierdută în propriile gânduri când băgă un alt biscuit în lapte, pentru că David o întrebă:

– Oreo ăia au ceva?

– N... nu.

Înghiți – cu greu. Era mai frumos decât ar trebui să fie vreun băiat. Sincer, chiar nu era corect față de toți ceilalți băieți. Sau fete.

– David, uită-te la desenul ăsta pe care tocmai l-a făcut Vivi. Nu-i așa că-i talentată?

Doamna St. James se ridică, îi oferi lui David locul ei și se apucă să-i pună *paella* în farfurie.

David studie desenul și apoi o cercetă pe Vivi din cap până-n picioare – ceea ce nu-i luă mult –, observând șuvițele roz din părul ei, pijamaua cu Hello Kitty și picioarele ei slăbănoage.

Un rânjel îi curbă colțurile gurii.

– Chiar e reușit. Probabil că faci cursuri de desen.

În ochii lui intenși se citea o curiozitate autentică, ceea ce o făcu să se fâstâcească și să simtă că îi era prea cald. Dar tot nu își putu feri privirea.

– Nu chiar.

Privirea lui o țintui în scaun. Chiar voia să stea de vorbă cu ea?

– Învăț singură în mare parte, citind cărți sau luând cu împrumut filme de la bibliotecă. Uneori, mai rămân după școală cu profesoara de desen.

– Impresionant! Se uită la ea cu respect. Și mai și pictezi?

Vivi se așează mai dreaptă, dornică să discute cu el despre subiectul ei preferat.

– Da, și fac și colaje. Uneori, lucrez cu lut, dar nu mă pricep prea bine încă. Fac și poze.

– Tocmai te-ai mutat în oraș, nu-i așa? Ar trebui să treci pe la Centrul de Arte Silvermine, cel mai potrivit loc de aici pentru orice fel de cursuri de artă. Este chiar peste graniță, în New Canaan.

– Sună grozav.

Vivi afișă un zâmbet pe chip chiar dacă știa că nu avea să calce niciodată în acel loc. Părea ceva scump. Mai important, ar fi însemnat ca tatăl ei să fie implicat, și asta pur și simplu nu se putea întâmpla. Ea avusese grijă de el de la accident, nu invers. Probabil era mai bine așa, pentru că, în rarele ocazii în care el depunea vreun efort, de obicei o punea în situații stânjenitoare din cauza băuturii.

David înclină capul, mijind un pic ochii, de parcă îi putea vedea gândurile. Apoi chipul i se luminează.

– Faci portrete?

– Nu prea bine.

Vivi făcu o grimasă și apoi mai băgă un Oreo înmuiat în gură, devenind tot mai derutată de atenția lui.

– Eu o să judec asta. Împinse blocul de desen spre ea și apoi se aplecă peste masă, sprijinindu-se în coate. Desenează-mă!

– Acum?

Jumătate din biscuit căzu înapoi în lapte.

– De ce nu? Se răsuci în scaun și ridică bărbia. Din profil?

Consumată de un amestec palpitant de panică și fascinație, ea ignoră dezastrul din paharul ei și luă creionul.

– Fără profiluri.

David se întoarse înapoi spre ea și rămase nemișcat. Privi spre hârtie.

– Ochii sus, îi ceru ea.

Când se uită la ea, el zâmbi.

La început, degetele îi erau încordate, făcând prea apăsător primele linii, dar, cam într-un minut, fu absorbită de proiect – în mare parte, oricum. Bine, nu putea să ignore modul în care inima ei bătea mai repede de fiecare dată când privirile li se întâlneau, ceea ce, ținând cont de circumstanțe, se întâmpla destul de des.

Doamna St. James puse farfuria de *paella* în fața lui și apoi plecă din bucătărie. David dădu mâncarea deoparte și continuă să privească. Câteva minute mai târziu, Cat reveni și se așeză pe scaunul de lângă Vivi.

– De ce-l desenezi pe David?

– Pentru că i-am cerut eu, răspunse el înaintea lui Vivi. Șșșttt! Nu-i distrage atenția.

– Serios? Cat oftă melodramatic, uitându-se la Vivi. Să știi că nu trebuie să-l desenezi.

– Nu mă deranjează.

De fapt, lui Vivi îi plăcea scuza asta pentru a memora fiecare detaliu al chipului lui perfect.

El îi făcu cu ochiul chiar atunci. Iar îi citise gândurile?

Căldura i se revărsă în obraji.

– Mă duc să văd la ce ne putem uita la televizor. Cat se ridică, privind peste umărul lui Vivi. Să vii când termini.

După ce ea plecă, David întrebă:

– Cum ți se pare Wilton?

– Este simpatic... mai frumos ca Buffalo.

La naiba, îi stricase linia maxilarului. Șterse puțin și se concentrează la foaia din fața ei.

– Desenezi mai bine când scoți vârful limbii în colțul gurii? o tachină David.

Tresărind, ea băgă limba la loc în gură și se uită la el.

– Se pare că da.

El își încrucișă brațele, chicotind, și continuă să o privească lucrând. Termină în câteva minute. Analiză imaginea cu o

încruntătură. Portretele erau *mult* mai grele decât cocoșii din ceramică.

David se întinse peste masă și trase de blocul de desen.

– Lasă-mă să văd!

Vivi îi dădu drumul cu reticență și îi privi reacția.

– Este uimitor de bun la cât de repede l-ai făcut. Un zâmbet lent se întinse pe chipul lui, în vreme ce studia desenul ei. M-ai făcut mai arătos decât sunt de fapt.

– Nu!

Nu-l făcuse, nu-i așa? Oh, Doamne, ce jenant!

– Ba da, așa cred. Rupse desenul din blocul de desen și îl puse la stânga lui, după care trase mai aproape farfuria dată la o parte mai devreme. Mersi!

Vivi se întinse după desen, dar el îi atinse mâna. Ea simți furnicături prin braț de la atingere.

– Este al meu. Apoi băgă în gură orezul cu șofran. De fapt, semnează-l, ca să pot dovedi cândva că te-am cunoscut.

Deși Vivi știa că glumea ca să fie amabil cu prietena surorii lui mai mici, savură fiecare moment de totală atenție din partea lui. Din păcate, toată treaba asta mai dură doar câteva secunde, din cauza lui Jackson.

– Hei, omule! Grăbește-te, altfel o să întârziem prea mult.

David se uită surprins la ceas.

– Scuze, zise el către Jackson. Termin repede.

Puse farfuria în chiuvetă și apoi luă desenul de pe masă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Vivi. Mersi pentru asta.

– Cred că te așteaptă Cat în camera de zi, îi zise Jackson lui Vivi, dispărând după David.

– Oh, mersi!

Vivi ieși din bucătărie, simțindu-se un pic amețită.

Se afundă în canapea lângă Cat, care alesese filmul *Sabrina*, cu Harrison Ford. Vivi nu reuși să rămână interesată de poveste, pentru că mintea ei continua să-și imagineze că avea să îl revadă pe David la micul dejun.

– Ce-i cu zâmbetul ăsta caraghios? întrebă Cat.

Ups. Vivi își mască gândurile intime cu o parte din adevăr.

– Mă bucur că m-ai invitat.

capitolul I

Insula Block

În prezent, sfârșit de iulie

Apa agitată din Long Island Sound balansa feribotul, dar Vivi știa că nu de asta era în pericol să dea afară prânzul. Strânse cu degetele marginea banchetei, în timp ce genunchii i se mișcau în ritmul aripilor unui colibri. Trecuseră optsprezece luni de când inima ei experimentase ultima dată un antrenament de acest gen.

– Arăți rău, zise Cat. Te simți bine?

Ieșind din amorteală, se întoarse spre Cat, care o invitase pe Vivi în ultimul moment să meargă în vacanță cu ea și frații ei la casa de vară a familiei lor din insula Block.

– Sunt bine. Vivi își stăpâni agitația și se așează dreaptă. Sunt *doar* foarte pregătită ca feribotul să acosteze.

Și era și mai pregătită să îl vadă pe David, care era obiectul afecțiunii ei de mai bine de zece ani. Anii de corespondență, filme și ieșiri la muzeu, după-amiezi în Central Park și glume private o convinseseră de destinul lor. Până recent, faptul că sentimentele ei fuseseră neîmpărtășite nu-i diminuase niciodată speranțele. Nu era surprinzător, ținând cont că viața alături de tatăl ei o învățase să nu ceară multă iubire.

Cat se aplecă spre ea.

– Sunt convinsă că ești dornică să-l vezi pe David, dar acum este diferit. E distant.

Vivi se uită în podea. Observase și ea schimbarea când el se mutase în Hong Kong, după moartea mamei lor, în urmă cu optsprezece luni. O retragere bruscă, misterioasă față de toată lumea.

– N-a explicat nimănui tăcerea lui deplină, nici măcar tatălui vostru? o întreabă Vivi.

– Nicidecum tatei. De când a murit mama, abia și-au vorbit, deși nici unul din ei nu ne spune de ce. Poate lucrurile se vor

îmbunătăți acum, că-i acasă. Cat făcu o grimasă. Cine ar fi ghicit că mie mi-ar putea fi așa dor de el?

Vivi ar fi ghicit. În vreme ce alții i-ar fi putut descrie pe Cat și pe David ca fiind oarecum distanți, ea știa că erau dedicați cu înverșunare și protectori cu prietenii lor apropiați și cu familia.

Privi pe fereastră, la ocean. Vizitase ultima dată insula Block cu câteva luni înainte ca doamna St. James să fie diagnosticată cu cancer. Acum, i se părea cu mult timp în urmă.

– Mersi că m-ai invitat săptămâna asta, Cat!

– Eu mă bucur că ai putut veni așa din scurt.

Cat zâmbi.

– Marele avantaj la a fi profesoară – vara am liber.

– Cum rămâne cu spectacolele tale? întrebă Cat.

Vivi ridică din umeri.

– Ținând cont că sunt doar cu un pas peste un artist anonim dintr-o cafenea, mă îndoiesc că săptămâna asta mi se va simți lipsa. Sunt câțiva cântăreți care se rotesc în programul de la bar, așa că-s acoperită.

– Ești cu cel puțin doi pași peste un cântăreț de cafenea, o tachină Cat. Dar mă bucur că ai reușit să faci aranjamentele necesare. O să mă distrez mult mai mult cu tine decât m-aș fi distrat cu Justin.

Cat se posomorî când menționează relația ei tumultuoasă, care se părea că o luase iarăși într-o direcție greșită.

– Cu siguranță!

Vivi tresări când îi ieșiră cuvintele din gură, dându-și seama că nu erau cele mai pline de compasiune.

– În ultima vreme, viața mea este așa dusă naibii, că mă înnebunește. Chiar am nevoie de pauza asta de la muncă și de la Justin. Nu vreau să mă gândesc la asta în următoarele câteva zile. Cat puse mâna pe coapsa lui Vivi. Promite-mi că mă ajuți să-mi păstrez mințile!

– Doamne, Cat, dacă pe mine contezi pentru sănătatea ta mintală, chiar e totul dus naibii! râse Vivi.

– Bine zis, glumi Cat. Apoi îi sună telefonul. Se încruntă la ecran și apoi se bosumflă. Justin.

– Nu-i răspunde!

Cat se încruntă, apoi șopti un „îmi pare rău“ când răspunse la telefon. Se ridică imediat și se îndepărtă, ceea ce îi dădu lui Vivi ocazia să se gândească la revederea cu David.

După ce se mutase, abia mai ținuse legătura cu cineva. Ea își aminti de ultima scrisoare pe care i-o trimisese la comemorarea unui an de la moartea mamei lui. Răspunsul lui criptic o avertizase în mod politicos să îl lase în pace, așa că renunțase și începuse să și-l scoată din minte, hotărâtă să treacă în sfârșit peste el.

Aproape că reușise, aruncându-se în numeroasele alte lucruri din viață pe care le iubea – munca ei de profesoară de artă la gimnaziu, pasiunea pentru fotografie, spectacolele ei de weekend. Apoi, în urmă cu trei săptămâni, trei zile și șapte ore, Cat menționase întâmplător mutarea neașteptată a lui David înapoi la New York. Vivi se prefăcuse nepăsătoare până când rămăsese singură. Apoi nu se mai putuse concentra la nimic altceva.

În ziua următoare, el îi trimisese un scurt e-mail, promițându-i că aveau să se vadă imediat ce se instala la muncă și în noua lui casă. De atunci, ea se abținuse cumva să îl sune să îi spună bun venit acasă sau, mai rău, să umble prin cartierul lui din Manhattan, sperând să dea „accidental“ peste el. Dar nimic nu o împiedicase să viseze la reîntâlnirea cu el.

Cat reapăru, părând iritată, și băgă telefonul în buzunar.

– Uită de Justin! Vivi o bătu ușurel pe coapsă pe Cat. Treci peste!

Ochii ciocolatii ai lui Cat se ațintiră asupra lui Vivi.

– Mai ușor de zis decât de făcut. Sigur știi asta la fel de bine ca oricine.

Vivi coborî privirea la propriile mâini, împreunate și așezate în poală. „Da, sigur că știu.“ Nerăbdarea pe care o simțea pentru reuniunea mult așteptată declanșa în ea un milion de gânduri și de emoții. Ar putea el în sfârșit să o vadă mai mult decât ca pe prietena lui, *muñequita* lui, o păpușică? Sau absența îndelungată a unuia din viața celuilalt redusese apropierea existentă cândva?

Era o provocare să îndure sentimentele. Să le ascundă de Cat – clar imposibil.

Zgomotul sirenei feribotului răsună prin aer, scoțând-o pe Vivi din gândurile ei.

– Ia-ți geanta! Andocăm.

Cat sări de pe bancă și se îndreptă spre punte. Vântul îi flutura părul lung până la talie în jurul feței. Coborî de pe feribot cu valiza ei Louis Vuitton.

Alți pasageri păreau să admire picioarele lungi ale lui Cat, ochii ei luminoși, părul lucios și trăsăturile ei fin cizelate. Chiar și când nu defila pe podium, Cat arăta din cap până în picioare ca un model important.

Vivi adulmecă aerul și își încreți nasul ca reacție la mirosul înțepător de pește și de motorină din port. Dar nimic nu distrugea ideea romantică a unei epoci apuse evocate de hotelul National, o structură din epoca victoriană cu șindrilă albă ce domina peisajul.

Venind în urma lui Cat, Vivi își puse pe umăr geanta ei banală și o luă spre pasarelă. Trase de marginea blugilor scurți în timp ce îl căuta discret prin parcare aglomerată pe David.

Cât fusese adolescentă, Vivi fusese pregătită să îl aștepte pentru totdeauna. Desigur, „pentru totdeauna” se dovedise a fi prea ambițios. Acum, ajunsă în punctul de a renunța la aceste vise, îl văzu din nou aici, pe docul aglomerat.

– Hei, Cat! David flutură brațele deasupra capului. Aici!

Ochii i se măriră când o văzu pe Vivi, ceea ce pe ea o făcu să se înfioare.

– Vivi? Nu știam că vii. Apoi se uită la Cat cu o expresie confuză. Unde-i Justin?

– Nu întreba! se răsti Cat. De fapt, nu spune nimic!

David ridică mâinile în semn că se dădea bătut, după care o sărută pe Cat pe obraz.

– Îmi pare rău!

Apoi se întoarse spre Vivi și zâmbi larg, întinzându-se după mâna ei.

La 31 de ani, nici măcar un fir alb nu se vedea în frumosul lui păr. Maxilarul îi era acoperit de fire negre, încadrându-i gura impunătoare. Deși nu mai era căpitanul echipei de lacrosse, își menținuse corpul athletic – umeri largi, talie și șolduri înguste – și era cu treizeci de centimetri peste cei 1,55 metri ai ei.

– Vivi, murmură el la urechea ei, strângând-o la piept și sărutând-o pe creștet. Îmbrățișarea lor de salut o umplu de dorință,

ca de obicei. Mă bucur să te văd!

Când el o strânse mai puternic, întregul ei corp reacționează. *Acasă.*

– Bine ai revenit! zise ea îndepărtându-se.

– Mersi!

David îi zâmbi timid.

– Ești bucuros că te-ai întors acasă sau îți este dor de Hong Kong? întrebă ea.

După o pauză lungă, el zise:

– Mare parte din zi mi-o petrec la birou, așa că nu prea contează unde dorm.

În mintea ei apărură imaginea cu el prăbușit între cearceafuri, dar își păstră calmul. Remarca lui nu o păcăli. Cum putea el să nu-și amintească, după mai bine de zece ani de prietenie, că ea îi putea vedea suflerul?

– Mă îndoiesc sincer că asta-i adevărat.

Ea zâmbi slab când observă mica pauză din respirația lui.

Deși era curioasă să descopere motivul ezitării lui, știa că el nu ar fi vorbit niciodată de față cu alții. „Ai răbdare, Vivi!”

– Unde-i Jackson?

Cat își aruncă bagajul în portbagajul jeepului verde ponosit al lui Jackson.

– Acasă, cu Hank.

Vivi observă cum Cat pălește, dar David vorbi din nou înainte ca Vivi să-și bage nasul.

– Și cu Laney.

– Laney... din Hong Kong? cârâi Cat înainte de a se uita îngrijorată la Vivi.

„Laney din Hong Kong?” Deși cuvintele fură ca o lovitură în cap, Vivi afișă un zâmbet. Din fericire, nici Cat, nici David nu observară maxilarul ei încleștat.

– Da, răspunse el.

Cat își puse ochelarii mari de soare, după care deschise portiera din dreapta.

– Cu siguranță a călătorit mult pentru o scurtă vacanță.

– De fapt, s-a mutat și ea la New York.

Răspunsul liniștit al lui David o lovi pe Vivi direct în inimă. „Nu, nu, nu, nu.” Oh, Doamne, nu putea să respire.

Cat își coborî ochelarii pe nas și îl țintui pe David cu o privire uluită.

– S-a mutat la New York sau s-a mutat cu *tine*?

– Momentan, locuiește într-o locuință temporară oferită de firma noastră de avocatură.

Îi deschise portiera lui Vivi, făcându-i semn să urce în spate fără să se uite în ochii ei. Răspunsul lui vag îi înmuiase genunchii, așa că fu recunoscătoare când în sfârșit se așeză.

– Uau! Cat făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Se pare că săptămâna asta va fi plină de surprize.

Probabil că Laney era motivul pentru care Vivi nu mai primise un semn de la David după e-mailul lui inițial. Înainte de a se prăbuși în propria suferință, se auzi motorul mașinii, și ei porniră spre faleza de pe Mohegan Trail.

Vivi trebuia să treacă peste David – și trebuia să o facă *acum*. Avu nevoie de un minut pentru a-și regăsi vocea.

– Cine-i Hank?

Observă din nou cum Cat se burzului auzind acel nume.

– Un tâmplar finlandez care lucrează pentru Jackson. Pare un tip de treabă. David se uită la Vivi prin oglinda retrovizoare. Nu l-ai cunoscut niciodată?

– Nu. Jackson a fost destul de prins cu Alison în ultimii doi ani. Hank nu a fost cu el în puținele ocazii când l-am văzut.

David se încruntă.

– Nu o menționa pe Alison decât dacă vrei să-l ațâți pe Jackson. Orice s-a întâmplat între ei trebuie să fi fost extrem de neplăcut. Se uită la Cat. Tu știi ceva?

Ea clătină din cap.

Vivi se rezemă neliniștită de spătar. În vreme ce David și Cat discutau în față, ea se gândi la noua ei realitate. David adusese o femeie din cealaltă parte a lumii ca să fie cu el. Se îndrăgostise, doar că nu de Vivi.

Greața reveni și îi urcă în gât. Își înghiți bila, sperând ca dezamăgirea să nu-i fie detectată de nimeni.

Înăbușindu-și un râset, se gândi la nebunia de a-și imagina o reîntâlnire specială cu David. Aparent, chiar și la 26 de ani, încă voia să creadă în povești.

În urmă cu o oră, abia așteptase să ajungă, dar acum era captivă pe insulă. Nu avea unde să fugă. Singura opțiune viabilă părea să fie continuarea mascaradei. Păcat că fața ei ca o carte deschisă îi diminuă șansele de succes.

Închise ochii, într-o încercare copilărească de a încerca să dispară. Când îi deschise, își îndreptă atenția spre dealurile verzi. Urcau, trecând în viteză pe lângă case cu șindrilă de cedru gri și maro, parțial ascunse de iarba înaltă, uscată și de tufișurile prea mari. Din păcate, soarele radiant și priveliștile deschise – o schimbare bine-venită față de New York – nu reușiră să o facă să se simtă mai bine.

Cu toate astea, împrejurimile uluitoare ale casei familiei St. James îi smulseră un zâmbet. Cocoțată în vârful unor stânci, la o înălțime de peste șaiszeci de metri, casa oferea o priveliște superbă asupra oceanului.

Vivi întoarse spatele la faleză și se uită la casa cu trei etaje, înconjurată de hortensii azurii. Zona principală de locuit se afla la etajul din mijloc, la parter erau dormitoare pentru oaspeți și la etajul superior – un dormitor principal.

Privi cu ochii mijiți la masa de picnic pusă în curtea cu lespezi din lateralul casei. Prin minte îi trecură imagini efemere cu jocuri cu frisbee-ul, conversații la lumina lumânării și concursuri de surf.

O senzație ușoară de furtună îi trecu peste scalp și coborî spre umeri. Acele călătorii fuseseră o evadare temporară de la viața sa nefericită cu tatăl ei. Avusese mari speranțe și cu această călătorie, dar îi muriseră toate în port.

Sunetele pescărușilor și al oceanului o aduseră înapoi în prezent. Vivi inspiră aerul sărat de mare și refuză ajutorul lui David când își luă geanta de pe bancheta din spate. Avântul o făcu să se împleticească înapoi, lovindu-se de o mașină decapotabilă albastră drăguță parcată pe aleea de acces.

– Al cui e Mini Cooperul? întrebă ea.

– Al lui Laney.

Cat strâmbă din nas. Lui Vivi i se părea o mașină grozavă.

În acel moment, Jackson coborî treptele de la intrare și alergă spre ei. Le îmbrățișă pe ambele fete ca un urs. Deși avea mai puțin

de 1,80 m, statura lui solidă se înălța peste Vivi. Picioarele ei se desprinsesă de pământ în brațele lui.

Mereu fusese fratele St. James nepăsător. Mereu îl văzuse ca fratele mai mare. Din fericire, pe Cat nu o deranja să împartă. Vivi îl strânse cu toate cele 45 de kilograme de forță ale ei până când el o puse jos.

– V, ce surpriză grozavă! Îi ciufuli părul. Acum, știu că săptămâna asta o să ne distrăm.

– Mă bucur să fiu aici și abia aștept să-l cunosc pe Hank.

Privirea lui Jackson se plimbă de la David la Vivi. Înclină capul și rânji.

– Ești în căutare?

– Da. Nu îndrăzni să se uite la David. Dar tu?

– Eu n-am timp de relații serioase. Tonul volubil al lui Jackson nu reuși să ascundă durerea ce trecu prin ochii lui de culoarea coniacului. Dar o aventură ar fi mișto.

– O să am grijă să avertizez localnicele.

Vivi îi făcu cu ochiul. Jackson râse, scoțând la iveală gropițele. Prezența lui îi oferea confortul atât de necesar de la problema ei cu David și Laney.

– Deci stânci sau plajă astăzi? Întrebă ea în timp ce se îndreptau spre casă, cu David și Cat venind undeva în urma lor.

Jackson își frecă mâinile și mai zâmbi o dată.

– Plajă. Bine, dacă vine vreo furtună mare, plaja ar putea să fie iarăși plină de pietre.

– Atunci, hai să profităm de vremea bună!

Trecu ușor cu palma deschisă peste o hortensie azurie. Ochiul ei de artist observă nuanțele variate de albastru și violet ale florii – toate culorile inimii ei rănite.

Odată ajunsă înăuntru, o urmă pe Cat jos în timp ce David și Jackson urcară jumătatea de etaj spre zona de zi principală. Plecarea temporară a lui David fu o ușurare. O nouă experiență pentru ea.

După ce își lăsa bagajul pe unul din cele două paturi din camera lui Cat, își aruncă hainele la întâmplare peste cuvertura roz pastel. În vârful grămezii ateriză un costum de baie indigo, compus dintr-

o pereche de pantaloni scurți mulați și un sutien. Îl luă și își schimbă hainele.

Își trase cuibul de șobolani de culoarea grâului și suflat de vânt, pe care unii l-ar fi catalogat drept păr, prin deschizătura ponositei ei șepci de baseball de la Yankee, se încălță cu niște șlapi portocalii ieftini și își luă prosopul galben de plajă. Costumul de baie nu era elegant, dar îi plăcea să poarte culori puternice, mai ales când starea ei de spirit avea nevoie de un impuls.

Rânjind, se întoarse spre Cat.

– Gata!

Abia atunci o observă pe Cat stând pe pat, complet îmbrăcată și cu picioarele încrucișate, privindu-și telefonul încruntată.

– Justin?

Vivi oftă sonor. Îngrijorarea lui Cat din cauza relației ei de cuplu cu suișuri și coborâșuri le afecta serios prietenia. Mai rău, relația instabilă o făcea pe Cat să fie mai țăfnoasă și mai nerăbdătoare. În această excursie, Vivi avea de gând să descopere, într-un fel sau altul, motivul din spatele acestei melodrame.

– Ia-o înainte! Vin și eu repede, mormăi Cat fără să ridice privirea.

– Nu sta să aștepți să te sune. Mie nu mi-a folosit niciodată să fiu prea disponibilă pentru un bărbat. Vivi chicoti ca pentru ea. Una din noi ar trebui să învețe din greșelile mele.

– Ha, ha!

Cat dădu ochii peste cap și îi făcu semn prietenei ei să plece.

Fir-ar! Acum, va trebui să îi înfrunte pe David și pe Laney de una singură. Desigur. Avea multă experiență la a face față situațiilor ciudate din viața ei. Le supraviețuise tuturor, uneori chiar cu demnitatea intactă. Partea bună a multiplelor ei dezamăgiri era rezistența. Inspiră adânc și traversă holul de la parter.

Din bucătărie se auzeau voci. Un ton catifelat de bariton necunoscut ieși în evidență, iar ea bănuî că era al lui Hank.

– Deci cine-i Vivi? Întrebă el.

– Umbra lui David.

Vivi efectiv auzi zâmbetul neastâmpărat din intonația lui Jackson, chiar când i se puse un nod în stomac. „Umbra lui?”

– De fapt, este prietena cea mai bună a lui Cat din școala generală. Dar este îndrăgostită lulea de David de când eram toți copii.

„Oh, Doamne!“ David nu fusese surprins de acea poreclă îngrozitoare. *Făcuseră* des *mișto* de asta pe la spatele ei? Rămase încremenită și cu respirația tăiată, pe a patra treaptă.

Vocea lui Hank îi întrerupse gândurile.

– Este atrăgătoare?

– Noi de unde să știm? Este ca o soră pentru noi, zise Jackson. Bănuiesc că-i destul de drăguță, într-un mod nonconformist. Un mic spiriduș. Blondă, cu ochi albaștri, zâmbet mare.

David rămase mut. Vivi simți un amestec fierbinte de agonie și dezgust de sine când își dădu seama de timpul pierdut visând la un bărbat care se părea că o vedea doar ca pe un membru al familiei lui.

Bineînțeles, la început, înțelesese că diferențele dintre ei erau insurmontabile. David avea 18 ani, era căpitanul echipei de lacrosse și de debateri și asaltat etern de majorete obraznice, fără inhibiții. Pe de altă parte, ea fusese un copil de 13 ani cu un aparat de poze atârnat de gât și cu degetele murdare de vopsele de ulei.

Chiar și așa, fusese neînfricată. Cu inima pusă pe tavă, fusese sigură că avea să îl câștige până la urmă cu iubirea ei. Acum, trebuia să înfrunte situația în loc să se agațe de iluzii. Refuzând să se ascundă pe scări ca un șoarece, își relua coborârea, dar bărbații continuară să vorbească.

– Cum este? întrebă Hank.

Jackson și David răspunseră în același timp.

– Ciudată, zise Jackson.

– Excepțională, spuse David.

– Drăguță, ciudată și excepțională. Păi, dacă tu nu ești interesat, David, pot să o iau eu? îl tachină Hank.

„Umbra lui.“ Copleșită de nevoia de a căpăta controlul asupra situației în care se afla, Vivi coborî ultimele trepte câte două o dată și ajunse brusc în mijlocul conversației.

– Cred că asta-i o întrebare pentru mine. Până la urmă, David nu-i pește meu.

Zâmbi veselă, de parcă era o discuție normală, și se rugă să nu o trădeze obrajii îmbujorați.

Toți cei trei bărbați se uitară la ea. Gâturile li se înroșiră de jenă pentru că fuseseră surprinși bârfind. Jackson își mască râsul cu un acces de tuse.

Se uită pe furiș la David, care rămăsese tăcut, privind-o cu intensitatea lui tipică, amestecată cu ceva ce nu putea fi identificat.

Purtarea lui rigidă dovedea că încă își suprima emoția profundă, ceea ce o făcu să simtă că se topește pe interior. Inima ei bubuia ca răspuns la energia lui liniștită, puternică. „Uită-te în altă parte!”

Ca să-i convingă pe toți că trecuse în sfârșit peste *pasiunea* pentru David, începu să flirteze cu Hank.

– Salutare! Tu trebuie să fii Hank. Eu sunt Vivienne, dar prietenii îmi spun Vivi. Îi strânse mâna lui Hank și îi zâmbi cochet. Deci, ca să răspund la întrebarea ta de mai devreme, aș zice că ai de dus o luptă anevoioasă, căci eu prefer de obicei bruneții. Îi făcu cu ochiul lui Jackson și apoi îi zâmbi din nou lui Hank. Desigur, în colegiu, am ieșit cu Alex – un blond atrăgător, ca tine –, deci nu se știe niciodată.

Și, cu asta, toți trei bărbații rămaseră cu gura căscată. Înfășurându-și coada de păr în jurul mâinii și apoi dându-i drumul, râse și se duse spre frigider pentru a lua un suc. Se ascunse în spatele ușii deschise, răcorindu-și căldura din obraji. Alinându-și un pic mândria, închise ușa și se întoarse spre ei.

– Cat îi trimite mesaje lui Justin, deci ar putea dura o vreme. Merge cineva la plajă sau sunt singură?

Deschise cutia de pepsi fără zahăr și luă o înghițitură. Își încreți nasul gâdilat de bule.

– Eu sunt gata, zise Jackson.

Vivi observă pentru prima dată cât de neîngrijit era părul lui ondulat.

– Și eu.

Hank își mișcă sprâncenele, făcând-o să râdă.

Bronzul, maxilarul pătrășos și ochii verzi îl făceau să arate ca un salvamar. Pieptul musculos îi era acoperit cu un tricou vechi, moale și îi scotea în evidență corpul de înotător. Majoritatea

înmuiară genunchii. Nu. În ciuda faptului că arăta bine, Hank abia de îi atrăgea atenția. Era clar că amânase prea mult mersul la psiholog.

Măcar tensiunea se diminuase. Înclină bărbia și ridică din sprâncene spre David, întrebându-l în tăcere dacă avea să li se alăture.

– Laney se schimbă. O studie de parcă îi măsura reacția la ideea de a o cunoaște pe Laney. Coborâm mai târziu.

– Super! Abia aștept să o cunosc. Vivi zâmbi dulce, mințind printre dinți. Petrecându-și brațul prin al lui Jackson, arată cu cutia de suc spre ușa din spate. Haideți să mergem!

Hank luă răcitorul și ieși după ei.

Traversară curtea și ajunseră la prima dintre cele 163 de trepte subrede ce coborau din vârful stâncii la plaja de jos. Vivi se opri pentru a se uita la plaja cu nisip, întinsă la baza stâncilor pe câteva sute de metri la stânga ei. Cele câteva case împrăștiate în vârful falezei aveau această priveliște spectaculoasă.

Își concentrează atenția asupra scării albite de soare, care cobora spiralat. Structura din lemn vechi semăna cu cadrul roller coasterelor de modă veche și o speria la fel de mult. Atentă să evite eventualele așchii, se prinse de balustradă și îi urmă pe Jackson și pe Hank în jos spre plajă.

În timp ce îi ajuta pe băieți să aranjeze umbrelele și șezlongurile, reuși să invoce imagini cu David în bucătărie. Pomeții lui, nasul lui subțire și maxilarul drept îl făceau frapant – suficient de masculin să evite să fie catalogat drept „frumușel“.

De când se cunoscuseră, nenumărate vise cu ochii deschiși îi presăraseră așa multe zile. Felul lui analitic de a fi și purtarea calmă reprezentaseră un punct ferm în jurul căruia ea se agitase și se învârtise în timp ce se chinuia să înainteze prin viața ei haotică și prin emoții de-a lungul anilor. Îi încredințase secretele și temerile ei. El o făcuse să se simtă înțeleasă – cunoscută și acceptată – în toate circumstanțele.

Crezuse că aveau o legătură indestructibilă. Dar orice existase sau nu existase se terminase când el plecase la Hong Kong. Mutarea lui Laney dovedea o dată pentru totdeauna că David nu avea să fie niciodată al lui Vivi.

Clipind pentru a îndepărta lacrimile, urî incapacitatea de a jeli pierderea visului ei. Aici, avea să fie obligată să își îngroape dezamăgirea sub un răs fals, interacționând cu el și cu iubita lui. Fără prea multă înghețată, fără filme pentru fete, fără șervețele. Putea să existe un coșmar mai groaznic?

Să-i dea un mesaj lui Tim Burton.

Strălucirea arzătoare a soarelui nu era nimic în comparație cu durerea zguduitoare din interior. Privind la valurile ce se loveau de aflorimentele stâncoase din mare, recunosc că peisajul propriului iad era magnific.

capitolul 2

David dădu drumul aerului pe care îl ținuse de prima dată când o văzuse pe Vivi. Nu ar fi vrut ca ea să afle așa despre Laney. Dar, cu excepția unui străfulgerări de surpriză, ochii ei albaștri sclipiseră ca de obicei.

Înfățișarea ei nu mai era ca a unui spiriduș, cum își amintea el, în ciuda nasului ei cârn și a zâmbetului cu strungăreață. Se maturizase și crescuse ca pentru a egala ochii ei imenși și gura expresivă. Deși nu era voluptuoasă, umplea costumul de baie și nu fusese reținută în a-și etala corpul suplu în fața lui Hank. Nu că ar fi fost vreodată foarte reținută.

Generoasa Vivi sosise debordând de energie, ca de obicei. Prezența ei nu dădea niciodată greș în a umple o încăpere sau pe ocupații ei cu o vitalitate caldă – cel puțin, după părerea lui. Apropierea trezea atracția familiară a prieteniei lor călite, deși legăturile erau acum la fel de fragile precum firele unei pânze de păianjen.

Nu o văzuse de la înmormântarea mamei lui. În acea zi, obrajii ei pătați de lacrimi reflectaseră propria lui suferință, deși el încercase să își ascundă starea deplorabilă. Fusese singura dată când păruse nesigură în preajma lui, de parcă știuse că el era complet distrus.

Ce nu știuse ea – ce *nu* știuse *nimeni* – era cum el efectiv își pierduse și mama, și tatăl la acea înmormântare. Descoperirea de către David a aventurii pe care tatăl său, pe care îl iubise cândva, o avusese în vreme ce mama lui se lupta cu cancerul îi distrusese iluziile despre tatăl lui, familia lui și iubire.

Golul pe care mama lui îl lăsa în urma ei fusese mărit de promisiunea pe care ea o obținuse, pe patul de moarte, de la el, de dragul de a menține familia unită după moartea ei. Onorarea rugăminții ei de a păstra secretul legat de aventura tatălui lui intrase în conflict cu dorința lui David de a-și expune tatăl, așa că obținuse un transfer la biroul din Hong Kong al firmei lui, pentru a scăpa de tentație.

Din păcate, timpul departe nu îi diminuase suferința, parțial și din cauza atitudinii fără regrete a tatălui său. Mai rău, retragerea și discreția lui David îi stricaseră și relațiile cu Cat și Jackson, și probabil și cu Vivi. Dacă nu reușea să se împace cumva cu tatăl lui, se temea că avea să se înstrăineze permanent de toți.

Dacă ei ar ști adevărul...

– Relaxează-te, David! Suntem în vacanță. Lasă munca pentru o săptămână.

Vocea lui Laney întrerupsese direcția sumbră a gândurilor lui. Intră agale în bucătărie arătând ca o iubită-trofeu, purtând o pălărie de soare cu boruri largi, un caftan de plajă cu o margine aurie și un costum de baie auriu de firmă. Ținând ochelari de soare Armani în mână, înclină capul și se uită la el.

El știa că ea nu avea habar la ce se gândea el. Nu îi făcuse niciodată confidențe. Laney era sexy și inteligentă, dar relația lor nu era una de iubire. Uniți de interese comune și de carieră, ajunseseră într-o relație comodă de compatibilitate și respect reciproc, pe care el acum o prețuia mai mult decât prețuia emoțiile volatile precum iubirea. Din punctul ăsta de vedere, se potriveau foarte bine.

– Frumos costum de baie. Îi zâmbi scurt. Arată bine.

Nu se îndoia că dăduse câteva sute de dolari pe costumul de baie ce se zărea de sub caftanul sclipitor.

Ea îi zâmbi și îl sărută.

– Așa-i mai bine. Privi în jur prin bucătăria goală și întrebă: Unde-i toată lumea?

– Cat este jos, vorbește la telefon. Jackson, Hank și Vivi s-au dus la plajă.

– Cine-i Vivi?

– Cea mai bună prietenă a lui Cat din școala generală. Ascunse zâmbetul apărut când își aminti de momentul când o cunoscuse, cu părul roz și toate cele. O să-ți placă de ea. Este amuzantă și creativă.

„Și în mult mai multe feluri.“

Vivi se transformase într-o cochetă, dar nu cu el – nu *mai* cocheta cu el. Pasiunea ei pentru el nu îl deranjase niciodată, în ciuda tachinărilor lui Jackson. David chiar îi admirase curajul. Spre

deosebire de el, ea își expusese vulnerabilitățile. Îi provocase instinctul de protecție, deși probabil nu avusese niciodată nevoie de el ca apărător. Vivi mereu fusese curajoasă.

Îi absorbise cu lăcomie dragostea. Privind în urmă, poate că o tratase fără să vrea ca pe un animal de companie drag al familiei, oferindu-i atenție jucăușă și presupunând că ea avea să îi aștepte întoarcerea cu brațele deschise. Se părea însă că brațele ei obosiseră.

– Oh, deci acum suntem în număr egal. Înclină capul. Vivi și Jackson au ieșit vreodată împreună? Și el este amuzant și creativ, în felul lui de designer-constructor.

– Nu. Încruntându-se, David flutură disprețuitor dintr-o mână. Este ca o soră pentru el.

Nu se gândise niciodată la compatibilitatea fratelui său cu Vivi, deși știuse că erau apropiați. În ciuda conștientizării trecutului și a trăsăturilor comune, ideea de a o vedea pe Vivi cu fratele lui îl agita pe David.

Îndreptându-și umerii, întoarse capul pentru a risipi reacția îngrijorătoare.

– Hai să mergem!

Se întinse după mâna lui Laney înainte de a porni spre ușa din spate.

Când ajunseră pe plajă, îl găsiră pe Jackson stând lângă răcitor și bând o bere rece. Hank și Vivi se plimbau de-a lungul malului stâncos, la vreo cincizeci de metri distanță, apoi se opriră și se aplecară unul spre celălalt să inspecteze ce ținea ea în mâini. Efectul dramatic al stâncilor ieșind din nisip crea o imagine tulburător de romantică.

– Unde se duc?

David miji ochii, privind pe plajă.

– Vivi a vrut să exploreze. Jackson închise ochii și își sprijini capul de șezlong. Hank s-a oferit să se bălăcească în valuri cu ea.

– Arată bine împreună în ciuda diferenței de înălțime. Laney îi studie. Părul lor chiar are aceeași culoare. Poate se vor potrivi. Pare un tip de treabă.

– Ce legătură are culoarea părului? Tu ești roșcată și eu – brunet. Există vreo semnificație specială în ceea ce privește David, surprins el

însuși de tonul răspicat, înainte de a-și lua privirea de la Hank și Vivi.

Laney și Jackson se uitară la el cu ochii mijiți. Ignorându-le privirile, inspiră lent și luă o sticlă de apă rece.

– Laney, ce ai vrea să bei? întrebă David, observând valurile vizibile de căldură ridicându-se din nisip.

– Suc fără zahăr, te rog.

El îi dădu o doză rece și se așeză lângă ea. În câteva minute, începu să transpire la linia părului. Bău jumătate din sticla de apă pe nerăsuflăte.

David se întinse pe șezlongul lui și încercă să nu observe cum Vivi se oprea veselă să descopere comorile oceanului. Încercă și să nu se întrebe cu cât ar fi mai interesant să se afle acum cu ea la acel capăt al plajei. Hank urma să afle în curând că Vivi nu era niciodată plictisitoare.

Un zâmbet îi apăru fără să vrea în colțul gurii. Faptul că o vedea îi evoca așa multe amintiri.

Când plecase la colegiu, ea îi pusese o scrisoare secretă de dragoste în cutia de la computer. Până în prezent, declarația ei curajoasă de afecțiune rămânea cel mai dulce cadou primit vreodată de la vreo fată. Ani buni, o ținuse ascunsă în portofelul lui ca pe un soi de talisman.

Pe durata anilor de la colegiu și de la Facultatea de Drept, ea îi trimisese în mod curent pachete. Colegii lui de cameră îi devoraseră mâncarea. El se bucurase cel mai mult de scrisorile ei colorate – pline cu opinii indignate despre bârfe și intrigi de liceu, cu care ea nu se împăca. Uneori, includea câte o schiță realizată de ea sau o poză, pentru a-i aminti de acasă și ce – sau cine – aștepta cu nerăbdare ca el să se întoarcă. Prețuisese amintirile de la ea mai mult decât recunoscuse vreodată în fața cuiva.

Desigur, acum, relația lor slăbită era încă o victimă a acelei promisiuni blestemată. Dar prezența lui Vivi le oferea o ocazie neașteptată de reconectare. Și o oportunitate pe care el o îmbrățișase bucuros. Măcar o dată, prostiile lui Justin ar putea aduce ceva bun.

Cat sosi pe plajă și își aruncă geanta argintie imensă lângă scaunul lui David, improșcând nisip pe piciorul lui.

– Bravo! Se uită la ea peste marginea ochelarilor de soare și rânji. Mersi!

– Apropo, care-i faza cu barba? Își puse mâinile în șolduri. Abia te-am recunoscut.

– Nu-i chiar barbă. David trecu cu mâna peste barba nerasă de o zi, înainte de a-și prezenta sora lui Laney.

– Bună, Laney. Eu sunt sora-pacoste – sau așa mi s-a zis. Cat îi făcu cu ochiul lui David. El își văzu sora cum analizează îmbrăcămintea lui Laney, attributele fizice și dispoziția. De cât timp sunteți împreună? Cinci luni?

– Cam de vreo șapte, de fapt, răspunse Laney.

– Oh. Păi, mă bucur să te cunosc, în sfârșit. De unde-i accentul tău? Vestul Mijlociu?

Abordarea directă a surorii lui îl făcu să zâmbească, până când Laney îi aruncă o privire ofensată. Era supărată că el nu spusese familiei lui mai nimic despre ea?

– Da, răspunse Laney. Sunt din Chicago.

– Frumos oraș, spuse Cat. Acum, te-ai mutat la New York, corect? Stai în Upper East Side?

Vânarea fățișă de informații a lui Cat îl enervă pe David.

– Nu m-am hotărât, răspunse Laney. Acomodarea cu noul birou, cu partenerii și clienții a fost extenuantă, așa că n-am petrecut prea mult timp căutând.

– Hmm. Probabil de asta nu l-am prea văzut nici pe David.

Cat se întoarse spre David și îl lovi în tibie cu degetele de la picioare. Laney interveni înainte ca el să poată răspunde.

– Da. Este o mare realizare să ajungi partener la o firmă de top, la vârsta lui. Așteptările sunt destul de înfricoșătoare. Poate ar trebui să-l lași un pic în pace până se aranjează la birou.

Îi zâmbi cu subînțeleas lui Cat.

David privi cum sora lui se retrage mental din cauza muștrării lui Laney. Protejându-și ochii cu mâna, Cat se apucă să cerceteze plaja și îi zări pe Vivi și pe Hank. Expresia ei deranjată se potrivea cu disconfortul resimțit de el din cauza aparentei atracții dintre cei doi.

– Hank se dă la Vivi? Se aplecă și îl lovi ușor pe Jackson peste creștet. Ai face bine să-i spui să renunțe. N-avem nevoie de

complicații sexuale săptămâna asta.

– Potolește-te! Hank nu-i genul ei, interveni David fără să se gândească.

Se cutremură la o imagine cu Vivi și Hank implicați în orice fel de comportament intim, o premieră pentru el. Dintr-odată, pe umerii lui ateriză greutatea privirii amuzate a surorii lui.

– De ce nu-i genul ei? Întrebă Cat cu o satisfacție îngâmfată. Doar pentru că el nu e... *tu*?

Jackson râse, David gemu și Laney deveni mai interesată în legătură cu Vivi.

– Ce înseamnă asta, David? Laney își coborî ochelarii pe nas și se uită în ochii lui. Ai ieșit cu ea?

– Nu, zise el. N-am ieșit niciodată cu Vivi.

Îi aruncă o privire de avertizare lui Cat.

Jackson se făcu mai comod pe șezlongul lui, cu un rânjet. Cat făcu o pauză, părând mulțumită să își arate puterea asupra fratelui lor cel mai mare. Cutele de pe fruntea lui David se adânciră când ea deschise gura.

– Vivi nu-i genul lui David. Dar, cum el se crede darul lui Dumnezeu, nu își imaginează că o femeie ar putea să fie interesată de altcineva în afară de el.

Expresia bănuitoare a lui Laney rămase neclintită, în ciuda zâmbetului strâmb al lui Cat.

– Da, sunt darul lui Dumnezeu, Laney. Norocul meu, că altfel n-aș fi avut nici o șansă cu tine.

David zâmbi, în ciuda tachinărilor lui Cat sau a faptului că Hank și Vivi își continuau drumul mai departe pe plajă.

– Da, norocul tău. Și să nu uiți asta.

Laney își înclină bărbia și își reluă lectura.

Cat se așeză sub umbrelă lângă David. După ce se dădu cu cremă de protecție solară pe corp, strânse genunchii la piept și se uită la ocean. Privirea distantă a surorii lui îi ajunse la inimă.

Se aplecă în față și șopti:

– Știu că în ultima vreme n-am fost cel mai bun frate, dar, dacă ai nevoie să vorbești despre ce s-a întâmplat cu Justin sau să te descarci, mergem la o plimbare.

Ea îl studie și apoi își mută privirea înapoi spre orizont.

– Nu acum, mersi. Poziția îi deveni rigidă. Poate mai târziu.

Chiar dacă riposta ei era un mecanism de apărare rezultat în urma aparentei lui indiferențe din ultimul an, tot îl duru.

O trase de o ureche.

– Oricând ai nevoie de mine.

O privi, hotărât să îi recâștige încrederea, știind că era nevoie de luni de efort, nu de zile. Ar fi putut să suporte mai ușor nemulțumirea ei și a lui Jackson dacă relația tatălui lor cu ei nu ar fi fost mai strânsă ca niciodată. *Complet nedrept.*

Își întinse gâtul ca să scape de încordarea crescândă. Neputând să își amintească ultima dată când se relaxase, sperase cu disperare că reîntoarcerea în locul lui preferat avea să îl ajute să se destindă săptămâna asta. Dar acum Cat părea preocupată de Justin al ei, Laney avea antenele întinse spre Vivi, iar Hank se învârtea în jurul lui Vivi ca un câine în călduri. Doar Jackson părea să se bucure de soare și de apă.

David își dorea să poată fi ca fratele lui, care accepta lucrurile mai ușor. Din păcate, el vedea lumea în alb și negru și nu învățase niciodată cum să înfrunte nuanțele de gri. Probabil din cauza asta nu își putea ierta tatăl.

Inspiră adânc și apoi își bău restul de apă. Închise ochii și își aminti săptămânile anterioare petrecute pe această plajă.

Asemenea mamei lui, mereu prețuisese insula asta și zilele lungi de vară petrecute aici cu familia și cu prietenii. Mă rog, cu mare parte din familia lui. Tatăl lui nu stătuse niciodată mai mult de două sau trei nopți, după care se întorsese grăbit în Connecticut. Acum, David se îndoia că munca fusese vreodată motivul pentru care îi părăsea așa des.

Duplicitatea tatălui său dovedise că o relație fără iubire, dar plăcută era cea mai inteligentă alegere. Obiective și interese comune, amestecate cu atracție, și nu exista nici un risc de inimă frântă de nici o parte. Ideea lui David despre așa-zisa pereche perfectă.

Strânse absent sticla goală de plastic în mână; sunetul trosnit îl scoase din gândurile lui. Privi în jur, simțindu-se expus. Nimeni altcineva nu părea să observe. *Huh.* Devenise invizibil.

Ceva mai târziu, Vivi și Hank reveniră la grup. Ținând un pahar în care se aflau mici creaturi marine, Vivi îngenunche lângă Cat.

– Uite ce am găsit! Se apropie de Cat, cu ochii sclipind în vreme ce anticipa chinul pe care părea să îl pună la cale și luând un mic crab în mâna dreaptă și o stea de mare în stânga. Nu-i așa că-s frumoși?

– Ah, Viv. Cat se protejă cu o revistă. Pune-i la loc în apă!

David se întrebase deseori cum două persoane aproape complet opuse își menținuseră prietenia atâta vreme. Dar apoi și el, și Vivi aveau o legătură veche, în ciuda personalității ei total diferite de a lui – *datorită* acestui lucru, de fapt. *Yin și yang*.

Gândul îi aminti de brățara de jad pe care o adusese din Hong Kong pentru ea, pe care erau gravați un dragon și o pasăre phoenix – simbolizând uniunea dintre yin și yang. O pusese într-un sertar al biroului cu săptămâni în urmă, așteptând momentul potrivit să o surprindă.

Când Vivi o zări pe Laney, comportamentul ei copilăresc se potoli. După ce puse crabul și steaua de mare înapoi în pahar, își șterse mâinile pline de nisip pe coapsele slabe și se ridică pentru a i se prezenta lui Laney.

– Bună, tu ești, probabil, iubita lui David. Laney, corect? Eu sunt Vivienne, o prietenă a familiei. Întinse mâna. Dar toată lumea îmi spune Vivi.

Degetele ei murdare contrastau cu mâinile îngrijite ale lui Laney. David observă diferențele imense dintre rafinamentul cultivat al iubitei lui și manierele modeste ale lui Vivi. O privi pe Laney cum evaluează costumul de baie ieftin al lui Vivi, șapca veche de baseball și coada de păr neîngrijită și cum apoi respinge orice fel de competiție de care se temuse mai devreme.

Ca majoritatea oamenilor, subestima farmecul lui Vivi. Deseori, David se întrebase cum de ceilalți putea să le scape asta.

În mod remarcabil, Vivi păru neafectată de prezența lui Laney. Lipsa ei evidentă de interes sau de invidie îl tulbură pe David. Se obișnuise cu felul ei grijuliu de a fi. De fapt, nu doar că se obișnuise, dar îi plăcuse – și acum regreta absența sa.

Când ea se duse să se spele pe mâini, el o urmă în valuri, dornic să reia relația lor.

– Mă bucur că ești aici, Vivi, zise el, trăgând-o de coadă. Acum, putem recupera timpul pierdut.

– Asta-i o expresie ciudată, corect? Ea rămase cu privirea la mâinile și picioarele ei cât luă apă în căușul palmelor, să le clătească. Apa se făcea picături și aluneca pe pielea ei, spălând mare parte din nisip. Ca și cum ai putea recupera timpul pierdut.

– Bănuiesc că ai dreptate. Se încruntă. Se aplecă pentru a-i da o șuviță după ureche. Dar mereu ne-am distrat aici. Este locul perfect în care să recuperăm. Mi-a fost dor de conversațiile noastre.

Ea se îndreptă și ridică din sprâncene. Vedea îndoială în ochii ei?

– Locuiești în același apartament în Astoria? întrebă el, agățându-se de teritoriul neutru.

– Da. Probabil New Yorkul ți se pare banal după șederea în Hong Kong. Colțurile gurii ei se ridicară, și ea își puse mâinile în solduri. Bănuiesc că trebuie să te felicit, deși nu sunt surprinsă. Mereu am știut că vei avea succes. Parteneriatul este cum ai vrut tu să fie?

– Timpul o va spune, răspunse el, neputând să acopere distanța emoțională dintre ei.

– Da, timpul schimbă totul. Înclină capul într-o parte. Lui Laney îi place la New York?

Niciodată nu se simțise confortabil să discute cu Vivi despre vreuna dintre iubitele lui, preferând să-i cruțe sentimentele, menținând pentru el viața lui privată, cât de mult posibil. Acum, prezența lui Laney schimba lucrurile.

– Nu s-a instalat încă. Munca-i ocupă mare parte din timp, și nu are prieteni acolo.

– Păi, te are pe tine.

De-a lungul anilor, învățase să citească diferitele expresii ale lui Vivi, inclusiv câteva zâmbete diferite. Dar de data asta nu putu citi nimic la ea, ceea ce îl făcu să se simtă bulversat.

– În altă ordine de idei, ți-am adus un cadou din China. Dacă știam că vei fi aici, l-aș fi adus cu mine.

– Serios? Părea surprinsă. Ce este?

El zâmbi, imaginându-și reacția ei la vederea bijuteriei simple pe care o alesese special pentru ea.

– Cred că prefer să te surprind cu cadoul în persoană. Dacă vrei, îți dau un indiciu. Este făcut din ceva despre care se crede că aduce noroc și protejează.

– Păi, mulțumesc pentru orice mi-ai cumpărat! Bănuiesc că va trebui să aștept până când îți poți face timp în programul tău pentru mine.

Tonul ei sobru îi activă conștiința. Încremeni, căutând răspunsul potrivit.

– Îmi pare rău, Vivi! Am vrut să te văd mai repede, dar nu am vrut ca prima noastră întâlnire să fie grăbită. Pare penibil, dar, în primele două zile aici, am resimțit grav diferența de fus orar. Apoi mi s-a cerut să preiau tranzacția unui client important, unde a fost nevoie de paisprezece ore de muncă pe zi, pentru că data-limită a fost mutată mai aproape. Grozav pentru cariera mea, dar nu și pentru viața mea personală – nu că firmei i-ar păsa de viața personală a cuiva. Din fericire, vinerea trecută tocmai am bătut palma, așa că mi-ar plăcea să facem planuri când ești tu disponibilă.

– Bine. Vom vedea.

Făcu o pauză, de parcă aștepta ca el să spună mai multe, apoi încuviință din cap și privi peste umăr.

O văzu cum se întoarce să se uite la toți cei înșirați pe șezlonguri. Ea își țuguie buzele în timp ce se întorcea de la el și se apropia de grup. „Ce ar mai putea să facă cu buzele alea?” se întrebă el. Clătină din cap ca să alunge gândul necuviincios.

– Eu cred că am terminat cu soarele pe ziua de azi, anunță ea către toată lumea. Ce ar fi să mă duc să iau ceva pentru cină? M-a inspirat căutarea pe plajă. Așa că am o surpriză în minte.

Se duse în spatele șezlongului lui Jackson, aplecându-se spre urechea lui.

– Pot să iau mașina ta?

– Sigur. El rămase sprijinit, cu ochii închiși. Cheile sunt pe blatul din bucătărie.

– Mersi, Jacks!

Sărutul cast pe fruntea lui îi provocă un rânjet jucăuș, iar el o trase de păr. În venele lui David se aprinse o scânteie de invidie.

– Ți-ai amintești cum să ajungi la magazin? interveni David.

– Cred că da. Și, dacă greșesc, nu pot să mă pierd pe insula Block. Flutură dintr-o mână. Ne vedem mai târziu!

În trecut, ea profitase de orice ocazie pentru a-l târî cu ea. Nu și astăzi.

În timp ce se îndrepta spre trepte, David observă cum Hank se holba la șoldurile ei. Un mic nod i se formă în stomac.

– Este fermecătoare.

Hank expiră, așezându-se lângă Jackson.

Expresia lui Cat deveni și mai rece. Se aplecă înainte pentru a se uita la Hank în semn de avertisment.

– Este importantă pentru familia noastră, așa că ai face bine să o tratezi cu respect.

Hank se holbă la Cat și apoi o privi de parcă era amuzat.

– Catalina. Inflexiunea lui părea să-i transmită un mesaj privat, pe care David nu-l putea descifra. Și eu mă bucur să te văd.

Rânjind pentru sine, Hank se întinse pe șezlongul lui.

David ridică privirea spre scări și o urmări pe Vivi dispărând în spatele tufșurilor. Granițe nerostite, dar bine cunoscute, aveau să limiteze mereu relația lor. Ar fi cel mai îngrozitor ipocrit dacă i-ar purta pică pentru atențiile altui bărbat, mai ales când el o avea pe Laney aici.

Schimbarea de atitudine a lui Vivi era spre binele lor, chiar dacă durea un pic.

Două ore mai târziu, toată lumea urcă scările spre casă pentru scăpa de soare. Înăuntru dădură de Vivi, stând în mijlocul bucătăriei albastre vesele, înconjurată de pungi cu cumpărături. David îi observă părul ud, adunat lejer în creștetul capului. Arăta proaspătă și curată... și neașteptat de atrăgătoare.

– Oh! Ștergeți-o și duceți-vă să vă spălați sau să vă relaxați o vreme. Agită brațele peste pungi pentru a împiedica pe cineva să se uite înăuntru. Asta ar trebui să fie o surpriză.

– Fără probleme, promise Jackson.

Toți îi urmară ordinul și se împrăștiară prin alte părți ale casei dornici să scape de sarea și transpirația de pe corpurile lor.

Nouăzeci de minute mai târziu, când David coborî treptele, descoperi pe Vivi fredonând într-o bucătărie plină cu fructe de mare, pui și chorizo. Absorbită încântător în sarcina ei, umbla prin micul spațiu în timp ce turna șofran, supă de pui și orez într-o oală mare.

La fel ca mama lui, Vivi se arunca mereu cu capul înainte în orice proiect, relație sau activitate. Entuziasmul ei îl fermecase întotdeauna. Urmărind scena din bucătărie, călători înapoi la zilele când prietenia lor confortabilă i se părea la fel de firească precum respirația. Se trase înapoi abia când prima adiere parfumată a ingredientelor fierbând la foc mic ajunse la nasul lui.

Mirosul rețetei de *paella* a mamei lui penetră în suferința lui adânc ascunsă. Se sprijini de blat.

– Ce faci? întrebă el tăios.

– Fac *paella* mamei tale. Încremenită și cu ochii mari, el continuă: Mi-a venit în minte când am prins crabii în ocean.

Să se aplece aici cu toată lumea pentru prima dată de la moartea mamei lui scoase la iveală amintirile reprimite cu râsul, iubirea și toată fericirea îngropate odată cu mama lui. Îl sfâșia conflictul dintre acele amintiri și situația în care se afla. I se puse un nod în gât când aroma condimentată evocă o imagine cu mama lui zâmbindu-i de la acel aragaz. „Niciodată.“

Devastatoarea realitate îl lovi, arzându-l.

– De ce? De ce ai ales mâncarea preferată a mamei mele? Nu poți să-i iei locul. Nici măcar nu ești parte din familia noastră!

– Hei, David. Taci din gură! Jackson îl trase din bucătărie. A făcut mai mult parte din familia noastră decât ai făcut tu în ultima vreme.

David se întoarse, înroșindu-se. Jackson păși între Vivi și el, stând cu brațele încrucișate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Laney când intră în încăpere.

David observă cum privirea ei se mută de la el la Jackson, apoi la Vivi.

Recăpătându-și calmul, luă cheile mașinii lui Laney de pe blat și o prinse de mână, disperat să scape de imaginile cu mama lui și de amintirile despre „familia perfectă” în care crezuse cândva.

– Ieșim în seara asta.

Fără să se uite în urmă, o trase din casă și, câteva secunde mai târziu, ieșea de pe alee.

Încă deprimat pe terasa restaurantului de la hotelul National, David își turnă un alt pahar de Pinot Grigio din a doua sticlă pe care o comandase. Un vânt rece ajunsese până la el, făcându-l să tremure.

– David, ce te-a supărat în casă? îl întrebă Laney.

– Hai să nu discutăm despre asta!

Mai bău niște vin.

– Păi, aș vrea să știu cu ce ne vom confrunta când ne vom întoarce.

Doamne, îi era groază să-i înfrunte pe toți. Trecu cu degetele peste condensul de pe paharul lui, uitându-se la râulețele formate de acel gest.

– În seara asta, Vivi a gătit mâncarea preferată a mamei mele. Mi-a amintit cum stăteam acolo și vorbeam cu mama mea în vreme ce ea gătea. Ideea de a mă bucura de asta fără ea mi s-a părut o trădare, mai ales aici, zise el, gesticulând spre portul insulei. Bănuiesc că încă-i jelesc moartea. În Hong Kong nu-mi amintea nimic de ea, așa că mi-a fost ușor să mă las distras de noutatea acelui loc și de cerințele de la muncă. Dar absența ei de aici, din

casa familiei noastre, mă obligă să înfrunt pierderea. Este sufocant. Mi-e dor de ea... I se puse un nod în gât, înăbușindu-i cuvintele. Mi-e așa dor de ea!

Evită privirea pătrunzătoare a lui Laney uitându-se la propriul pahar de vin. Spusese adevărul, doar că nu pe tot. În seara asta, îl provocaseră mai multe. Vivi. Nu fusese pregătit să o vadă din nou sau să simtă indiferența ei.

Îl dezechilibra rău de tot.

După o pauză, Laney insistă:

– De ce am impresia că relația lui Vivi cu tine și familia ta este mai profundă?

Incomodat de observația ei, David privi în depărtare. Cum ar putea el să condenseze în mod adecvat aproape treisprezece ani de când o știa pe Vivi?

– Cat s-a împrietenit cu ea când Vivi s-a mutat în orașul nostru. Își pierduse mama și fratele într-un accident mortal de mașină pe când era foarte mică. A locuit singură cu tatăl ei alcoolic până după colegiu. N-are sens să spun că trăia într-un cămin lipsit de iubire. Mama mea a văzut ce efecte avea acest trai asupra lui Vivi și a intervenit ca un înlocuitor neoficial. Nu exagerez când spun că practic este un membru adoptat al familiei noastre.

Deși această versiune a trecutului lui Vivi era corectă, excludea orice mențiune despre relația dintre ei. Când se gândea la asta, nu era sigur cum să definească ce trăiseră. Știa doar că prețuia ce aveau.

– Păi, este norocoasă să vă aibă pe toți.

Laney își înțepă somonul și îl plimbă prin farfurie.

„Norocoasă” părea să surprindă o imagine deformată a situației lui Vivi. David îi întâlnise tatăl de câteva ori, și nici una dintre situații nu fusese plăcută. Poveștile spuse de Vivi și cele pe care el le auzise trăgând cu urechea la conversațiile dintre sora și mama lui aduseseră completări la fel de neplăcute.

Deseori simțise milă în vocea lui Cat când vorbea despre viața lui Vivi. Și totuși, el respectase abilitatea lui Vivi de a-și păstra o perspectivă luminoasă și de a găsi bucurie în soarta bună a altora. În ciuda lipsei de iubire din propriul cămin, ea avea încredere absolută în promisiunea iubirii.

Dacă ar putea fi și el ca ea.

– Ai putea să te gândești să-ți ceri scuze. Vocea lui Laney răsună prin gândurile lui. Probabil ea a crezut că face ceva drăguț.

Când David termină a doua sticlă de vin, remușcarea îl apăsa ca o pătură de lână udă. Exagerase teribil. Mai rău, își vărsase nervii pe cineva care îi era drag. Pe cineva pe care nu dorise niciodată să-l rănească.

În vreme ce Laney conduse spre casă, își imaginează reacția surorii lui la ieșirea lui de mai devreme. În mai puțin de douăsprezece ore, își pierduse controlul asupra emoțiilor mai mult decât o făcuse în ziua în care se certase cu tatăl lui. Asta nu prevestea nimic bun pentru restul vacanței lui.

Laney opri motorul și deschise portiera. El luă o gură de aer ca să se calmeze înainte de a o urma în casă.

– Eu mă duc direct sus. Sper ca situația să se liniștească până la micul dejun.

Îl sărută scurt pe obraz și fugi în camera lor, lăsându-l singur în casa tăcută.

David îi văzu, printr-o fereastră a zonei principale de locuit, pe Jackson și pe Hank relaxați afară pe terasă, înconjurați de fumul de la țigări. Vivi și Cat erau în mod vădit absente. „Ce o fi o fi!”

Deschise ușa glisantă, ieși în aerul nopții și tremură.

Jackson îi aruncă o privire rece chiar înainte de a sufla fumul spre el.

– Cum a fost cina ta?

– N-a fost grozavă.

David așteaptă replica.

– A noastră a fost excelentă.

Jackson afișă un zâmbet arogant.

– Unde-i Vivi? Cercetă curtea. Trebuie să-mi cer scuze.

– Crezi? Rânjetul lui Jackson evidenție sarcasmul replicii. O găsești dimineață.

– Ar trebui să mă aștept la niște ochi scoși din partea lui Cat?

David își încrucișă brațele peste piept pentru a se apăra de următorul atac verbal al lui Jackson.

– Nu. Vivi a dat vina pentru dispoziția ei pe un „telefon de la tatăl ei”.

David tresări. Detesta faptul că Vivi își implicase în mod fals tatăl ca să îl scape pe el de limba ascutită a lui Cat.

– Cum se simte acum? întrebă el.

– Probabil ca o pisicuță neajutorată care a fost aruncată și lovită de un idiot. Jackson clătină din cap și scutură scrumul de la țigară. Omule, nu știu ce te-a apucat de când a murit mama, dar trebuie să-ți revii.

Ochii lui Hank se măriră în vreme ce trase din țigara sa.

David se uită spre ocean, ale cărui ape negre agitate clocoteau precum acidul din stomacul lui.

– O să îndrept lucrurile, zise el fără a se uita la Jackson, întrebându-se cum anume avea să facă să se țină de această promisiune.

– Asta ar fi frumos.

Întoarse privirea și îl văzu pe Jackson uitându-se urât la el. Nu se apără. Merita batjocura lui Jackson. David mormăi un „noapte bună“ și o luă în sus spre camera lui.

Pe la miezul nopții, o durere de cap din cauza vinului și a vinovăției îl determină să coboare după un pahar cu apă. Ieși pe terasă, pentru a sta sub cerul fără stele brăzdat de fâșii late de nori cenușii.

În întunericul amplu, își aminti de ultima scrisoare de la Vivi, pe care o primise în preajma primei comemorări a decesului mamei lui. Nu își amintea toată scrisoarea parfumată, memorase doar un fragment.

Mi-e dor de tine. Nimeni nu mai știe de tine zilele astea. Ai dispărut din viața tuturor. Știu că pierderea ta este imensă, dar simt că mai e ceva. Împărtășește cu mine, te rog! Lucrurile vor fi și mai rele dacă te retragi de lângă toți cei care te iubesc. Mama ta nu ar vrea asta pentru tine sau pentru noi, restul. Onoreaz-o trăind, iubind și găsind bucurie în viața ta. Este tot ce și-a dorit pentru tine.

Inclusese un mic portret în cărbune al mamei lui făcut de ea. Imaginea imperfectă surprinsese perfect spiritul și zâmbetul

mamei lui. Într-un moment de slăbiciune, în acea zi se gândise să o sune și să i se confeseze.

Se abținuse, pentru a o scuti să ajungă într-o postură dificilă cu frații lui. Și, cu fața ei expresivă, îi era imposibil să păstreze un secret față de ei.

David se prinse de balustradă. În ciuda dorinței de răzbunare, niciodată nu trădase dorința mamei lui și nu fusese cel care să distrugă convingerile fraților lui despre tatăl și familia lor, chiar dacă asta însemnase să sufere în continuare singur.

Dar, dacă mama lui veghea asupra lui, în noaptea asta era dezamăgită. Stomacul i se strângea de fiecare dată când își imagina expresia devastată a lui Vivi de mai devreme. Îi datora scuze și pentru că luase prietenia lor ca pe ceva de la sine înțelese cât fusese plecat.

Se întrebă dacă acum mai conta. La naiba, nu părea să-i mai pese de el.

Când bărbia îi căzu în piept în semn de înfrângere, observă ceva în iarbă. Vivi stătea întinsă în curte, cu mâinile sub cap, ascultând la iPodul ei, cu ochii închiși.

Fără să mai chibzuiască, coborî treptele pentru a-și cere scuze în privat. Chiar și în aerul rece al nopții, se simțea de parcă era sub soare când stătea lângă ea. Căldura se prelingea din corpul ei și trecea prin pământ, precum un râu de căldură ce căuta să intre în locurile înghețate din pieptul lui.

Buclele ei dese erau răspândite în jurul capului și îi cădeau în cascadă peste umeri. Dezordinea seducătoare a părului era altceva decât tunsorile mai scurte, asimetrice, pe care le avusese mereu. Lumina argintie a lunii trecea printre nori, luminându-i bărbia și bluza albă.

Brusc, îl excită o imagine erotică cu el venind deasupra ei și cuprinzându-i greutatea sânilor de sub bluză. Uimit de accesul de dorință, se dădu înapoi pentru a-și domoli pulsul.

Ce dracului?

Niciodată nu puteau fi mai mult decât prieteni.

Niciodată.

Ca prieten, se putea descurca cu suișurile și coborâșurile emoțiilor ei volatile și cu stilul ei de viață turbulent. Ca iubit, s-ar

putea să fie copleșitor.

Și, mai important, chiar dacă o despărțire inevitabilă nu ar răni-o pe Vivi, ar putea pune în pericol relația ei cu ceilalți din familia lui, și asta ar ucide-o. David nu s-ar ierta niciodată dacă s-ar fi întâmplat asta – și apoi *lui* i-ar fi dor de prietenia lor.

Și acum, o avea pe Laney în viața lui. Deși își exprimase reținerea cu privire la decizia ei de a se muta la New York, nici nu o descurajase ferm. Nu îi făcuse promisiuni și nu își luase angajamente, dar ea *era* în patul lui.

De ce se gândea la asta? O poveste de iubire cu Vivi implica prea multe riscuri. Cu toate astea, în acest moment, își dorea cu egoism să aibă o întâlnire pasională cu fata care de mult ocupa un loc esențial în viața lui.

Clătinând din cap, reveni la realitate și se aplecă pentru a o atinge pe umăr.

Ea deschise ochii. Se săltă sprijinindu-se în mâini și picioare, ca un crab.

Evitând contactul vizual, se ridică și își scoase căștile.

– Eu mă duc la culcare. Noapte bună, David!

Țășni spre ușă.

– Vivi, stai! Dă-mi voie să-mi cer scuze. Eu doar... mă lupt cu amintirile. Îmi pare așa rău!

David își ținu răsuflarea.

– Bine. Încetini fără a se uita la el. Noapte bună!

Nefiind dispus să o lase să scape, se grăbi să o prindă de cot. Tensiunea din ea trecu prin brațul lui.

– Uită-te la mine, te rog! Degetele lui se agățară de ea în vreme ce se chinui să nu o cuprindă în brațe. Vreau și să-ți mulțumesc pentru că ai mințit ca să mă protejezi de Cat.

– Am mințit să o protejez pe Cat, nu pe tine, zise ea. N-are nevoie să se mai supere și din alte motive săptămâna asta.

El făcu o grimasă în fața declarației ei.

– Vivi, n-ar fi trebuit să-mi vărs durerea pe tine. Îmi pare rău! Mă ierți?

Ea refuză să răspundă.

– Haide! Vechea Vivi mi-ar ierta orice, o tachină el.

Gluma lui păru să o enerveze. Îi întâlni privirea cu propria privire glacială.

– Vechiul David nu era niciodată crud și necugetat.

Reproșul ei îl sfâșie. Când îi prinse mâna, ea și-o retrase.

– Vivi, te rog! Știi că nu am vorbit serios. Nu te-aș răni niciodată.

Zâmbi slab. În loc să-l ierte, ea se uită direct prin el.

– Ca avocat îți alegi cu grijă cuvintele ca să-ți câștigi existența. N-aveai cum să spui asta dacă nu o gândeai.

Lui i se răsuci stomacul când văzu că lui Vivi i se adună lacrimi în ochi.

Clipi pentru a le înlătura, după care vorbi pe un ton încordat:

– Acum, sunt bine. Și nu trebuie să-ți faci griji că mă mai superi. Am venit aici ca să mă distrez și fix asta am de gând să fac. Așa că o să am grijă să stau cât mai departe de tine săptămâna asta.

Înainte să apuce să mai pledeze pentru cazul lui, ea făcu stânga împrejur și intră în casă.

David se uită tăcut la ușa pe care ea i-o închisese în față.

„La dracu’!“ Fusesse neplăcut să fie ținut la distanță toată ziua. Acum, avea de înfruntat o izolare completă. Cum ajunsese la asta?

Și cum dracului putea să revină la cum fuseseră lucrurile înainte?

capitolul 4

Sunetul oceanului intrase pe fereastra deschisă toată noaptea, ademenind-o pe Vivi la somn. Păcat că luxul avea un preț piperat – și anume, țișetele pescărușilor înainte de răsărit. În timp ce sforăitul delicat al lui Cat umplea camera, Vivi era uimită de capacitatea prietenei ei de a dormi cu tot zgomotul.

Își reprimă un scâncet când aproape ridică pleoapele în încercarea de a deschide ochii uscați. După câteva clipiri dureroase, se duse în vârful degetelor la fereastră și o închise, după care se prăbuși înapoi în pat. Deși era extenuată, nu putu adormi la loc.

Analiză din nou însă izbucnirea neobișnuită a lui David și scuzele lui ulterioare. Din păcate, remușcarea lui nu ștergea durerea din inima ei.

Cum prezisese în ultima lui scrisoare din Hong Kong, se schimbase – și nu în sens bun. Cuvintele lui plutiră prin amintiri.

Nu pot să împărtășesc motivele din spatele retragerii mele, pot doar să spun că lentilele prin care vedeam lumea au fost distruse. Am nevoie să fiu singur pentru a aduna acele piese și a le pune din nou la loc.

În ultima vreme, îmi fac griji că perspectiva mea anterioară s-ar putea să nu mai fie vreodată complet restaurată. Dacă într-o zi mă întorc acasă un om diferit, sper că încă vei fi prietena mea, cum eu mereu voi fi prietenul tău.

În ziua anterioară văzuse doar urme din omul sensibil care fusese el mereu. Desigur, asta ar trebui să o facă să treacă mai ușor peste ce ar fi putut să însemne pentru ei reîntoarcerea lui acasă. Oricum ar fi, era nasol.

Cu toate astea, Vivi avea să treacă peste această săptămână fără a face ceva care să mărească fisura dintre frații înstrăinați. În plus, ar fi bine să folosească acest timp ca să o scoată o dată pentru totdeauna pe Cat din ghearele lui Justin. Acea relație o făcuse pe Cat tot mai distantă și mai defensivă cu fiecare lună care trecuse.

Oftând adânc, se uită la prietena ei. De parcă simțise privirea lui Vivi, Cat deschise un ochi.

– Culcă-te la loc, ciudato! Cat zâmbi somnoroasă și se rostogoli pe o parte. Urăsc faptul că tu te trezești mereu așa devreme.

– Ah, insomnia. Vivi se sprijini într-un cot, rânjind. Unul dintre multiplele mele defecte.

Cat gemu, apoi se întinse după telefon. După ce se uită la mesaje, scrise un mesaj scurt, oftând cu voce tare. Vivi observă sclipirea satisfăcută din ochii ei.

– Înțeleg că ai primit un mesaj de la Justin?

– Nu-i fericit că am venit aici fără el. Sprâncenele lui Cat se lăsară pentru un moment. Mai că mă aștept să-și facă apariția săptămâna asta, dar s-ar putea să nu vrea să riște o confruntare cu David și Jackson.

Curiozitatea lui Vivi învinse.

– Bine, e momentul să-mi spui ce se petrece cu tine. În ultima vreme, abia te mai văd, și asta doar dacă ești despărțită de Justin – ceea ce devine un șablon.

– Am fost o prietenă rea, V?

– Nu o prietenă rea, dar ești diferită. În mod normal, îmi spui toate micile detalii ale relațiilor tale. Chiar prea multe, de fapt! Vivi zâmbi, apoi redeveni serioasă. În legătură cu Justin ai fost mereu tăcută. Când te întreb, te închizi și devii defensivă. Mă îngrijorează, atâta tot.

Cat inspiră adânc și își acoperi fața cu mâinile.

– Eu... mi-e greu să vorbesc despre asta... Mi-e jenă, de fapt.

– Te rog vorbește cu mine! Știi că poți să-mi spui totul. Urăsc să te văd așa chinuită.

– Promite-mi să nu judeci, o avertiză cu resemnare în voce. După ce Vivi promise, Cat continuă: Justin are probleme serioase cu gelozia. Este bănuitor în legătură cu orice tip cu care vorbesc la muncă sau oriunde altundeva. Uneori, îmi verifică istoricul din telefon sau e-mailurile. Face acuzații nebunești, și ajungem să *urlăm* unul la celălalt – ne spunem lucruri îngrozitoare, îngrozitoare. La un moment dat s-a enervat așa tare, că a aruncat cu telecomanda prin cameră și a spart din greșală televizorul.

Cat strânse pătura și o trase la piept.

Vivi o văzuse rareori pe Cat fiind vulnerabilă – cu atât mai rar rușinată. Corpul îi fu străbătut de un val fierbinte de resentimente la adresa lui Justin. Își mușcă buza înainte de a pune întrebarea evidentă:

– De ce continui să te întorci la el?

Suferința inundă camera când Vivi își ținu răsuflarea. Cat zise sugrumat:

– Pentru că-l iubesc și el mă iubește.

Vivi își întoarse capul, adunându-și gândurile ce-i hoinăreau ca o tornadă prin minte. Din cauza tatălui ei, știa câte ceva despre codependență și despre angajamentul indus de vină. Aparent, Cat credea că putea să rezolve nesiguranța lui Justin. Avea să afle pe propria piele că nimeni nu poate salva pe cineva din punct de vedere emoțional.

Vivi își simplifică părerile.

– Uneori, iubirea nu-i de ajuns.

Propria inimă se opri, pentru că iubirea ei pentru David nu contase niciodată.

De parcă îi citise gândurile, Cat răspunse:

– Asta nu-i unilateral, ca la tine și David. Și eu, și Justin suntem implicați.

– Nu comparăm situațiile noastre. Spun doar că iubirea reciprocă nu face automat ca o relație să meargă.

Cat își dădu ochii peste cap, așa că Vivi acceptă ridicând din umeri.

– Bine. Dar, când gelozia lui va scăpa de sub control, tragedia poate lovi într-o secundă.

– Nu m-ar răni niciodată! În ochii lui Cat scăpăra ofensa. Doar urlă mult. O să se oprească atunci când va învăța să aibă încredere în mine.

Vivi se cutremură, convinsă că multe femei bătute rosteau chiar acele cuvinte înainte de a primi primul pumn.

– Bine. Doar să știi că eu sunt aici, pentru orice ai avea nevoie. Mi-e dor de tine, Cat! Își schimbă poziția pentru a se cuibări sub plapumă. Simțind nevoia de a schimba subiectul, Vivi o tachină: În ultima vreme, am fost mult pe cont propriu, așa să știi că sunt pe punctul unui dezastru.

Cat încuviință gânditoare din cap și luă pătura. După o tăcere prelungă, ridică dintr-o sprânceană.

– Trebuie să-ți recunosc meritele. Ieri te-ai descurcat bine cu David și Laney. Până acum, nu credeam cu adevărat că ai trecut peste el.

Vivi știa că era nedrept să îi poarte pică lui Cat pentru că protejase intimitatea lui David nespunându-i niciodată despre Laney. Duruse să fie luată prin surprindere. Dar acum, o altă minciună nevinovată servea intereselor tuturor.

– O parte din mine îl va iubi mereu pe David, dar cu toții am crescut și ne-am schimbat. Vreau să fie fericit, cu Laney sau cu oricine altcineva.

– Ești un om bun. Dacă aș fi în locul tău, mă îndoiesc că aș fi așa generoasă. Cat zâmbi. Oricum, el pierde. Nu-i deloc amuzantă.

– Păi, eu probabil nu-s cea mai potrivită să judec. Plus că abia o cunoaștem. Vivi înclină capul într-o parte și ridică dintr-un umăr. Poate-i doar timidă, ca el.

– Timid? David? Cat își duse degetul mare și arătătorul la bărbie. Eu nu l-am considerat niciodată timid. Mereu a fost în centrul atenției.

Vivi ridică surprinsă din sprâncene.

– Este un introvertit. Este în centrul atenției doar pentru că excelează la orice pentru a câștiga aprobarea tatălui vostru.

– Poate ai dreptate. Nu l-am studiat niciodată cum ai făcut-o tu! Cat râse și prinse perna aruncată de Vivi prin cameră, risipind ultimele rămășițe de tensiune din discuția lor de mai devreme. Poate că acum voi câștiga mai mult atenția tatei, din moment ce lui David nu-i mai pasă de părerea lui.

Vivi invidiase mereu felul în care David admira comportamentul demn al tatălui său, probabil din cauza diferenței vizibile față de relația ei cu tatăl ei. Ținând cont de ceea ce știa, nu credea că David chiar renunțase la a dori părerea tatălui său. Cât o privea pe Cat, Vivi se întreba cum de nu i se părea că era suficient de în centrul atenției ca model.

Vivi clătină din cap. Vacanțele nu erau făcute pentru a fi irosite pe tristețe sau probleme.

– Hai să facem cafeaua și micul dejun!

Privind în oglindă, își contemplă înfățișarea dezordonată înaintea de a coborî. La naiba! David era luat. Toată lumea putea să îndure părul ei nebun, pijamalele cu pantaloni scurți și expresia somnoroasă.

– Sunt disperată după niște cafea. Cat se mișca lent. Să nu mă mai trezești vreodată atât de devreme!

Câteva clipe mai târziu, așezându-se la blatul din bucătărie, Cat își sprijini capul în mâini. Când Vivi deschise ușile glisante, să lase aerul să intre, stomacul ei ghiorțai suficient de sonor cât să îi atragă atenția lui Vivi. Nu era ceva ieșit din comun.

Vivi amestecă un aluat din ou, vanilie și un pic de scorțișoară și apoi făcu o tură de frigănele. Tigaia sfârâindă îi spori nerăbdarea. Puse așa mult unt peste teancul ei, încât se formară bălți galbene în vârful, picurând pe laterale.

Urmând-o pe Cat la masa din lemn, aflată în lumina soarelui ce intra prin ferestre, așeză farfuria în fața ei și lăsă soarele să îi încălzească spatele.

Abia mușcase din micul dejun, când apărură Jackson și Hank.

– Am simțit miros de cafea. Jackson se aplecă peste umărul lui Vivi pentru a se uita la farfuria ei. Mai sunt din astea?

– Îți fac imediat ce termin, zise ea.

– Ești cea mai bună, V.

Jackson o bătu pe umăr, după care se așeză lângă ea. Hank încuviință din cap spre ea și se așeză în fața lor. Vivi privi cum Cat și Hank evită politicieni să aibă contact vizual. „Ce ciudat!”

Zece minute mai târziu, puse o porție de frigănele pe farfuria lui Jackson. El băgă degetul în siropul în exces ce se vărsa din farfuria lui, după care îl băgă în gură.

Vivi își făcea a doua porție când în bucătărie intrară David și Laney. Examină ținuta impecabilă a lui Laney, buzele date cu luciu, ochii machiați și părul ei roșu și mătăsos întins cu placa și aranjat frumos sub o bentiță albastru-închis. Oarecum surprinsă, Vivi observă că aranjarea severă a părului făcea ca unghiurile ascuțite ale feței ei să fie pline de grație, nu dure.

O așteptase David să se aranjeze? Îi făcea plăcere să o privească efectuându-și ritualurile feminine?

Privind la propria pijama șifonată, Vivi râse de ea însăși. Nu era de mirare că nu îi trezise niciodată interesul. Eleganța și ținuta impecabilă nu erau termeni pe care cineva să îi asocieze cu ea. Înăbușindu-și un oftat, ridică forțat privirea pentru a-i întâmpina.

Expresia plină de speranță a lui David cerșea practic un semn de la ea că îl iertase, așa că i se făcu milă și îi zâmbi ușor. El îi făcu cu ochiul, dar apoi Laney își dresă glasul și se uită la el, până când el se duse să îi facă o cană cu cafea.

Deschise un dulap să ia o cană și apoi se îndepărtă, în căutarea unei lingurițe. Prostul lui obicei de a lăsa deschise ușile dulapurilor o enervase mereu pe mama lui. Pe de altă parte, Vivi iubea micile lui imperfecțiuni. *Patetic.*

După ce amestecă frișca și zahărul într-o cană cu cafea, David i-o dădu lui Laney. Vivi nu se putea hotărî dacă era geloasă sau complet dezgustată când îl văzu purtându-se ca o focă dresată. Poate doar o enerva. Ea mereu îl tratase ca pe un rege, neștiind că el prefera rolul de servitor.

Jackson își plimba privirea de la David la Vivi și invers. *Fir-ar!* După fiascul din seara trecută, Jackson monitoriza situația. Nu știa despre întâlnirea de la miezul nopții din curtea din spate. Îndurând fără a se plânge și hotărâtă să își vadă de viață *fără David*, Vivi se forță să fie veselă.

– Vrea vreunul dintre voi frigănele?

– Nu, mersi. Laney se mângâie peste abdomenul plat și zâmbi politicos. Rămân la cafea.

– Cum vrei. Vivi băgă o bucată imensă în gură. David?

Scoase limba să lingă un strop de sirop de pe buza inferioară.

Văzu cum David mărește ochii, după care rânjește.

– Ținând cont de apetitul tău, aș fi șocat dacă a rămas ceva mâncare. Clătină din cap în glumă și se alătură celorlalți la masă. Iau imediat ceva, mersi.

Laney veni și se așeză pe genunchiul lui. Deși el vorbea cu Hank, brațul lui David cuprinse automat talia ei, și ea își sprijini mâna pe antebrațul lui. Intimitatea lejeră a scenei o săgetă în inimă pe Vivi.

Își îndepărtă privirea și se luptă cu un nou val de repulsie. Evident că avea să fie nevoie de ceva timp ca inima ei să prindă

creierul din urmă când venea vorba despre a trece peste el. Ridicându-se de la locul ei, își clăti farfuria și anunță:

– Eu mă duc în drumeție cu aparatul de fotografiat, cât lumina dimineții este încă bună. Vrea cineva să vină cu mine?

Hank înalță capul.

– Dă-mi cinci minute și vin!

– Bine. Vivi îi zâmbi. Cat, hai cu noi!

– Nuuu, eu am vacanță de la muncă și efort fizic. De fapt, s-ar putea să mă bag la loc în pat, acum că o să fie liniște.

Se dădu jos de pe scaunul de bar și plecă după Vivi în camera lor.

Cât Vivi se schimbă de haine, Cat se cuibări sub pătură și se uită la ea.

– Deci care-i faza cu Hank? întrebă Cat. Ești interesată de el?

Vivi nu-i mărturisi că îi ceruse ajutorul cât timp se plimbaseră în ziua anterioară pe plajă. Din fericire, el nu se simțise insultat de planul ei de a-l implica într-o conspirație prin care să-i convingă pe toți că trecuse peste David. Dar, după ce îl cunoscuse pe Hank, i se părea că ar fi o partidă excelentă pentru Cat. Prietena ei nu era încă pregătită să renunțe la Justin, dar Vivi spera să-i atâțe curiozitatea.

– Este simpatic, nu-i așa?

Vivi își legă tenișii, încercând să fie subtilă.

– De obicei, nu-i plac blondele.

Cat nu se uită în ochii ei.

– Păi, nu sunt oarbă. În timp ce își împletea părul, Vivi își ascunse chipul pentru a masca intențiile ei. Are ochii precum sticla de mare, care știi că-i preferata mea. Și corpul ăla! Și, partea cea mai bună, este foarte amabil.

– Este prea amabil. Cat își studia unghiile de parcă era plictisită. Parcă-i lipsește vitalitatea.

– Din punctul meu de vedere are chiar multe atuuri. Știai că-i cel mai mare din cinci frați? Ajută la plata educației celei mai mici surori a lui. Și, pe lângă toată bunătatea asta, are și o centură cu unelte. Haide – o centură cu unelte este sexy!

Cat pufni, așa că Vivi se întoarse spre ea.

– Ce?

– Nimic. Cat se aplecă înainte. Ignoră-mă!

– Hai cu noi! Vivi traversează camera și se așează pe marginea patului. O să fie drăguț.

Cat ezită, dar apoi îi sună telefonul. Într-o clipă, Vivi o pierdu în fața lui Justin. Îi venea să sfărâme telefonul lui Cat, ca să se poată bucura de săptămâna asta împreună fără întreruperile constante ale acestui maniac.

– Justin, ți-am zis să încetezi să mă mai suni. Cat se așează dreaptă pe pat, cu spatele lipit de tăblia patului. După o scurtă pauză, întrebă: Ce etichetare pe Facebook?

Stomacul lui Vivi se strânse când auzi vocea iritată a lui Justin răsunând din telefonul lui Cat. „Dă Doamne să nu fie legat de poza de la cina de aseară pe care am postat-o.“

– Oh, pentru Dumnezeu. Tipul blond este Hank. Lucrează pentru Jackson. *Nu* este aici pentru mine. Am venit aici cu Vivi, zise Cat, uitându-se întrebătoare spre aceasta, și probabil ea a postat una dintre pozele făcute aseară.

Vivi rosti un „Îmi pare rău“. Cat flutură din mână, concentrată deja să se justifice în fața lui Justin.

Înfrântă și simțindu-se vinovată, Vivi o lăsă pe Cat în urmă. Când reveni în camera de zi, îl găsi pe David așteptând-o. Ochii lui de obsidian îi susținură privirea. „Fix de ce am nevoie acum.“

– Aparatul ăla de fotografiat este cât tine de mare. Zâmbetul lui timid îi distrase atenția. Poți să te plimbi cu el?

– Hank poate să-l care pentru mine.

– Desigur. Zâmbetul timid al lui David dispăru. Invitația ta era și pentru mine și Laney?

– Oh! Vivi clipi. „Nu!“ Laney face drumeții? Adică, nu pare genul ei de activitate.

– Ai dreptate. Nu este. Ridică din umeri. Știi, am invitat-o pe Laney doar pentru că a zis Cat că-l aduce pe Justin. Dacă aș fi știut că vii tu, aș fi venit singur, ca să putem petrece niște timp împreună, ca de obicei. Clătină din cap și își puse mâinile în șolduri. Încerc, *muñequita*. Chiar îmi pare rău pentru comportamentul meu de seara trecută. Spune-mi, te rog, că nu mă urăști.

„Ar fi venit fără Laney?“ Păstră sentimentul nerostit ce fierbea în ea. Genul ăsta de remarci și acel alint erau exact genul de lucruri

care o făcuseră toată viața ei să tânjească după el.

– Nu te urăsc. Își coborî vocea. Dar, uneori, îmi doresc să o pot face.

David clipi surprins. Hank urcă repede scările înainte ca el să apuce să răspundă. Un alt tricou mulat îi acoperea pieptul și umerii musculoși. Doamne, era plăcut la vedere. De ce să nu fie atrasă de el? Se părea că mintea și inima ei nu se aflau niciodată în același loc. Poate că asta era și problema lui Cat, speculă ea.

– La dispoziția ta, Vivienne. Hank ridică geanta grea de pe umărul ei. Mergem?

– Mersi! Vivi privi peste umăr, la David. Ne vedem mai încolo. Distracție plăcută!

David înclină capul, părând de parcă uitase complet cum să se distreze. Ignorând junghiul din inimă și instinctul de a-l zgâlțâi, ea se întoarse și se duse după Hank.

Merseră agale de-a lungul aleii cu pietre.

– Mersi că iar m-ai salvat! Vivi îl strânse pe Hank de antebraț, apoi îi dădu drumul. Ești un salvator.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Îmi face plăcere compania ta. Zâmbetul lui adorabil fu înlocuit de o încruntătură. Deși trebuie să întreb, de ce David? Nu pare genul tău.

– De ce nu? Pentru că-i așa sofisticat și eu sunt atât de... ei bine... eu?

Zâmbi larg. În adâncul ei, știa că era adevărat. Vivi se plăcea pe sine destul de mult. Nu voia să se schimbe. Cu toate astea, firea ei sociabilă o făcea diferită de majoritatea femeilor cunoscute de David.

– Nu. Vivi făcu o grimasă la încruntătura confuză a lui Hank. Tu ești deschisă și entuziasmată. Făcu o pauză. El mi se pare încordat și rece. Nu vă văd împreună.

– Păi, se pare că nici el! Chicoti, ridicând din umeri. David nu-i rece. Este doar rezervat. Deși, de când a murit mama lui, a fost mai închis, are o parte tândră. Asta-mi place cel mai mult.

– Tandru?

– Ar fi trebuit să vezi cum își adora mama. Și nu cred că a fost amuzant ca prietena surorii lui să-l urmărească precum un cățeluș pe când eram copii, dar mereu își făcea timp pentru mine. Îmi

complimenta lucrările artistice și nu mă tachina niciodată cu privire la hainele și tunsorile mele. Și să știi că pe vremea aia eram un mare NU umblător în materie de modă. Vivi pufni la propriile ei amintiri. Trăiam singură cu tatăl meu, un bețiv agresiv care nu s-a oprit niciodată din a plânge ceea ce a pierdut suficient cât să-mi acorde atenție. Prietenia lui Cat mi-a oferit o soră. Cea cu David mi-a dat încredere și speranță.

– Și nu te plictisește?

Tonul franc al lui Hank o surprinse și, dintr-un motiv inexplicabil, simți că urmărea ceva ascuns.

– Niciodată.

Se încruntă. Să o plictisească?

Memoria fotografică a lui David îi permitea să vorbească fără oprire despre orice subiect. Reușise să facă istoria să pară interesantă pentru ea. Nu era un lucru mărunț!

– Felul lui rezervat de a fi este reconfortant. Lovi niște pietricele de pe marginea drumului. Până să moară mama lui, el a fost stâlpul meu.

Hank se uită la ea.

– Sunt surprins că sentimentele tale nu au afectat relația cu Catalina. Cred că-i ciudat pentru ea.

– N-am pus-o niciodată la mijloc. Prieteniiile noastre sunt separate.

– Asta implică mult jonglat. Cred că săptămâna asta-i grea, cu Laney aici. Privirile li se întâlniră. Îți ascunzi bine sentimentele.

– Mă doare fizic să îl văd cu ea, dar sunt hotărâtă să trec peste. Vivi făcu o pauză. Acestea fiind spuse, nu-mi vine să cred că o iubește. Nu că m-ar iubi pe mine, desigur. Se uită la Hank pe sub gene. Mă crezi nebună.

– Nu nebună. Poate decepționată. Rânji la ea, după care băgă mâinile în buzunare. De ce te îndoiești de sentimentele lui față de Laney?

– Laney pare destul de drăguță, dar eu îl *cunosc*. N-ar putea iubi pe cineva atât de... sec. Vivi observă expresia neîncrezătoare a lui Hank și își dădu seama că el nu era de acord. Că-i dorește corpul, da. Că-i admiră ambiția și inteligența, sigur. Că o iubește? Nu cred.

Conversația le fu întreruptă de sunetul pașilor grăbiți împrăștiind pietrișul. David îi prinse din urmă într-o secundă. Chipul lui Vivi se înroși. Spera ca el să nu fi auzit.

– Laney este într-o teleconferință, deci până la urmă pot veni. Cu mâinile în șolduri, încuviință din cap spre Hank. Își mută privirea la Vivi, zâmbind. Hai să mergem la Groapa lui Rodman, de dragul vremurilor de demult!

– Sigur, răspuse ea. Zâmbi în ciuda senzației de neliniște din tot corpul. David sau Hank detectaseră încordarea din vocea ei? Să mergem!

Cei trei continuară de-a lungul drumului pavat. Cuvintele și acțiunile lui David confirmară că voia să reia legătura cu ea, măcar ca prieten. De ce nu se simțea mai fericită?

Hank întrerupse tăcerea inconfortabilă ce se așternuse peste ei.

– Deci de cât timp vii aici, David?

– De cincisprezece ani. Pasul lui era egal cu al lui Hank, în vreme ce Vivi era la doi pași în urma lor. Tu ești pentru prima dată, corect? Cum ți se pare insula?

– Este o versiune mai rustică a Nantucket.

– Da, există asemănări. Îmi place liniștea de aici. David își frecă gâtul. A primit numele după exploratorul olandez Adriaen Block, dar americanii nativi îi spun Manisses, ceea ce înseamnă „mica insulă a lui Dumnezeu“. Oricare i-ar fi numele, mă bucur că mama mea a câștigat lupta asta.

– Lupta? întrebă Hank.

– Inițial, tatăl meu a refuzat să cumpere proprietatea de aici pentru că nu se justifica din punct de vedere financiar. Mama mea a susținut că valoarea nu se măsoară mereu în bani și că timpul petrecut împreună aici va fi neprețuit. David își prinse mâinile la spate. Oricum, l-a convins, deși lui nu i-a plăcut niciodată cu adevărat locul ăsta.

– De ce nu a scos casa la vânzare? interveni Vivi.

Expresia șocată a lui David dezvălui că el nu se gândise niciodată la posibilitatea asta.

– Probabil ar fi încântat să vândă și să reinvestească banii în altă parte, zise cu un chicot trist. Dar Cat l-ar omorî. Iar el nu și-ar asuma niciodată riscul ăsta.

Vivi chicoti.

– Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu furia ei, nu-i așa?

– Nu. David se cutremură în mod exagerat. Nu, nimeni nu vrea.

Expresia ciudată a lui Hank îi trezi lui Vivi curiozitatea în legătură cu tensiunea dintre Cat și el. Poate ar trebui să renunțe la planurile ei de lipeală.

O luară în jos pe drum, evitând mașinile și bicicletele ocazionale ce treceau pe lângă ei. Vivi se concentrează asupra ritmului în care își târșăiau picioarele pe pavaj, pentru a nu se gândi la David. Minutele ciudate se întinseră ca niște ore până când Vivi zări golul ce marca intrarea, în apropiere de drumul Cooneymus.

– Deci ce-i locul ăsta? întrebă Hank în vreme ce coborau în rezervația împădurită.

– În urmă cu vreo 20 000 de ani, apa topită din ghețari a erodat capătul sudic al insulei, lăsând în urmă trei gropi ca niște cazane. David gesticula în timp ce vorbea, și Vivi observă sclipirea din ochii lui. Majoritatea sutelor de depresiuni de pe insulă au lut pe funduri și rețin apa, dar aici fundul este poros. Cei care cred că o parte din groapă este sub nivelul mării se înșală. Adevăratul fund al celei mai adânci gropi este la șase metri deasupra nivelului mării. Este și...

– Tocilarule! interveni Vivi, fluturându-și mâinile în aer. Hank, hoinărim pe cărări de pământ în sălbăticie, unde totul este frumos și liniștit. Ignoră-l, altfel va încerca să te sperie cu o poveste despre vreo rozătoare ciudată...

– Șoarecele de câmp cu gură mică din insula Block, găsit doar aici... începu David.

– Mă rog. Ea rânji după ce îl întrerupse a doua oară. David o înghionti, dar ea insistă. Dacă-l asculți, poți crede că locul este infestat.

– Îmi amintesc de cineva care a fugit urlând după ce am găsit un cuib.

David afișă un zâmbet triumfător.

– Da, și am cicatricea care o dovedește.

Ea arată spre o dungă albă vizibilă pe tibie, de un centimetru și un pic.

– Nu te plânge! El își puse mâna pe ceafa ei și o mângâie cu degetul mare, făcând-o să simtă un fior de-a lungul nervilor. Eu am făcut hernie cărându-te până acasă.

Privirea lui caldă o făcu să uite de tot, mai puțin cât de mult însemnase el mereu pentru ea. Vechi sentimente îi deschiseră inima. Știa că zâmbetul ei radios reflecta sentimentele pe care încercase să le ascundă, însă nu-i păsa.

– Și când trebuie să te întorci la Laney?

Remarca rece ca gheața a lui Hank îi copleși fericirea de moment.

– Cam în vreo 45 de minute.

David își retrase mâna de pe gâtul lui Vivi, lăsând în urmă un fior.

Ea se încruntă. Oh, *Doamne*, se înmuia toată la orice fel de atenție din partea lui. Patetic. Adunându-și voința, se opri brusc într-o zonă largă de pe drumul înconjurat de verdeață luxuriantă.

– Pare un loc frumos pentru poze.

– Ai ochi bun, Vivi.

Hank se afla sub coronamentul unui merișor de stâncă și admira peisajul. În părul lui auriu sclipea lumina împestrițată a soarelui.

– Mersi! Inspiră mirosul de lemn al rezervației. Nu te mișca!

Ea îi făcu câteva poze cu copacul. Trunchiul cu multe ramuri se întindea din spatele lui ca degetele unei palme.

– Destul!

Mâna lui Hank o împiedică să mai facă alte poze.

– Haide, nu face pe timidul, Hank! Îți place să-ți arăți corpul atrăgător în tricourile alea mulate.

El își dădu capul pe spate râzând scurt. „Superb.“ Vivi îi mai făcu două poze, surprinzându-i sclipirea din ochi înainte ca el să se îndepărteze de copac.

– Hei, eu am venit să-ți țin de urât. Agită un deget, prefăcându-se furios. Nu să fiu subiect al pozelor tale.

– Dacă vrei să petreci timp cu Vivi, interveni David, vei învăța să tolerezi pozele.

Își afundă vârful piciorului în pământ. Era furios că ea îi făcea poze lui Hank?

– Să tolereze? Ea se întoarce spre el. Interesant. Și eu care am crezut mereu că participai de bunăvoie la ședințele mele foto. Apoi flutură din mână disprețuitor. Bănuiesc că-i bine pentru amândoi că am găsit un subiect nou.

David se uită în altă parte, înainte de a spune încet:

– Poate că ai dreptate.

Vivi rezistă impulsului de a scoate limba, dar era al naibii de greu. Se mulțumi să facă prim-planuri cu arbuștii de călin. Câteva minute mai târziu, puse capacul obiectivului.

– Ar trebui să ne întoarcem. Probabil Cat s-a trezit deja și se plictisește.

– Ia-o înainte!

Hank îi căra geanta aparatului foto.

David venea în urma lor, cu capul plecat. Vivi încercă să nu speculeze cu privire la schimbarea stării lui de spirit. Irosise deja ani buni interpretând greșit intențiile lui.

Tăcerea era întreruptă de trosnetul crenguțelor strivite sub pașii lor. Ea simți un nod în stomac; detesta conflictul și tensiunea.

– Hai să jucăm ceva! Ceva ușor, ca jocul ABC. Vivi cercetă cărarea. Aha! Albine. Am găsit cu *A*. David, găsește un *B*.

– Brusture.

Arată spre o plantă, din apropiere.

– Cer, zise Hank, ridicând privirea la cerul albastru presărat cu nori ca bumbacul.

În spatele ei, Vivi îl auzi pe David mormăind.

– Jocul ABC.

Când se uită repede, îl surprinse zâmbind, chiar dacă stătea cu capul plecat.

Odată ajunși acasă, Hank se scuză pentru a-l căuta pe Jackson. David se opri pe treptele de la intrare și privi spre lateralul curții, aparent pierdut în gânduri. Se întoarce spre Vivi, înclinându-și capul.

– Nu există cale de întoarcere, nu-i așa? Oricât de mult doresc eu.

Umerii i se lăsară când se întoarce pentru a intra fără să aștepte un răspuns.

Singură pe trepte, Vivi se felicită pentru că supraviețuise unei alte runde cu David și încercă să ignore greutatea ce i se instala în piept. Cu ajutorul lui Hank, poate avea să reziste în această săptămână.

capitolul 5

Universitatea Georgetown

În urmă cu doisprezece ani

Singur în înghesuita sa cameră de cămin, David se îndepărtă de birou pentru a-și căuta pixul roșu. Credea că îl lăsase în suportul pentru creioane. Se părea că nu. După ce întoarse pe dos rucsacul, se așază pe pat cu geanta pentru laptop și se apucă să caute prin fiecare buzunar. Nu găsi pixul lipsă, dar degetele lui dădură peste un bilet împăturit înțepenit între două buzunare interioare.

Fu stârnit de curiozitate când găsi scrisoarea necunoscută. Un vag parfum de vanilie ajunse la nasul lui când desfăcu scrisoarea. Apoi zâmbi, amintindu-și imediat caligrafia cursivă de fată, cu cerneală violet.

Dragă David,

Cat este tare entuziasmată că săptămâna viitoare începe liceul, dar eu nu mă pot gândi decât că tu vei pleca în Georgetown. Sper că nu vei găsi biletul ăsta decât după vreo câteva săptămâni, ca eu să mă pot distra închipuindu-mi când se va petrece și dacă te va face să zâmbești. Îmi doresc doar să fi avut curajul să-ți fi spus totul personal.

Bănuiesc că un prieten adevărat ar fi mândru să te vadă că pleci la un colegiu așa incredibil. Eu nu mă pot gândi decât la cât de mult îmi va fi dor să petrec timp cu tine în bucătăria sau în curtea casei voastre.

O să-mi fie dor și de felul în care vorbești cu mine ca și cum aș fi suficient de matură, chiar dacă-s cu mult mai mică decât tine. Majoritatea băieților de vârsta ta (și a mea) mă consideră ciudată, dar tu nu ești ca majoritatea băieților – slavă Domnului!

Un al treilea lucru de care-mi va fi dor va fi să vă urmăresc pe tine și pe mama ta împreună când nu-i nimeni atent. Atunci,

renunți la obiceiurile tale de om ambițios și perfecționist și te relaxezi. Îmi place să văd partea asta din tine.

De fapt, o să-mi fie dor de aproape tot ce are legătură cu tine. Prietenia lui Cat și familia ta înseamnă totul pentru mine. Îi iubesc pe ea, pe Jackson și pe mama ta (tatăl tău încă mă sperie), dar cel mai mult te iubesc pe tine.

Știu că acum sunt prea mică, dar, când voi crește, voi găsi o cale să am inima ta așa cum tu o vei avea mereu pe a mea.

Pupici,

Vivi

*P.S.: Scrie-mi dacă te plictisești vreodată:
viviennnelebrun@aol.com.*

Zâmbind, David reciti de două ori scrisoarea. „Doamne, ce curajoasă este!” Fusesse de la bun început conștient de pasiunea ei, dar tot îl surprinse această declarație curajoasă. Se sprijini de tăblia patului și se uită la ceas. 15.30.

Închizând ochii, își imaginează scena din bucătăria mamei lui la această oră. Jackson și Cat ar ajunge acasă de la școală, probabil cu Vivi după ei. Aproape că simțea mirosul de *patatas* și *salsa brava* pe care mama lui le-ar scoate pentru gustare. I se făcu dor de casă când se gândi la ei adunați în jurul mesei, râzând despre cum le mersese în acea zi.

Până acum, colegiul se dovedise solicitant și incitant. Deși își făcuse deja câțiva prieteni noi, îi era dor de confortul dat de familie și de vechii lui prieteni.

Ciudat cum o scrisoare de dragoste de la o fată de 14 ani îi putea îmbunătăți starea de spirit. Bănuia că majoritatea băieților ar fi fost enervați sau jenați de afecțiunea ei. Fără îndoială, colegii lui de cameră ar face mișto de el dacă ar găsi scrisoarea.

Uneori, se simțea stânjenit de atenția lui Vivi. De cele mai multe ori, era uimit de curajul ei. Părea să accepte inutilitatea pasiunii ei, dar insista în ciuda acestui lucru, de parcă era prea mare pentru a se deranja să o ascundă.

Din păcate, felul ei sincer de a fi o transforma și într-o țință, ceea ce îl făcea mereu să vrea să lovească ceva sau pe cineva. Dar liceul ar

trebui să-i ofere șansa de a întâlni mai mulți oameni ca ea, mai ales la secția de arte plastice.

Oricum ar fi, merita un răspuns. Deschise laptopul și adăugă adresa ei de e-mail la contactele lui.

Către: viviennelebrun@aol.com

De la: drsjjr@yahoo.com

Subiect: Am găsit-o

Vivi,

Tocmai am găsit scrisoarea pe care ai pus-o în geanta de laptop. Mă întreb când ai putut să te strecuri în camera mea să o ascunzi... și ce ai mai făcut cât ai fost acolo. O să gălesc și alte surprize de la tine în viitor?

Mulțumesc pentru gândurile amabile, care m-au făcut să zâmbesc. Și mie mi-e dor de toată lumea. Mereu voi fi aici pentru tine ca să vorbim, dar liceul este o ocazie să-ți faci noi prieteni, așa că nu pierde timpul gândindu-te la mine. Fii tu însăși, și alții te vor plăcea la fel cum te plac eu. De fapt, pun pariu că, până mă întorc, o să mă uiți complet.

Până atunci, o să fiu ocupat cu finisarea obiceiurilor mele ambițioase și perfecționiste. Mă aștept să petreci mult timp în secția de arte plastice. Poate-mi vei trimite ceva nou, pentru că de la tine am doar acel portret pe care mi l-ai făcut anul trecut.

Cu drag,

David

Apăsă pe „Trimite“, închise laptopul și încercă să își imagineze o Vivi adultă. Își putu imagina doar corpul ei micuț și slab și chipul; cu părul ei blond ondulat, tuns ciudat, cu șuvițe roz, albastre sau orice altă culoare era preferata ei pe moment; și hainele ei pătate de tot felul de materiale artistice. Spera ca, odată devenită adultă, să își păstreze adorabilul optimism și energia. Urma să o mai recunoască? Doar timpul avea să spună.

capitolul 6

În prezent

Vivi puse aparatul foto deoparte și o căută pe Cat, pe care o găsi relaxându-se pe canapeaua în dungi, frunzărind o revistă de scandal. Când Vivi își dresе vocea, Cat trânti revista pe măsuța de cafea și se ridică.

– Hei, V, hai să mergem cu bicicletele în oraș și să luăm prânzul!

Cat radia energie și avea un zâmbet extrem de luminos.

– Deci nu ești supărată pe mine în legătură cu postarea de pe Facebook?

– Nu. Tu n-ai făcut nimic greșit. Justin a tras din nou concluzii și a reacționat ca un maniac. Cat se încruntă. Apoi se întreabă de ce nu-i spun ora și locația ședințelor mele foto. Ți poți imagina cât de mult mi-ar fi afectată cariera de o ieșire de genul ăsta?

– Bună decizie. Vivi hotărî să renunțe la subiect în loc să o ațâțe pe Cat. Deci bicicletele sunt în magazie?

Încruntătura lui Cat dispăru.

– Da. Cred că am să mă răsfăț cu niște vin la prânz.

– Există legi împotriva mersului cu bicicleta beat? o tachină Vivi când ieșiră să ia bicicletele.

În câteva minute, pedalarau spre oraș.

Cerul aproape fără nori invita turiștii să exploreze insula. Trecând printre pietoni, Vivi observă familii tinere peste tot. Inima îi fu atinsă de o invidie neinvitată pentru familia pe care o pierduse în acel ianuarie cu zăpadă din urmă cu douăzeci de ani. În ciuda soarelui, simți un val rece prin vene.

În mintea lui Vivi reveniră amintiri tulburi: auzind plânsetele înăbușite ale tatălui ei din spatele ușilor închise, găsindu-l adormit pe podea strângând în pumn o fotografie cu mama ei, plângând în timp ce, mai apoi, el împacheta și ascundea toate pozele cu mama și cu fratele ei.

Odată cu trecerea timpului, el își înecase pur și simplu suferința în whisky. Se retrăsese încet departe de lume și de ea. Când ea

împlinise 18 ani, cunoștea prea bine imaginea și sunetele unui bețiv.

Ca fetiță, simțise empatie pentru el și chiar privise disperarea lui într-o lumină romantică. De fiecare dată când autocompătimirea ieșise la suprafață, își minimizase sentimentele spunând că exagera. Până la urmă, ea supraviețuise, în vreme ce mama și fratele ei, nu. Așa rea cum era, viața cu tatăl ei era mai bună decât moartea.

În anii adolescenței, deseori evadase ocupându-se cu arta și cu munca ei la un adăpost canin din zonă, unde absorbea de la câini toată iubirea posibilă. Familia St. James o ajutase primind-o în viața lor, lucru pentru care avea să le fie mereu recunoscătoare. Doamna St. James în mod deosebit îi oferise o afecțiune maternă de care și uitase că exista.

Acum, Vivi își dorea propriul cămin plin cu iubire și râsete. Păcat că mereu deviasе de la acest scop comparând toți bărbații cu David, căutând nod în papură fiecăruia pentru a justifica îndepărtarea lor. Poate că faptul că o cunoscuse pe Laney, o femeie care efectiv se mutase în cealaltă parte a lumii cu David, era șutul în fund de care avea nevoie ca să renunțe în sfârșit.

– Hai să mâncăm aici!

Cat viră spre zona pavată a tavernei Beachhead. În fața clădirii cu șindrilă și două etaje se întindea o verandă circulară.

Preferând să mănânce afară, aleseră o masă de două persoane de la capătul îndepărtat al verandei. Un vânt delicat ameliora căldura după-amiezii. Vivi bău din ceaiul ei cu gheață. Discuțiile însuflețite și zornăitul tacâmurilor îi îmbunătățiră starea de spirit. O ascultă fără mare atenție pe Cat cum îi relata bârfe despre celebrități și savură experiența prânzului servit afară.

La o masă mare de lângă ele se așeză un grup animat de cinci bărbați și-i atrase atenția. Pe bicepșii și antebrațele a doi dintre ei erau tatuaje cu săbii, viță-de-vie și simboluri necunoscute. Un altul avea părul prins într-o coadă scurtă și mirosea a paciuli. Ceilalți doi bărbați erau tunși scurt. Ochii lui Vivi zăboviră asupra bărbatului brunet frapant, îmbrăcat cu niște bermude kaki și cu o cămașă neagră fără guler.

Cat urmări privirea lui Vivi, apoi un zâmbet cunoscător se strecură pe chipul ei când ridică dintr-o singură și perfectă

sprânceană.

– Înalt, misterios și frumos. Chiar ai un gen anume, prietena mea. Cat chicoti. Oh, cu excepția lui Alex și a lui Hank, desigur.

– Păi, suntem în vacanță. Vivi se îmbujoră. Merit o mică aventură pe plajă.

Expresia voalată a lui Cat o interesa pe Vivi.

– Bănuiesc că bietul Hank va fi abandonat pentru domnul înalt, misterios și frumos?

– Păi, poate bietul Hank va avea nevoie să fie înveselit. Vivi își sprijini bărbia în mâini. Deși simt un fel de tensiune între voi doi. Vrei să-mi spui de ce?

Cat se retrase repede, ferindu-și privirea și respingând întrebarea. Chelnerița puse capăt curiozității lui Vivi aducându-le prânzul, și Vivi nu lăsa niciodată ca între ea și mâncarea ei să intervină ceva.

Se uită la ruloul cu homar gigant, apoi se încruntă la salata plictisitoare, neasezonată a lui Cat. *Bleah!* După părerea lui Vivi, unul dintre marile dezavantaje ale meseriei de model era probabil obsesia pentru diete. Ridicând sendvișul imens de pe farfurie, băgă capătul crocant în gură. În vreme ce mesteca, scăpă un geamăt de apreciere.

– Mai bun decât sexul, jur!

Închise gura după ce șterse un fir rătăcit de maioneză.

Cat chicoti. „Bun“, gândi Vivi. Reușea mereu să o facă pe Cat să râdă.

Tipul misterios se lovi de scaunul lui Vivi când se ridică să le facă o poză prietenilor lui. Ochii ei fură atrași spre el în vreme ce el ajusta obiectivul aparatului foto – un Nikon D3X uimitor.

„Oh, vai!“ Poftea la echipamentul lui profesional. Se ridică impulsiv.

– Mă scuzi. Bună. Privirea îi era fixată pe Nikonul lui. Vrei să fac eu poza, ca să fii alături de prietenii tăi?

El se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu șiretenie.

– *Grazie mille!* Ar fi foarte amabil.

Ea fu străbătută de un fior când auzi accentul lui italian, dar își forță mâinile lipicioase să țină aparatul lui de 6 000 de dolari. Manevră camera foto cu mare grijă; nu-și putea imagina că avea să își permită vreodată ceva așa extravagant.

Neverosimila gașcă de prieteni se strânse cât ea făcu câteva poze.

– Este un aparat grozav. Cred că rezoluția este fenomenală. Când i-l dădu înapoi, degetele lui le atinseră pe ale ei. Pe brațul ei urcară furnicături. Eu sunt Vivi, apropo.

El îi ridică mâna la buze.

– Vivi?

Ochii lui sclipiră când îi repetă cu voce tare numele. În ciuda valului de căldură ce ajunsese până la degetele de la picioare, ea reuși să vorbească:

– Prescurtare de la Vivienne.

– Ah! Încuviință din cap. Eu sunt Franco Moretti. Îi dădu drumul la mână, dar ea încă simțea urma lăsată de atingerea lui. Te pricepi la aparate foto?

– Da. Sunt un soi de fotograf amator. Și tu?

– Eu lucrez ca liber-profesionist pentru diferite reviste de călătorii.

– Oh, uau!

Farmecul lui Franco se înzeci. Vivi îl invidia pentru slujba lui de vis. Ce ar putea fi mai frumos decât să fii plătit pentru a călători prin lume, făcând poze celor mai frumoase și mai interesante locuri?

Cat își dresese vocea.

– Oh, aceasta-i prietena mea Cat. Vivi se dădu la o parte, bănuind că Franco și prietenii lui ar prefera să își concentreze atenția la superba ei prietenă. Cat, fă cunoștință cu Franco!

Cat îi salută cu o fluturare a mâinii. Franco încuviință din cap, după care își puse mâna pe spatele lui Vivi și pocni din degete pentru a atrage atenția prietenilor lui. Atingerea lui o făcu să simtă un alt val de furnicături pe coloană. Nu-i venea să creadă că el nu-și mutase atenția la Cat.

– Vivi, Cat, aceștia sunt prietenii mei Billy, Joe, Mike și Ross.

Vivi observă cum ceilalți bărbați o priviră încântați pe Cat, după care se așezară și își reluară conversația. Vivi era intrigată de grupul pestriț.

– Ce te aduce pe insula Block? îl întreabă Vivi pe Franco. Muncești?

– Nu, nu muncesc. Suntem cu toții aici pentru a sărbători aniversarea de 35 de ani a unui prieten comun.

– Oh! Vivi se gândi dacă putea să treacă peste diferența de nouă ani dat fiind accentul sexy și chipul lui frumos. Un weekend cu băieții?

– O petrecere mare.

– Pare distractiv.

– Un fel de reuniune. Am fost cu toții împreună la colegiu. Se uită la prietenii lui. De fapt, unii dintre ei au cântat într-o trupă rock pe vremuri și au de gând să cânte pentru a zgândări vechile amintiri.

– Ce tare!

Vivi se uită la ei și încercă să și-i imagineze mai tineri cu cincisprezece ani, cântând pe o scenă.

– Da, deși acum nu mai sunt așa entuziasmați, pentru că Sarah, vocalista, a avut o urgență cu familia. Ei nu sunt vocaliști, ci mai degrabă instrumentiști.

– Vivi cântă! interveni Cat.

– Oh, nu! Obrajii lui Vivi se aprinseră. Nu sunt o cântăreață de rock.

– Este modestă. Face lecții de canto și cântă într-un bar în Astoria în weekenduri.

Zâmbetul victorios al lui Cat o șocă pe Vivi.

Acea remarcă atrase atenția trupei și o puse pe Vivi în centrul atenției.

– Serios? întrebă Franco. *Il destino!*

Ochii lui de un căprui profund o făcură pe Vivi să recunoască adevărul. Fir-ar să fie cu inima ei sensibilă!

Joe întrebă sceptic:

– Ce fel de melodii cânti?

Privirea intensă a lui Franco influența capacitatea lui Vivi de a se concentra, făcând-o să răspundă bâlbâindu-se:

– Păi, melodii de-ale lui Sheryl Crow, Sarei Bareilles, Ingrid Michaelson, Patty Griffin. Uneori, aranjez versiuni acustice ale unor melodii pop la întâmplare.

– Dar ceva de la Avril Lavigne, Pink sau ceva de genul ăsta? întrebă Joe.

Se uită la ea de parcă o evalua. „Oh, fir-ar!“ Se îndoia că avea capacitatea de a scoate sunetele specifice muzicii rock.

Vivi deveni tot mai neliniștită. Avea două opțiuni: să se arunce cu capul înainte sau să-i dezamăgească pe ceilalți. Ura să dezamăgească pe cineva.

– Ei bine, știu unele dintre melodiile lor, dar nu le-am cântat niciodată.

Toată lumea ignoră reținerea din vocea ei.

– Vrei să încerci? Putem să ne descurcăm și singuri, dar, dacă ai putea interveni cu vocea, ar fi mult mai bine. Ochii prietenoși ai lui Joe arătau că vorbea sincer. Ai putea să o aduci și pe prietena ta – sau alți prieteni – la petrecere. DJ-ul începe la ora 21.00, deci noi avem doar o scurtă reprezentație.

– Nu știu. Vivi se uită la bărbați, îndoindu-se în tăcere de propria judecată fiindcă lua în calcul această nebunie. N-am cântat niciodată cu o trupă. De obicei, cânt singură.

– Hai să mergem și să încercăm una sau două melodii! În cel mai rău caz, nu ne iese și stricăm doar ieșirea la bere.

Franco îi atinse brațul cu dosul degetelor, făcându-i pielea de găină.

– De ce nu te uiți peste melodii și nu încerci? Îi zâmbi încurajator. Fără obligații.

– Tare! Hai să mergem, Vivi! Cat bătut din palme. Haide! Te rog! O să fie mult mai interesant decât orice altceva am putea face astăzi.

Vivi observă entuziasmul prietenei ei și atitudinea relaxată a trupei. Era mult mai tentant să petreacă niște timp cu Franco decât să se uite la Laney și David.

Aventura ar putea fi distractivă. De fapt, începea să semene cu o provocare irezistibilă – și cam așa intra în belele deseori. Ridică din umeri și se auzi zicând:

– Bine. O să încerc.

Treizeci de minute mai târziu, ea și Cat își parcară bicicletele pe alea circulară a unei case albastre uluitoare din Beacon Hill. Proprietatea oferea priveliști superbe asupra insulei și oceanului. Locul altfel liniștit era zdruncinat de loviturile de ciocan ale

muncitorilor adunați în curte care construiau o podea exterioară temporară și ridicau corturi albe în spatele casei. „Petrecere mare” era puțin spus, observă Vivi chiar când un ciobănesc german veni țopăind din lateralul casei.

Cat încremeni.

– Oh, Doamne!

Vivi se uită la coada ridicată, în mișcare, a câinelui.

– E în regulă, Cat.

Lăasă cricul bicicletei și plescăi ușor, apoi se opri la vreo zece pași în fața câinelui și se lăasă ușor pe vine. Întinse podul palmei cât câinele se apropie de ea și o adulmecă. Privind peste umăr, Vivi observă că prietena ei nu se mișcase, cu ochii mari și precauți.

– Serios, e în regulă. Apoi se întoarse spre câine. Ești un drac frumos, nu-i așa?

Franco apăru pe ușa de la intrare.

– Văd că l-ați cunoscut pe câinele lui John, Panzer. Te place.

– Vivi e grozavă cu câinii, zise Cat, găsind în sfârșit curajul să se dea jos de pe bicicletă.

Dacă oamenii ar fi fost la fel de ușor de gestionat precum câinii, viața lui Vivi ar fi fost mult mai ușoară.

– Toată lumea e înăuntru.

Franco flutură din mână spre ușă și le urmă.

Geamurile mari permiteau ca exteriorul să fie văzut din interior. Casa aerisită, luminoasă mirosea a lămâi și a soare. Absența draperiilor și a covoarelor accentua sunetul fiecărui pas, acces tuse sau scaun târșăit. Vivi admiră alăturarea de lucrări de artă contemporane cu decorul altfel tradițional al casei de vacanță.

După ce îi fură prezentate sărbătoritului, John, Vivi se așeză la masa din sticlă pentru a se uita pe lista de melodii. Cineva îi puse o bere rece în față. Deși de obicei nu bea mult, un pic de curaj lichid nu făcea rău, așa că dădu pe gât o treime din sticlă în vreme ce citea.

Joe se aplecă peste umărul ei, pocnind din degete în mod repetat. Ea își puse mâna pe abdomen cât încercă să ignore prezența lui și să se concentreze. Știa destul de bine trei sferturi dintre melodii, pentru că erau populare.

– Modificați aranjamentele sau cântați varianta originală? întrebă ea.

– Coverurile noastre sunt destul de aproape de original.

Vivi încuviință din cap cu un oftat.

– Îmi sunt cunoscute multe dintre ele, dar nu-i același lucru cu a le ști pe dinafară.

– Hai să încercăm o dată și să vedem cum merge. Nu e ca și cum am fi Coldplay sau ceva.

Joe cântă la chitară melodia lui Michelle Branch *Goodbye to you* cât Vivi cântă primul vers și refrenul. Satisfăcut de abilitățile ei vocale, el se lansă într-o discuție serioasă despre lista cu melodiile inițiale. După ce elimină câteva melodii, reduceră totul la o reprezentație de 60 de minute. Când discuția se termină, Vivi se sprijini de scaun, înspăimântată de ceea ce tocmai acceptase să facă.

– Dacă ai timp acum, ar trebui să începem să repetăm, ca să ne iasă cât mai bine posibil, sugerează Joe. După aceea, pierdem vremea și bem ceva.

Uluită, Vivi răspunse:

– Bine. Se uită la Cat, care stătea confortabil la taclale cu Franco și John. Oricum nu avem alte planuri.

Din partea cealaltă a încăperii, Cat simți probabil reținerea lui Vivi. Se întoarce și apoi se apropie de Vivi, șoptind:

– Pari să te simți incomod. Credeam că vrei o șansă la o aventură pe plajă cu Franco. Te-ai supărat pe mine că te-am pus în lumina reflectoarelor?

„Da!“ Dar, datorită acestui angajament, Vivi nu va avea timp să se gândească la David și Laney pe durata următoarelor zile. Era un pas în direcția corectă. Ar trebui să-i pupe picioarele lui Cat.

– Nu. Aș fi putut să refuz. Sper doar să nu o dau în bară.

– Nu o vei face! Tu mereu te subestimezi. Ai încredere! Cat își îmbrățișă prietena. Știu că va fi distractiv.

Vivi rânji. Sigur urma să fie distractiv pentru Cat, cea fără responsabilități sau riscul de a eșua. Pe de altă parte, această reprezentație avea să facă memorabilă vacanța – pentru altceva în afară de a o cunoaște pe iubita lui David. Când urma să mai aibă ea ocazia de a cânta cu o întreagă formație?

Vivi crezuse mereu că partea frumoasă a vieții venea tocmai din fiorul dat de necunoscut. Zâmbind, se ridică de pe scaun și caută microfonul.

Grupul se grăbi să se aranjeze pentru repetiție, care începu cam dificil când Vivi zăpăci versurile. Tresărind, simți cum i se adună transpirația la linia părului. Își mușcă buza inferioară, dar apoi surprinse privirea caldă a lui Franco. O străbătu căldura, înlocuind cu hotărâre temerile și îndoielile. Observă rânjetul lui Cat care îi arăta ambele degete mari în sus, așa că reveni la microfon.

„Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?”

capitolul 7

Degetele cu manichiura perfectă a lui Laney băteau în paharul ei de vin, atrăgând atenția lui David de la port spre oja ei gri – o nuanță plictisitoare. În majoritatea zilelor, garderoba și înfățișarea ei îi reflectau personalitatea.

Severă. Monocromatică. Profesionistă.

Îl surprinse faptul că nu observase asta înainte. Dar și cât fusese în Hong Kong își dedicase majoritatea atenției și a energiei muncii pentru fuziunea Kessler.

– Mulțumesc că m-ai adus aici săptămâna asta! Laney se aplecă în față în scaunul ei. A fost frumos să-ți cunosc o parte din familie, deși sesizez niște tensiuni.

– Am fost plecat mult timp.

David își îndreptă postura.

– Tatăl tău va veni pe durata weekendului? Sunt curioasă să-l cunosc și pe el.

El inspiră adânc.

– Nu sunt în cei mai buni termeni cu el, după cum probabil ai sesizat.

– Am observat. Se întinse peste masă pentru a-i atinge mâna. Vrei să vorbești despre asta?

– Nu chiar. Tot ce trebuie să știi este că i-am promis mamei mele să țin un secret despre ceva ce a făcut tatăl meu și asta mă consumă.

– Îmi pare rău, David! Îi strânse mâna. Dar, dacă-i un secret, de ce afectează relația ta cu Cat și Jackson?

– Ei știu că eu și tata nu vorbim și dau vina pe mine. Plus că i-am ținut la distanță pentru a evita să le spun totul.

– Poate ar trebui să le zici. De ce să suferi singur?

– Mai bine să sufăr eu decât să simtă și ei dezgustul pe care-l simt eu față de tatăl nostru.

David nu i-ar fi rănit distrugând amintirile familiei doar ca să-și satisfacă setea de dreptate.

– Și apoi mama a avut încredere în mine că-mi țin cuvântul. Nu o voi trăda niciodată.

– N-ar ști niciodată. Dacă tatăl tău merită să fie expus, Cat și Jackson sunt adulți. Ridică din umeri cu o nonșalanță exasperată. Până la urmă, vă veți reveni cu toții.

– Nu contează dacă mama mea nu va ști niciodată. *Eu* voi ști. Îl ofensa atitudinea blazată a lui Laney față de integritate. Cât privește partea cu revenitul, în familia mea e mai ușor de zis decât de făcut.

Era clar că Laney nu pricepea convingerea lui că el era legat prin cuvânt. Era o chestiune de onoare – una dintre trăsăturile lui cele mai prețuite. Vivi ar înțelege, dar asta era probabil singurul lucru din viața lui despre care nu avea să îi vorbească.

– Hai să nu stricăm după-amiaza insistând pe chestiunea asta, bine?

Își retrase mâna din ale ei.

– Asta-i modul tău politicos de a mă exclude.

Ea se rezemă de speteaza scaunului și bău din vin chiar când chelnerița hăituită sosi să le ia farfuriile.

– Era și timpul, mormăi Laney. Muream după niște apă.

Chelnerița tresări.

– Mă scuzați, revin imediat cu apa.

– Este aglomerat astăzi. Probabil ești extenuată, zise David către chelneriță, încercând să compenseze remarca grosolană a lui Laney. Își adună vasele și i le dădu, dorindu-și ca Laney să nu se îmbufneze de fiecare dată când o frustra ceva. Mersi!

Clătinând din cap, Laney expiră exasperată. După ce chelnerița se depărtă, reveni la conversația lor.

– Hai să schimbăm subiectul! Îl țintui pe David cu privirea. Cazarea mea gratuită se termină în două săptămâni. Ar trebui să-mi închiriez propriul apartament sau mă mut cu tine?

Îl mânca pielea numai când se gândea la asta. Își dresе vocea și își reprimă impulsul de a se scărpinga pe brațe.

Profitând de ezitarea lui, ea întrebă:

– Care-i problema? Oricum în Hong Kong am petrecut majoritatea nopților cu tine. Noptile ocazionale de libertate sunt așa importante?

Orice anticipare plăcută fu umbrită de panică și resentimente. Nu era un semn bun. Nu discutaseră niciodată despre locuitul

împreună. La naiba, nu rostiseră niciodată cuvântul *iubire*. De ce insista ea dintr-odată ca relația lor să se transforme în ceva permanent?

Dacă el avea să se însoare vreodată, Laney avea multe calități compatibile cu viața lui. Dar David nu se gândea încă la un angajament pe termen lung cu ea. Și, probabil, niciodată.

– Când ai sugerat să vii la New York, m-ai convins că ai propriile motive să revii în State – și anume, să-ți continui cariera. Eu nu am făcut niciodată vreo promisiune în legătură cu viitorul nostru. Acum, mă simt ca și cum aș fi zorit spre altar.

Simți o arsură în piept pentru că o rănea. Doamne, în tot acest timp, interpretase greșit sentimentele ei?

– Nu mă aștept la o cerere în căsătorie. Expresia ei impasibilă nu trăda nimic. Doar că-i mai economic să împarți cheltuielile unei singure case. De ce să irosim bani pe un al doilea spațiu, care să fie gol în majoritatea zilelor?

Nu putea să-i combată argumentul. Desigur, se afla în poziția asta ciudată din cauza argumentelor ei logice. Îl manipulasă cu abilitate de la bun început?

– Îmi pare rău, Laney. Nu cred că să locuim împreună este lucrul potrivit pentru noi.

Privirea ei coborî în poală. Deși puneă la îndoială motivele ei, vinovăția îl împinse să se aplece înainte și să-i acopere mâna cu a lui.

– Nu-i vorba despre tine. Măcar asta era adevărat. Mulți bărbați ar fi omorât să fie în locul lui. Nu vreau să te rănesc. Știu că ești frumoasă și inteligentă și îmi face plăcere să petrecem timp împreună. Doar că nu vreau mai mult decât ce avem acum. Te-am indus cumva în eroare? Am crezut sincer că suntem pe aceeași lungime de undă.

– Calmează-te! Eu doar am sugerat pentru că mi s-a părut convenabil. Zâmbi slab. Este în regulă, David.

El spera că ea nu mințea, dar totuși nu putea să scape de senzația că Laney interpreta un rol demn de un Oscar.

După prânz, se plimbară prin stațiunea victoriană demodată, uitându-se la exponatele din diferite magazine mici, înșirate pe Water Street și prin cartierele din jur. Laney insistă să intre în

fiecare magazin de la Water Gallery and Gift, la Mad Hatter și Full Moon Tide.

Din când în când, David se surprinse că, atunci când intra și ieșea din fiecare magazin, se uita prin mulțime după sora lui și după Vivi. În timp ce Laney căuta prin nenumărate rafturi și cuiere, analizând toate opțiunile, plictiseala îi oferi minții lui David cadrul perfect pentru a pluti spre comportamentul distant al lui Vivi.

Totul legat de ea îl neliniștea acum. Suferința adusă de ieșirea lui urâtă, atitudinea ei detașată, senzația de atracție surprinzătoare și complet necuviincioasă pe care o simțea față de ea – toate îl înnebuneau într-o mai mică sau mai mare măsură. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, nu știa cum să se poarte sau ce anume voia. Își dorea ca lucrurile să revină ca atunci când fiecare putea să ajungă la gândurile celuiilalt, când ochii ei se întâlneau cu ai lui și erau plini de încredere și afecțiune.

– David, nu-i așa că-i divină?

Laney ridică o rochie de plajă galbenă cu croială gravă.

Nuanța de muștar nu i se părea că se potrivea cu tenul ei, dar, după discuția lor tensionată de la prânz, doar încuviință din cap.

Două ore mai târziu, se întoarseră la mașină cărând pachete cu ceramică, pantofi, ochelari de soare și haine.

Când ajunseră acasă, David deschise portbagajul și o ajută la descărcarea mulțimii de pungi. Duseră împreună prada ei în camera lor. Lăsând ultimul pachet pe pat, el rămase locului, așteptând instrucțiuni. Laney începu să se uite prin pungi fără să îl bage în seamă. Oftând, o lăsă acolo să își admire noile achiziții și se duse să-și găsească fratele.

Jackson și Hank stăteau la blatul din bucătărie punând bucățele de pui și cotlet pe bețe de frigărui. David se uită la ceas. 17.30.

– Unde-s fetele?

Deschise o bere și li se alătură lui Jackson și Hank la blat.

– N-am idee. Jackson băgă o altă bucată de carne și închise sertarul lăsat deschis de David. Toată după-amiaza au lipsit.

Ca la un semn, ușa de la intrare fu deschisă zgomotos. Cat și Vivi intrară, râzând isteric.

– Se pare că fetele au început deja petrecerea! zise Jackson.

Ele strigară ceva de neînțeles drept răspuns, și Hank chicoti. David se pregăti pentru atitudinea rece a lui Vivi, dar, când fetele intrară poticnindu-se în camera de zi, ea zâmbi larg. De fapt, strălucea. Când o văzu strălucind, se înfierbântă tot, ceea ce îl bulversă complet.

– Se pare că am pierdut ceva distractiv. Jackson fluieră. Unde v-ați petrecut ziua?

– În casa prietenului lui Franco, cu trupa... repetând pentru petrecerea aniversară.

Vivi sughiță și chicoti de câteva ori.

Jackson, Hank și David se opriă, nedumeriți de explicația ei fără sens. Din fericire, Cat completă:

– La prânz, i-am cunoscut pe Franco și pe membrii unei trupe rock numite Disordered. Sunt aici pentru petrecerea aniversară a unui prieten, peste două zile. Solista trupei nu a venit. Așa că eu am convins-o pe Vivi să-i ia locul și să cânte câteva melodii cu ei înainte să înceapă DJ-ul. Apropo, suntem invitați cu toții. La cum arată lucrurile, o să fie o petrecere uriașă!

– Grozav! V, nu te-am auzit cântând de luni întregi, zise Jackson terminând cu ultima frigăruie. Ridică tava. *Voilà!*

Vivi cânta? Cântatul era ceva nou sau ceva ce ea nu împărtășise cu David înainte ca el să plece în Hong Kong? Nu avea secrete față de el. Cel puțin, așa credea el. Deranjat de faptul că ratase o parte din viața ei, se încruntă apoi gândindu-se că sora lui și Vivi petrecuseră ziua cu niște străini.

– Voi două chiar ați fost undeva cu o gașcă de bărbați necunoscuți? Consternarea fu înlocuită de îngrijorare și semnaliză începutul unei dureri de cap. Cine-i Franco?

– Oh, calmează-te, David! Suntem bine. Cat flutură din mână. Franco este un frumos bărbat italian care o place pe Vivi. S-au apropiat datorită aparatului lui foto scump.

Se uită senzual la Vivi, după care ambele femei izbucniră din nou în râs.

Obrajii și urechile lui Vivi se făcură roz, transmițând plăcerea de a flirta cu un italian oarecare. David se întrebă ce se întâmplase cu interesul ei pentru Hank, dar își ținu gura. Își îndreptă atenția spre frigăruile cu legume în timp ce Hank glumea cu Vivi. Spre

deosebire de David, Hank nu părea să fie deranjat de noua pasiune a lui Vivi. „Sunt în Zona Crepusculară?”

– Duceți-vă la duș! Jackson deschise ușa glisantă pentru a ieși să pregătească grătarul. Cina-i gata în treizeci de minute.

– Da, da, căpitane, îl tachină Vivi.

Ea și Cat făcură stânga împrejur și ieșiră din camera de zi ușor nesigure pe picioare.

Simțindu-se buimac, David îi dădu lui Hank bețele de frigărui, după care merse sus să vadă ce făcea Laney.

Când el și Laney coborâră mai târziu, din boxe se auzea muzica de la Café Paris Lounge. Vivi și Cat puneau masa și aprindeau lumânări. Efectul combinat al muzicii cu lumina transforma casa de pe plajă într-un bar șic.

Din fericire, dușul le trezise pe Vivi și pe Cat. Poate că nu avea să mai fie nevoit să îndure alt hlizit despre Franco și gașca lui veselă de prieteni. Dacă auzea și mai multe detalii, imaginile nedorite cu Vivi flirtând cu un alt bărbat doar s-ar intensifica.

Sora lui se îmbrăcase în niște pantaloni scurți și o bluză albă. Laney purta noua ei rochie de plajă de culoarea muștarului, cu un colier și cercei turcoaz. Vivi, pe de altă parte, arăta ca o haimana curată, dar neglijentă, în niște pantaloni scurți cu șireturi atârând și un maiou verde mulat.

De fiecare dată când se apleca peste masă să mai aprindă o lumânare, tivul maioului ei se ridica, dezvăluindu-i un pic din talie. Părul ondulat, umed îi cădea peste chip într-un mod senzual, provocator. David tânjea să-l atingă, cum o făcuse deseori, dar acum impulsul i se părea periculos. Își mută privirea la Cat, care umplea fiecare pahar, turnând vin din belșug.

– Vouă vă mai trebuie vin? întrebă David trăgând un scaun pentru Laney.

Sora lui își dădu ochii peste cap. Până și lui i se păruse că sunase ca un învechit. În ciuda faptului că se afla într-unul dintre locurile lui preferate de pe planetă, cu cei mai dragi oameni, până acum nu găsisese nici urmă de confort aici.

– Da, ne mai trebuie. Vivi îi imită atitudinea și inflexiunea. De fapt, se pare că si tie îți trebuie niste alcool.

Chicoti și fugi pe terasă, ca să scape de răspunsul lui.

Cat chicoti în vreme ce își împăturea șervetul în poală, părând să-i facă mare plăcere noua atitudine a lui Vivi. El observă prin fereastră cum Vivi își sprijinea mâna pe umărul lui Jackson când se aplecă să discute cu el. Cei doi păreau foarte apropiați acum. David reveni cu atenția la Cat, bănuind că ea se simțea oarecum ușurată că cea mai bună prietenă a ei nu mai tânjea după el.

El nu se simțea ușurat.

Se simțea în derivă.

Vivi și Jackson aduseră platourile cu mâncarea de la grătar. Aroma de fum a cărnii arse îi trezi apetitul lui David. Vivi luă trei frigărui de pe un platou și își umplu restul farfuriei cu un munte de orez brun și salată. Laney făcu ochii mari la grămada cu vârf de mâncare din farfuria lui Vivi, apoi se aplecă înainte.

– David mi-a spus că săptămâna asta mergem la o petrecere la care tu vei cânta cu o trupă. Nu știam că ești cântăreață.

– Nu sunt cântăreață. Adică eu cânt ocazional în mici locații din cartierul meu, pentru amuzament și bani în plus, dar nu-i profesia mea. Vivi își linse degetele și mai mușcă o dată din pui. Marinada lucea pe buzele ei, ca un luciu gros. Oh, Jackson. Este așa bun!

– Sunt confuză. Laney coborî furculița, uitându-se la Vivi. Glumești?

– Nu, răspunse Vivi. Are un gust uimitor!

– Nu, mă refer la cântat. De ce ai fost de acord să cânti dacă nu asta faci?

– Cat a sugerat, și ideea le-a plăcut tuturor celorlalți implicați, așa că am zis, de ce nu?

Vivi ridică din umeri și apoi străpunse o ciupercă.

– Vivi nu s-a temut niciodată de o provocare.

David făcu cu ochiul. Lauda asta aduse pentru o clipă zâmbetul luminos al lui Vivi. Un pas mai aproape de normalitate.

– Cum poți să înveți toate cântecele în trei zile? Laney se încruntă înainte de a mușca din friptura ei. Nu va fi jenant dacă dai greș?

– Ba da! Să sperăm că nu se întâmplă. Își încreți nasul. Dacă se întâmplă, nu cred că trupei sau sărbătoritului îi va păsa. Cel puțin,

asta-i impresia pe care mi-au lăsat-o toți astăzi. Și apoi, probabil că, după petrecere, n-am să-l mai văd pe nici unul dintre ei.

– Oh, pe Franco o să-l mai vezi, o întrerupse Cat. De asta sunt sigură!

Vivi se aplecă înainte și se uită la Cat.

– Să sperăm.

David închise ochii pentru a bloca entuziasmul ce se citea în expresia ei. Se ciupi de nas într-o încercare eșuată de a preveni o altă durere de cap în devenire.

– Franco? întrebă Laney, care ratase explicația precedentă despre scandalosul italian.

– Este fotograf. La toate astea s-a ajuns prin întâlnirea cu el, zise Cat. Lua masa cu trupa.

Laney se aplecă înainte, interesată.

– Detalii!

Lui David nu-i făcu plăcere să audă mai multe detalii și observă și disconfortul lui Vivi. Măcar nu era singurul de la masă care se simțea ciudat. Se pregăti pentru replica lui Vivi, spunându-și că ar trebui să se bucure pentru ea. Merita că găsească pe cineva care îi recunoștea calitățile speciale.

– Păi, este fotograf. S-a născut în Italia, apoi s-a mutat în Canada pe când era adolescent, după care a venit la New York, la colegiu. Este mai în vârstă, frumos și sexy.

Vivi zâmbi în sinea ei la comentariul final, o remarcă ce nu-i scăpă lui David. De fapt, îl făcu să simtă... ceva neplăcut.

– Dă-mi vinul, zise Jackson înainte de a-i zâmbi. Eu cred că-i grozav. Ca pe vremuri. Mereu o aventură când ești tu prezentă, Vivi.

– Păi, mie îmi place să mă distrez în vacanțe, dacă tot nu am multe.

O expresie visătoare îi apăru în ochi.

– Oh, de ce nu? întrebă Laney. Nu ai prea mult timp liber de la muncă?

– Nu timpul liber este problema. Vivi chicoti. Eu sunt profesoară de desen la școala primară. Am mult timp liber – bani nu am prea mulți la dispoziție.

– Oh, îmi pare rău! Laney se foi inconfortabil. Nu mi-am dat seama.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Îmi iubesc munca. N-aș schimba afecțiunea elevilor mei pentru mai mulți bani, plus că am suficient timp pentru toate hobby-urile.

– Asta-i frumos. Eu n-am parte de iubire la munca mea, și trebuie să mă înfometez.

Cat se încruntă în bătaie de joc, și apoi ea și Vivi râseră împreună.

– Fără iubire, dar cu bani frumoși, sublinie Vivi. Bine ar fi să găsești ambele la un loc de muncă!

– Eu și David avem asta, nu-i așa?

Laney își plimbă mâna pe spatele lui David și îl sărută pe umăr.

El se înecă cu băutura când cinci perechi de ochi se uitară la el. Ea nu auzise ce îi spusese la prânz? Vivi reveni cu atenția la farfuria ei, dar nu înainte ca privirea să îi fie ușor umbrită. Reacția ei dădea de înțeles că încă ținea la el, măcar un pic. Pentru prima dată în acea zi, emoțiile lui David se liniștiră. Apoi se uită la Laney și încercă să evite capcana întinsă de ea.

– Cred că Vivi se referea la a-ți iubi munca, nu la o relație la locul de muncă, zise el.

Laney ridică dintr-o sprânceană și își mută privirea. Când îi devenise viața un teren minat interminabil a cărui hartă el nu o avea? Singurele sunete din încăpere erau acum cele făcute de furculițe și cuțite, plus muzica relaxantă ce se auzea ca fundalul sonor al unui film penibil.

Nu voia să o rănească pe Laney în fața tuturor, dar nu o putea lăsa să pretindă că erau îndrăgostiți. Acum, se simțea ca un idiot. Genul de individ insensibil pe care niciodată nu-l respectase.

Idiotul de taică-său.

Din fericire, Hank întrerupse tăcerea.

– Eu îmi iubesc munca. Împinse farfuria goală în față pentru a-și sprijini coatele pe masă. Dar te invidiez pentru tot timpul liber, Vivi.

– Am loc pentru creativitate și spontaneitate. Vivi își sprijini bărbia într-o palmă. Acolo se află lucrurile frumoase din viață.

Laney pufni.

– Doar dacă nu-ți permiți chestiile bune, precum vacanțele și călătoritul.

Tonul ei ironic îl determină pe David să o lovească pe sub masă. Vivi însă nu păru afectată de remarca ei tăioasă.

– Mi-aș permite să călătoresc mai mult dacă aș renunța la lecțiile de canto, de fotografie, de yoga și altele. Este doar o chestiune de alegere. Vivi se sprijini de spătar și afișă un zâmbet modest. Nu aș putea munci douăsprezece ore pe zi, ca voi. Dar eu nici nu am fost genul hotărât, studios. Vivi îi făcu cu ochiul lui David, aparent din respect pentru multiple dăți când se plânsese de chestia asta la el. Oricum, e plictisitor să vorbim despre mine. Haideți să schimbă subiectul! Jackson, ce ați făcut toată ziua?

– Am ieșit cu caiacul.

– Oh, sunt geloasă. Vivi țuguie buzele roz și moi. Vreau și eu să ies cu caiacul.

David își linse propriile buze, apoi încremeni. „Încetează!”

– Mai ieșim cândva săptămâna asta. Jackson se sprijini de spătar și se mângâie peste abdomen. Deci spune-ne mai multe despre petrecerea asta.

– Cat are mai multe detalii. Între repetiții și bere, eu n-am prea fost atentă la altceva.

Vivi se întoarse spre Cat și zâmbi.

– John Slater este un broker de pe Wall Street care și-a invitat o sută dintre cei mai apropiați prieteni să sărbătorească împlinirea a 35 de ani. Este un eveniment complet – cu trupă, desigur, și un DJ. Sunteți cu toții invitați, grație eforturilor lui Vivi.

Cat își încrucișă picioarele.

– Cum trebuie să ne îmbrăcăm? întrebă Laney.

– Bună întrebare. N-am idee. Vivi râse. O să întreb mâine, când merg iar să repetăm.

Mușchii lui David se încordară. Fiecare zi petrecută cu Franco îi răpea lui din oportunitățile de a reconstrui prietenia lor. Doamne, de ce nu-i spusese Cat că avea de gând să o aducă pe Vivi?

– Trebuie să mergi iar la repetiții? întrebă Jackson.

– Da. Și poimâine.

– Ce fel de muzică vei cânta? întrebă Hank.

– În mare, pop-rock, un pic de indie-rock. Am redus lista de melodii la ce știam eu. Își îndreptă umerii când zâmbi. Scurtă și dulce, ca mine.

Un geamăt colectiv se transformă în râs. Și, deși părea încrezătoare, David observă că Vivi își ronțai buza inferioară. Apoi își dori imediat să nu îi fi observat buzele și se întrebă de ce nu își putea lua ochii de la ea.

Era vorba despre anul în care stătuseră departe unul de celălalt? Sau indiferența ei? Îl tulbura bănuiala crescândă că s-ar putea să fie ceva mai mult.

După ce strânseseră masa și făcură ordine în bucătărie, toată lumea se retrase pe terasă cu o băutură. David stătea sprijinit de balustradă, privind oceanul, în timp ce vântul îi sufla părul.

Asculta murmurul oceanului, dorindu-și să-i liniștească gândurile, să-i aducă aminte că nu avea nici un drept să intervină între Franco și Vivi. La naiba, ea oricum abia mai vorbea cu el. În acel moment, îi atrase atenția vocea ei, așa că se întoarse cu fața spre grup. Aparent îi implicase pe toți într-un alt joc caraghios de-al ei.

– Jackson, dacă ai fi un câine, ai fi un retriever! Puțin vin se revărsă peste buza paharului ei și îi căzu în poală. Ups!

David își mută privirea în timp ce lichidul aluneca pe interiorul coapsei ei.

– De ce un retriever? întrebă Jackson. Mare și dezordonat?

– Ha! Da. Dar tu ești un retriever în inimă: exuberant, jucăuș și dornic să faci pe plac.

Îl bătu peste genunchi cu dosul palmei. El rânji și lătră.

– Ham, ham!

David chicoti pentru sine. Apoi se uită la Laney, al cărei căscat indica faptul că o plictiseau jocurile lui Vivi. În Hong Kong fusese la fel de lipsită de umor? Dar până la urmă și el fusese crispat. Nu era de mirare că îi venea greu să reia legătura cu familia lui.

– Să îndrăznesc să întreb? Cat se aplecă înainte curioasă și o țintui pe Vivi cu o privire de avertisment. Eu ce fel de câine sunt?

– Oh, e ușor. Vivi zâmbi. Un shiba inu.

– Nici măcar nu știu câinele ăla. Cat miji ochii, provocându-și prietena. Ar trebui să mă simt insultată?

– Este independent, curajos, încăpățânat... și vocal!

Vivi se uită la Jackson, și izbucniră în râs în vreme ce Cat se lăsă pe spate cu o expresie mulțumită.

Jocul caraghios îi aminti de așa multe seri neproductive, dar amuzante cu familia lui. Vremuri bune pe care el le ratase și pe care acum le voia înapoi în viața lui, cu tot cu Vivi.

Când aveau să revină la New York, intenționa să își facă timp să o contacteze. Puteau să redescopere vechile lor locuri, să meargă la cele mai recente expoziții și să se uite la oameni în parc.

– Și eu? întrebă Hank.

– Hmm. Nu te cunosc foarte bine, așa că aș zice un clumber spaniel: relaxat și devotat.

Hank zâmbi, aparent fericit de alegere.

Vivi se cufundă în scaunul ei și bău restul de vin, închizând ochii. Nimănui nu părea să-i pese că David și Laney fuseseră lăsați în afara discuției. Se simțea din nou invizibil. Un obicei deranjant.

– Și eu?

Nu se putu abține; curiozitatea îi cerea să știe cum îl vedea ea. Ea deschise surprinsă ochii, ceea ce îl făcu să zâmbească.

– Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un câine, dar acum trebuie să-mi știu rasa.

Ea ezită, permițând tăcerii subite de pe terasă să devină mai profundă. În aer trosni electricitatea până răspunse:

– Un doberman. Un paznic mândru, distant, inteligent, cu o latură sensibilă.

Răspunsul ei îi făcu zâmbetul să se lățească pe tot chipul. Măcar încă îl cunoștea. Asta oricum era în favoarea lui.

– Pot să accept asta, Vivi.

– Păi, și eu? întrebă cu ranchiună Laney.

Aerul nopții vibră din nou cu o energie nervoasă. Jackson îi aruncă lui David o privire ce părea să spună „Mult succes“.

– Un caniș. Inteligent, elegant și rezervat în mod politicos.

Răspunsul lui Vivi fu amabil și potrivit. Când văzuse că venise și ea, David se frământase din cauza potențialelor urmări ale întâlnirii dintre ea și Laney. N-ar fi anticipat acceptarea ei relaxată sau povestea cu fotografii italian. Nu se înșela des și nu-i plăcea când se întâmpla asta.

În acest caz, ura complet acest lucru.

– Știi, ești foarte neobișnuită, Vivi, observă sec Laney.

– Mulțumesc!

Vivi zâmbi și închise ochii, după care își sprijini capul de scaunul ei.

David rânji, având îndoieli că Laney dorise ca acel comentariu să fie un compliment. Se uită curios la Vivi. Încă se vedea ca inadapata de 13 ani, în ciuda anilor în care el se străduise să o facă să priceapă ce persoană remarcabilă era, așa cum el o văzuse mereu?

– Tu ce fel de câine ești? o întreabă el atunci.

Ea înalță capul. Ochii ei violeți îi susținură privirea câteva secunde prelungi, până când vocea ei întrerupse efectul fascinant al privirii ei.

– Un boxer... amator de distracție, plin de energie și loial.

Ochii ei dansau jucăuș, și el simți cum o frântură din vechea lor legătură revine la viață. „În sfârșit!“

– Perfect!

Jackson ridică berea în semn de salut.

– Mersi, Jacks!

La ora zece, Cat se îndepărtă de grup cu telefonul în mână, probabil cu gândul de a-l suna pe idiotul de Justin. Deși Hank și Jackson o invitară pe Vivi să iasă cu ei în oraș, ea îi refuză. Rămase însă afară, savurându-și vinul și uitându-se la stele. Expresia ei făcea aluzie la o glumă intimă pe care nu avea să o împărtășească. David se întrebă dacă visa cu ochii deschiși la Franco.

Închise ochii, dorindu-și cu disperare ca Laney să-l lase singur cu Vivi. Își spuse că dorea doar un pic de timp pentru a vorbi cu vechea lui prietenă. Pentru a rezolva senzația ciudată pe care ea o stârnea în el. Pentru a repara răul provocat fiindcă o neglijase prea mult.

În adâncul lui, bănuia că se mințea singur.

Laney își întrepătrunse degetele cu ale lui și își sprijini capul de umărul lui. În mod normal, îi primea bine afecțiunea. În seara asta, i se părea prea posesivă. Se aplecă mai aproape de urechea lui și șopti:

– Hai să mergem sus! Sunt pregătită de culcare.

– Este devreme, murmură el. Eu nu-s obosit încă.

– Nici eu, zise și îi ciuguli lobul urechii.

Încremeni. Vivi văzuse? Nu. Nu era atentă nici la Laney, nici la el. De fapt, spre deosebire de toate celelalte dăți când fuseseră laolaltă de când se cunoscuseră, nu o surprinsese nici măcar o dată privindu-l de la distanță.

Avu o senzație bruscă și profundă de pierdere când își dădu seama de asta.

– Du-te, atunci! O sărută ușor pe frunte pe Laney când ea se ridică să plece. Vin și eu în scurt timp.

– Noapte bună, Vivi!

Laney încuviință din cap, după care intră în casă.

David se înclină spre Vivi și își sprijini coatele pe genunchi, împreunându-și mâinile.

– Sper că nu te-am insultat mai devreme când mi-am exprimat îngrijorarea în legătură cu modul în care ți-ai petrecut ziua. Doar mi-e teamă să nu fii rănită. Promite-mi că vei fi atentă!

Ea ridică din sprâncene, apoi acestea coborâră la loc deasupra ochilor jucăuși.

– Mulțumesc pentru grijă, David! Știu că de-a lungul anilor m-am bizuit pe tine, dar nu trebuie să-ți mai faci griji. Acum, sunt mare.

– Poate că da, însă nu are cum să nu îmi pese. Se uită la propriile mâini și se încruntă. Când înălță capul, îi susținu privirea. Știi că mereu îmi va păsa.

– Desigur. Asta fac prietenii. Ne pasă. Puse mâna peste a lui, și între ei se simți o explozie bruscă de energie. O retrase, de parcă făcuse o greșală, și bău din vin. Laney te așteaptă.

– Prefer să vorbesc cu tine o vreme. Nu mi-ai spus nimic despre ce se întâmplă în viața ta. Ce se petrece cu lucrările tale? Cum merg lucrurile cu tatăl tău? Povestește-mi despre cea mai recentă aventură a ta sau despre elevul preferat de anul trecut. Accept orice, Vivi. Doar vorbește cu mine.

Se aplecă din nou în față, cu coatele pe genunchi, de parcă se ruga să primească un răspuns. Ea se uita la o rază de lună ce lumina o bucată din ocean, după care se întoarse în sfârșit cu privirea spre el.

– David, a fost o zi lungă, ciudată. Tot ce vreau să fac acum este să dorm. Își termină vinul. Îmi pare rău, dar sunt sigură că înțelegi nevoia mea de spațiu.

Frustrarea îi fu temperată de senzația de dreptate divină. Poate că merita să guste din tratamentul afișat de el în ultimele optsprezece luni. Se retrăsese și se închisese, și acum ușile pe care el le închisese nu se deschideau cu ușurință.

– Înțeleg. Ezită. Înainte de a intra, pot să te întreb dacă ți-ai făcut planuri pentru ziua ta, luna viitoare? Recent, am văzut ceva despre fotograful acela australian pe care-l admiri, Peter Lik, făcând o serie nouă de fotografii prin New York. Poate putem merge împreună să-i vedem galeria din SoHo și apoi să hoinărim prin cartier. Putem să intrăm prin toate micile magazine și să ne uităm la exponatele vânzătorilor stradali care-ți plac ca să-ți alegi un cadou de ziua ta.

Vivi încremeni, de parcă își ținea respirația.

– Este o idee drăguță. Hai să vedem cum merg lucrurile, bine? Cine știe ce vom face amândoi peste patru săptămâni.

Refuzul ei de a se angaja în orice planuri cu el îi transmise un semnal rece, clar – avea de gând să-l țină la distanță. Pentru moment, avea să fie de acord, dar nu pentru totdeauna.

– Ne vedem dimineată!

El așteptă un răspuns. Ea se uită la el cu un zâmbet senin care nu i se reflecta și în ochi.

– Somn ușor, David!

Chinuit și nesatisfăcut, el cedă.

– Noapte bună, Vivi, zise el oftând.

O strânse ușor de un umăr, zăbovind în acea atingere câteva secunde, după care îi dădu drumul și intră în casă.

capitolul 8

Blestemând o altă noapte agitată, Vivi dădu ceasul deoparte și se uită urât la tavan. Ora 6.00 dimineața. De ce nu putea să doarmă ca o persoană normală în vacanță?

În partea cealaltă a camerei, pieptul lui Cat se ridica și cobora într-un ritm lent, constant. Vivi studie tabloul înrămat cu o barcă cu pânze de epocă atârnat pe perete. Trecură câteva minute înainte ca ea să renunțe la toate încercările de a se relaxa. Se sculă din pat și se duse la baie să se spele cu apă rece pe față.

Sprijinindu-se de chiuvetă, se privi în oglindă. Evident că părul ei încurcat se întindea în șase direcții diferite. După câteva încercări dureroase de a trece cu degetele prin părul rebel, renunță și îl dădu după urechi cât putu ea de bine. „Probabil Laney se trezește cu părul perfect“, se gândi ea. *Uf!* Nu era de ajutor să o ia razna făcând cu comparații.

Oricum, lui Franco îi plăcea înfățișarea ei imperfectă. Se lumineă, nerăbdătoare să-l vadă din nou. Între el și viitoarea reprezentație, nimerise în niște distracții interesante.

Închise ochii și își imaginează accentul lui Franco. Foarte sexy! Se întrebase de mai multe ori de ce un bărbat așa arătos, matur, cu o carieră grozavă ar găsi-o interesantă. Ceva era în neregulă cu el, și în curând asta se va vedea. Ridică din umeri, pentru că îi plăcea diversiunea, cu orice ocazie.

Satisfăcută că părul ei de dimineață și respirația nu mai erau mortale, se îndepărtă de chiuvetă. Pașii ei ușori răsunară pe scară. Când ajunse la etajul principal, fu surprinsă de aroma de cafea proaspăt făcută. Cine mai era treaz... și fluiera? Dând colțul, se ciocni de Hank.

– Salut. Deschise dulapul și luă cea mai mare cană disponibilă. De ce te-ai trezit așa devreme?

– Din obișnuință. Trecu cu degetele prin părul des, apoi se așeză la masă. Oricum, prefer liniștea dinaintea furtunii, ca să zic așa.

Venind în urma lui, Vivi se așeză și inspiră aroma de cafea cât își umplu cana. „Mmm, minunat.“

– Jackson încă doarme?

Luă repede o gură.

– O să doarmă ceva vreme. Hank își întinse picioarele. S-a cam îmbătat azi-noapte.

– Îmi fac griji pentru el. Nu pare fericit sau sănătos. Vivi oftă prelung, gândindu-se la drumul spre distrugere al tatălui ei. Îmi pare rău că te pun într-o situație dificilă, dar bea mai mult decât de obicei?

Hank răsuci cana în mâini, apoi oftă resemnat.

– Da. Ochii lui Hank rămaseră ațintiți asupra cării lui. Bea mai mult de când s-a despărțit de Alison, acum câteva săptămâni.

– De ce s-au despărțit?

– Nu spune, și eu nu vreau să deschid subiectul, zise Hank uitându-se la Vivi pe sub gene.

Ea se cutremură gândindu-se la posibilitatea ca Jackson să o ia pe urmele tatălui ei.

– Eu nu pot să mă uit la un alt om din viața mea care apelează la alcool ca să uite de inima frântă. Poate ar trebui să-i spunem ceva lui David?

– Asta doar va înrăutăți lucrurile. Poate înainte erau apropiați, dar în ultima vreme Jackson n-a fost în relații bune cu David. Degetele îi alunecau ritmic în sus și în jos pe cana de cafea. Jackson funcționează bine la muncă. Și suntem în vacanță. Până și tu ai băut mult azi-noapte. Hai să-i dăm o șansă să-și rezolve singur problema!

Vivi făcu o grimasă.

– Promite-mi că vei lua în calcul să discuți cu David dacă vezi că lucrurile continuă să se înrăutățească.

Hank împinse cana, se sprijini de scaun și își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– Ai multă încredere în David, deși el pare prins în propria viață.

– Ăsta-i al doilea comentariu deloc măgulitor pe care-l faci despre el. Maxilarul ei se încleștă. De ce îți e așa antipatic?

– Nu îmi e antipatic. Abia-l cunosc. Tot ce știu este că a plecat din oraș fără să se uite în urma lui și că Jackson se simte abandonat de el.

Ea își retrase capul, ca și cum ar fi evitat o lovitură fatală.

– Nu mi-am dat seama că-ți era dator *ție* cu vreo explicație, comentă ea. Sunt sigură că are un motiv pentru comportamentul lui neobișnuit. Cât privește familia lui, ar face orice dacă vreunul dintre membrii ei ar avea nevoie de el. Reveni cu privirea la Hank, a cărui gură exprima neîncrederea. Crede-mă, îl cunosc pe David.

– Bine, tu-l știi mai bine. Își mișcă picioarele. Scuze!

– Desigur, nu am să pretind că recentul lui comportament nu a rănit, recunosc eu.

Vivi căscă și se frecă la ochi. Simțindu-se inconfortabil din cauza conversației, se întoarce și studie marea operă de artă agățată deasupra poliței șemineului din camera de zi.

Rama mare încadra un tablou în ulei neobișnuit cu casa de pe plajă și faleza. Proporțiile nonconformiste și liniile unduitoare îți atrăgeau atenția, la fel ca straturile groase de culoare de pe pânză. În loc să aleagă ocrul pentru a reflecta realitatea, optase pentru nuanțe vii precum brun Vandyke, roșu intens și albastru-verzui, cu intenția de a face ca tabloul să strige în gura mare iubire și căldură.

Hank se aplecă înainte.

– Îți place tabloul ăla?

– Da. Zâmbi timid. Dar *ție*?

– Este ciudat. Îl mai studie un moment. Dar viu. Are sens?

– Are perfect sens. Zâmbetul ei se lărgi. Este viu de iubire și amintiri.

– De unde știi asta?

Hank se rezemă de scaun și bău din cafea.

– L-am pictat în liceu, după prima mea vizită aici, și l-am dat cadou de Crăciun familiei. Mama lui David l-a înțeles imediat. Vivi se aplecă înainte, chicotind ca pentru ea. Probabil toți ceilalți m-au crezut beată când l-am pictat.

– Erai? o tachină Hank.

– Poate beată de bucurie. Era prima vacanță adevărată pe care o aveam de când mama și fratele meu fuseseră omorâți. Făcu o grimasă la junghiul remușcării pe care îl simțea de fiecare dată când se gândea la ei. Ignorând căldura ce-i urca pe gât, își dresе vocea și continuă: Când mi-a venit ideea de a picta casa, voiam să arăt cum o simțeam mai mult decât cum o vedeam. Pe vremea aia, eram

îndrăgostită de Van Gogh, așa că am copiat ce a făcut el cu măslinii și irișii. Nu prea bine, dar...

Dintr-odată își aminti reacția lui David la cadoul ei. Mai târziu în acel an, el îi cumpărase un set scump de pensule cu păr roșu-gălbui de la Winsor & Newton, de ziua ei. Căutase să găsească cel mai bun set, făcut din fire de păr din coada de mascul de nevăstuică siberiană Kolinsky.

Cat intră în încăpere purtând un halat din mătase crem tivit cu dantelă neagră, scoțând-o pe Vivi din gândurile ei. La fel ca Laney, Cat n-avea niciodată o zi în care părul să îi stea aiurea. Mereu era uluitoare, chiar și cu ochii somnoroși. De fapt, ochii ei somnoroși doar o făceau să pară și mai frumoasă. Dacă Vivi n-ar fi iubit-o, ar fi putut să o urască pe bune.

Cât Cat se învârti prin bucătărie, Vivi observă că Hank o privește cu coada ochiului.

– Despre ce discutați voi doi? Cat își turnă o cană uriașă de cafea și li se alătură la masă. Păreați adânciți într-un soi de conspirație.

– Nici o conspirație, vorbeam doar despre iubire și familie.

Vivi îi făcu cu ochiul lui Hank, care acum stătea drept ca o scândură pe scaunul lui.

David ieși din camera lui și coborî iute treptele, auzindu-l pe Hank răspunzându-i lui Vivi:

– Sunt multe de zis despre familie, mai ales despre frați. Îmi place că fac parte dintr-o familie mare.

Afirmația lui Hank rămase plutind peste masă. Vivi încremeni, știind că spusese remarca pentru urechile lui David.

– Cat, te-ai trezit devreme. David rânji cât își umplu sticla cu apă. Vrei să vii cu mine la alergat? Fac pariu că încă te pot întrece.

Zâmbetul lui plin de speranță aducea aminte de cel din seara trecută, înainte ca Vivi să îi refuze o conversație care doar ar fi alimentat dorința ei inutilă.

– Poate mâine.

– Bine.

David își șterse dezamăgirea de pe chip, după care își băgă căștile în urechi și plecă să alerge. Când Vivi reveni cu atenția la masă, o surprinse pe Cat uitându-se pe furiș la Hank.

Hank și Cat continuau să aibă un dans politicos, distant, dar erau relaxați cu toți ceilalți. Poate Vivi urma să aibă astăzi mai mult noroc să dea de cap acestui puzzle.

– Eu nu am o familie mare, dacă nu numeri zăpăcita mea familie adoptivă. Se întinse după mâna lui Cat, strângând-o și dându-i drumul. Tu ce crezi, Cat? Împart fericită cu tine grijile tale, cum ar face o soră bună?

– Ești o soră grozavă.

Cat zâmbi cu afecțiune – unul dintre puținele zâmbete pe care Vivi le văzuse la ea în toată săptămâna. Hărțuirea constantă cu telefoane a lui Justin își puna amprenta.

Părea că toată lumea, mai puțin Hank și Laney, se lupta cu propriii demoni în această săptămână. Vivi înțelegea problemele lui Cat. Ale lui Jackson și ale lui David rămâneau un mister. Dar cel mai mult o preocupa băutul lui Jackson.

Dacă cineva ar fi intervenit în cazul tatălui ei, cu zeci de ani în urmă, viața lui și a ei nu s-ar fi destrămat așa dramatic. Concluzia o făcu să se îndoiască de sugestia lui Hank de a-i da lui Jackson timp să își rezolve problemele de unul singur. Implicarea lui David nu ar fi agravat problema. Dar apoi Vivi de obicei judeca greșit când venea vorba despre relații – și despre David. Poate ar trebui să urmeze sfatul lui Hank.

– Vivi, hai să ieșim la o plimbare cu bicicletele!

Vocea lui Cat îi întrerupse cugetările.

– Îmi pare rău. Nu mă simt în stare. Apoi o lovi inspirația. Hei, ia-l pe Hank și arată-i o parte din insulă!

– Nu, mersi, interveni Hank. Azi-noapte Jackson a pomenit despre închirierea unei bărci de pescuit.

Cat își înlătură cu viteza fulgerului expresia indignată.

– Mai bine.

El se ridică și încuviință din cap.

– Mă duc să fac un duș.

În timp ce se îndepărta, Vivi se uită întrebătoare la prietena ei.

– Ce e? mârâi Cat.

Vivi înghiți ce mai avea din cafea și puse cana în fața ei.

– Nimic.

Cat gemu.

– Păi, eu ies la o plimbare cu bicicleta ca să ard calorile pe care le-am băut azi-noapte. Sigur nu vrei să vii?

– Nu. Spre deosebire de șeful tău, șefului meu nu-i pasă dacă mă îngraș!

După ce Cat plecă, Vivi căută un scaun de terasă și își puse picioarele pe balustradă. Soarele care răsărea ștergea ultimele rușe de lavandă și roz de la orizont. Adora nuanțele de pe cer la răsărit și la apus. La fiecare câteva minute, culorile se schimbau și se mișcau, precum nisipul dintr-o operă de artă cu nisip.

Să se uite la versiunea lui Dumnezeu de reprezentare artistică era primul eveniment cu adevărat liniștitor din călătoria ei. Inspirând adânc aerul sărat de mare, savură liniștea.

La scurt timp, lângă ea apăru Jackson arătând ușor cam șifonat.

– Salut, prietene, ce faci? Întrebă ea. Unde-i Hank?

– Salutare! Tresări la vioiciunea din glasul ei. Ce zici să reduci puțin tonul, cam ca o șoaptă? Hank vorbește la telefon.

Contrar a ceea ce îi dicta rațiunea, Vivi profită de ocazia oferită de el.

– Ai petrecut prea mult?

Tonul ei vesel îi ascundea neliniștea.

– Există așa ceva, V?

În gluma lui se simțea un strop de remușcare.

– Tu știi că eu nu pot să glumesc despre a bea prea mult.

Își ascunse cu grijă orice vinovăție simțită fiindcă aducea în discuție situația tatălui ei.

– Îmi pare rău! El luă o gură mare din cafea. Am uitat.

– Deci care-i faza cu frizura asta nouă? Ea arătă cu degetul spre părul lui, sperând că schimbarea de subiect avea să îl relaxeze. Sincer, nu sunt sigură cui îi stă părul mai rău, ție sau mie.

– Ce? Trase de buclele lui rătăcitoare. Nu-ți place?

– Nu. Îți acoperă fața, ca o coamă de leu. Ai nevoie să te tunzi, dragul meu. Când el închise ochii fără a-i răspunde, ea continuă: Nu-ți stă în fire să nu te îngrijești sau să bei prea mult. Este totul în regulă?

– Știu că tu ești extrem de sensibilă în legătură cu băutura, dar sunt bine. Mască orice urmă de emoție. Suntem în vacanță, corect? Nu pot să mă relaxez un pic fără să fiu analizat?

Repetase practic cuvintele lui Hank. Având de-a face cu o altă reacție tipică St. James, ea cedă.

– Sigur. Atât timp cât îți amintești că, dacă vrei să stai de vorbă cu cineva, poți să ai încredere în mine.

– S-a notat.

Se uită la ocean. Deși evită contactul vizual, el se întinse și o prinse de o mână.

Micul lui gest o făcu să se simtă mai bine. Îi prinse mâna în ale ei. Rămaseră împreună într-o tăcere amiabilă, fiecare pierdut în propriile gânduri.

La scurt timp apăru David, îmbrăcat cu tricoul lui umed de transpirație, care se lipea de mușchii încordați ai pieptului său. Vivi simți că respirația ei se precipită. Înjură reacția involuntară la prezența lui.

El se sprijini de balustradă, privind la mâinile lor prinse și apoi la Jackson. Ridică dintr-o sprânceană.

– Păreți să vă simțiți confortabil.

Jackson își dădu ochii peste cap în timp ce Vivi îi mări pe ai ei. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi jurat că David părea rănit. Îl săgetă pe Jackson cu o privire urâtă.

– Ai dat greș noaptea trecută și cauți consolare?

David își puse mâinile în șolduri. Jackson se ridică și intră în casă fără să spună un cuvânt, dar remarca răutăcioasă o făcu pe Vivi să izbucnească:

– Ce-i în *neregulă* cu tine? întrebă ea după ce își găsi vocea.

– Cu mine? întrebă David, nevenindu-i să creadă. Ce-i în *neregulă* cu *tine*? De fiecare dată când mă uit, ești cu un alt tip... Hank, Franco, Jackson – cine urmează, Vivi?

Ea miji ochii drept răspuns la insinuarea lui.

– Cine *ești*? *Arăți* ca David, dar te *porți* ca o persoană pe care nici nu o cunosc.

– Probabil de asta m-ai tratat ca pe un străin de când ai sosit.

El își încrucișă brațele peste piept.

– Oh, asta-i culmea venind de la tine! zise ea batjocoritor.

– Ce vrei să spui?

Ochii lui negri se măriră. Vivi rămase cu gura căscată. „Ce tupeu!”

– Tu glumești? Calmul ei se spulberă din cauza inimii frânte îngropate și a confuziei. Tu te-ai retras din viața mea fără vreo explicație. Acum, apari și vrei să pretinzi că nu s-a schimbat nimic?

Liniile dure de pe chipul lui se înmuiară. Folosindu-se de picior, trase scaunul ei mai aproape de el și apoi se lăsă pe vine în fața ei.

– Vivi, îmi pare rău! Motivele mele de a pleca nu au avut nimic de-a face cu ce simt pentru tine, Jackson sau Cat. Mă cunoști, deci știi că nu am vrut niciodată să rănesc pe cineva. Chiar ți-am și scris despre asta.

Deși expresia sălbatică din ochii lui o alertă să fie precaută, ea nu urmă avertismentul. Suferința ei eclipsa orice dorință de a-l alina.

– Nu-mi ține mie predici despre intenții. Nimic nu scuză neglijarea ta totală. Poate că nu-s la fel de inteligentă ca tine, dar am priceput foarte bine mesajul.

El sări în sus și ridică brațele spre cer.

– Nu a existat nici un mesaj! Aveam nevoie să fiu singur pentru a trece peste ceva. Anii în care am fost frate și prieten bun nu contează deloc? Nu am câștigat prin prietenia mea loială dreptul de a mă aștepta ca tu să o lași mai moale? Se uită spre ocean, strângând balustrada cât continuă: Și acum, ce? Nu am parte de pic de compasiune, de pic de înțelegere?

– Fii fericit, David! Nu mai trebuie să tolerezi o *umbră* nedorită care te urmărește.

Vivi își strânse genunchii la piept, ca un copil ce se teme să înfrunte un părinte furios.

Cu toate astea, o parte urâtă, necunoscută din ea se bucura că îl rănea.

– Nu sunt fericit. Se întoarce, se aplecă și își puse mâinile pe brațele scaunului ei, cuprinzând-o. Vivi, nu-mi place distanța asta. Ochii lui îi cercetau pe ai ei, implorându-i mila. Și *eu* nu m-am referit niciodată la tine cu acea poreclă jignitoare. Este mica glumă a lui Jackson.

Apropierea lui o tulbura. Își dădu seama că se holba la gura lui, dorind. Brusc, își smulse privirea înainte ca el să observe. Se încruntă, neștiind ce să mai zică.

– Spune-mi, repetă el și apoi îngenunche și o prinse de mână. Spune-mi, te rog, cum să îndrept lucrurile între noi.

Contactul îi încălzi întregul corp. Naiba să-l ia!

– Ce vrei de la mine? Savură senzația atingerii lui blânde pe mâna ei în vreme ce se chinuia să își înțeleagă sentimentele contradictorii de iubire și furie. Nu am fost neprietenoasă.

El clătină din cap.

– Nu mă mai tratezi la fel. Cu toată lumea ești vechea Vivi – veselă, jucăușă, exuberantă. Cu mine ești rezervată și precaută. Abia te uiți sau vorbești cu mine. Îi frecă pielea moale de pe dosul mâinii cu degetul mare, uitându-se intens la asta. Mi-e dor de tine! Mi-e dor de cum eram. De confortul de a fi doar noi. Ezită. Acum, când sunt aici cu toată lumea, sunt și mai conștient de absența mamei și de cum erau lucrurile. Știam că avea să fie dificil să mă întorc, dar nu mă așteptam ca totul să fie mai greu. Mai ales nu cu tine.

Vivi simți atracția privirii lui. Ochiul lui erau întunecați de frustrare și disperare. O copleși empatia, dar nu se putea înmuia complet. Nu cât el îi ascundea motivul dispariției lui.

– Mereu vei avea prietenia mea. Dar totul este diferit acum. Am propria viață. Observă cum pe chipul lui se văzu un aer de nedumerire. Era așa aproape, că îi era dificil să respire. Tu o ai pe Laney. Nu ai nevoie de mine.

Chipul lui tresări înainte de a forma o ușoară încruntătură.

– Mereu voi avea nevoie de tine, șopti el. *Muñequita*, nimeni nu te-ar putea înlocui vreodată. Nu știi asta deja? Prietenia noastră este cea mai importantă din viața mea.

Fără avertisment, o trase la pieptul lui. Inima ei agitată părea că avea să își croiască drum direct prin coastele ei. Doar în visele ei el avea vreodată nevoie de ea... Acum, era trează. Își îngropă instinctiv chipul în gulerul lui. Deși abia sosise de la alergare, adora cum mirosea pielea lui.

Cuvintele acelea iubitoare rostite de el o tentau să îl aline. Dar, dacă el chiar vorbise serios, atunci nu avea să mai păstreze secrete.

– Dovedește-o!

– Cum? Întrebă el.

– Spune-mi de ce ai plecat. Și ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

El tresări de parcă i-ar fi dat o palmă. Expresia îi părea bântuită când se ridică și începu să se plimbe ca un animal în cușcă. După

un minut, se opri și se uită la ocean cu mâinile în șolduri. Ea își ținu răsuflarea, simțind valurile de tensiune ce veneau dinspre el.

Într-un final, David se întoarse la ea cu o expresie sumbră. Se întinse după mâna ei.

– Vino cu mine!

capitolul 9

David o prinse pe Vivi de mână și o conduse în tăcere pe scările subrede ce duceau la plajă. Se opriră jos, unde el o așeză pe o bancă înaintea de a se sprijini de balustradă și de a se holba la faleză.

Stând acolo pe scările prinse de stânci se simțea ca și cum ar fi fost la limita unui alt moment de cotitură. Dacă ar fi putut să vadă rezultatul înainte de a sări...

Vivi nu știa ce îi ceruse, dar disperarea îl făcuse slab. Nimic altceva nu ar putea explica de ce ar lua vreodată în considerație să îi spună adevărul. Închise ochii, cerându-i iertare mamei lui pentru că își încălca promisiunea. Tehnic vorbind, nu și-o încălca de fapt. Mama lui îi ceruse să protejeze familia ei. Și, deși toată lumea o considera pe Vivi parte din familie, ea nu era și nu fusese niciodată.

Nu era sora lui. Era cea mai bună prietenă a lui și chiar mai mult. Ea reprezenta așa multe lucruri pentru el, încât sfida orice etichetare.

În cele din urmă, avea nevoie de ea în viața lui. O rănise îndepărtându-o, și acum ea nu mai avea încredere în el. Era singura lui opțiune.

Nu se uita la ea când începu să vorbească:

– În nici un caz nu le poți spune vreodată lui Cat și lui Jackson această informație. Am nevoie să îți dai cuvântul, Vivi. Fără vreo excepție.

– Promit!

Ea se trase pe marginea băncii, cu mâinile pe genunchi.

– Vorbesc serios. Nu poți nici măcar să le spui că știi ceva. Va trebui să te prefaci – *să minți* – pentru totdeauna.

Ea încuviință din cap. Doamne, habar nu avea ce făcea. El știa *exact* cât avea să o afecteze să țină pentru ea această informație.

– Vivi, crede-mă, vei regreta acest ultimatum. Nu ai cum să reperi ce s-a stricat cu tatăl meu. Nu vei reuși decât să preiei din povara mea. Eu chiar nu vreau asta. Nu există nici o altă cale?

Ochii ei rămaseră mari, privindu-l în vreme ce ea îi cântărea

– Poate că nu pot schimba ce s-a întâmplat, dar te pot ajuta, chiar și dacă sunt doar cineva cu care poți vorbi. Spui că prietenia noastră contează. Spui că vrei să am din nou încredere în tine. Atunci, și tu trebuie să ai încredere în mine.

El își plecă ușor capul și își coborî umerii. Înainte să se așeze lângă ea, inspiră lent. După ce luă loc, vorbi fără a se uita în ochii ei:

– M-am dus la Hong Kong ca să nu încalc promisiunea făcută mamei mele înainte ca ea să moară. Se uită la Vivi. Știi că în ultimele luni am vizitat-o cât am putut de des. Într-o zi, în drum spre ea, m-am oprit la Starbucks pentru o cafea. Când mergeam spre mașina mea, am văzut Maseratiul tatei în parcare, așa că am alergat spre el, ca să-l surprind. Nimeni n-a fost mai surprins decât mine când l-am prins într-o situație compromițătoare cu o femeie pe nume Janet, pe care am recunoscut-o de la clubul nostru.

Buzele lui Vivi se deschiseră.

– Janet? Te referi la acea Janet cu care a ieșit anul ăsta?

David încuviință din cap, închizând ochii pentru a controla explozia de furie pe care o simțea de fiecare dată când auzea numele lui Janet. Bănuise că tatăl lui nu încetase să se vadă cu ea, dar făcuse public asta doar după o perioadă potrivită de doliu.

Deschise ochii și o descoperi pe Vivi uitându-se fix la el, transfigurată.

– Am plecat înainte ca el să mă poată opri. Când a venit acasă, mama ne-a auzit certându-ne despre ce văzusem. A aflat despre aventura lui înainte să moară, din cauza *mea*.

David se aplecă și își îngropă fața în mâini în vreme ce rememora acea zi îngrozitoare. Singura zi în care își amintea să își fi lăsat rațiunea copleșită de emoții. Dacă s-ar fi controlat, ca de obicei, mama lui ar fi putut să moară fără să afle vreodată despre trădarea soțului ei.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Întrebarea lui Vivi îl aduse înapoi în prezent.

– În loc să se enfurie pe el, ea *m-a rugat* să nu le spun lui Cat și lui Jackson. Era îngrijorată că vestea ar destrăma familia după moartea ei. M-am simțit răspunzător că a aflat despre aventura lui, așa că am promis să-i respect dorința. Spera că îi oferise măcar atâta pace.

Ultimele săptămâni din viața ei au fost istovitoare din așa multe motive. Eram furios pe tatăl meu din cauza comportamentului său dezgustător, pe mine că nu mi-am protejat mama și pe Dumnezeu că o lua de lângă mine. Rememorarea evenimentelor îl forța să re trăiască suferința. Îl distrugea cu aceeași forță fierbinte, sălbatică cu care o făcuse în ziua în care murise mama lui. Înghiți nodul din gât și, cu vocea răgușită, continuă: După ce a murit, n-am mai putut rămâne să-l văd cum joacă rolul de soț îndurerat. Era prea tentant să-l expun ca mincinos și infidel. Așa că am păstrat distanța până când am știut că îmi pot respecta promisiunea. De atunci, mi-am dat seama că nu vreau ca Jackson și Cat să fie la fel de dezamăgiți ca mine de familia noastră sau de căsătorie. Nimic nu poate schimba trecutul, și nu voi trece peste dorințele mamei mele, destrămând familia. Este modul prin care trebuie să plătesc pentru că i-am frânt inima.

Dintr-odată David se întoarse spre Vivi și îi trase capul la pieptul lui, după care își lipi obrazul de fruntea ei, așa cum o făcuse de atâtea ori. Mâinile lui îi atinseră ceafa și umerii în timp ce o strângea mai puternic decât o făcuse vreodată.

Inima îi bătea mai tare în timp ce corpul îi tremura. Apoi o sărută pe creștet și pe o tâmplă. Închise ochii, savurând felul în care mâinile ei îi mângâiau spatele. Felul în care ea îi șoptea cuvinte liniștitoare, vărsând raze de lumină în întuneric.

Vivi îl ținu pe David cu toată forța ei. Rămaseră pe bancă, legănându-se ușor. Propriile ei gânduri se învârtteau nebunește, ea neputând procesa faptul că domnul St. James își tratase așa îngrozitor uimitoarea soție.

Cum avea să îi mai poată privi pe el și pe Janet în ochi data viitoare când avea să îi vadă? „Oh, Doamne!” Corpul începu să-i fie cuprins de panică. În ochi i se adunară lacrimile în timp ce mușchii i se încordară. Cum avea să păstreze acest secret față de Cat și Jackson? Sigur aveau să se uite o dată la ea *și aveau să știe*.

David avusese dreptate. Nu voia această povară. Oricât ar discuta cu el, lucrurile nu aveau să se îndrepte, și acum ea era nevoită să poarte cu ea acest secret. Cel mai rău dintre toate, nu știa cum să îl ajute.

Într-un final, el se desprinsese și apoi îi șterse lacrimile cu degetele mari. Ținându-i chipul în mâini, se uită în ochii ei cu o asemenea intensitate, că ei i se tăie răsuflarea. Privirea îi căzu pentru o clipă asupra gurii ei, și în ochii lui scăpără ceva.

– Vivi.

Timpul se opri. Briza ce bătea peste faleză părea mai puternică. Valurile care se spărgeau dedesubt răsunau de zece ori mai tare decât în mod normal. Corpul îi fremăta de conștientizarea crescândă. Momentul încărcat...

– David? Vivi!

Vântul purtă în jos pe scări strigătul lui Cat înainte ca ea să apară.

David îi dădu brusc drumul lui Vivi și se rezemă de bancă, întorcându-și capul, probabil pentru a-și recăpăta calmul. Vivi, desigur, nu putu să gândească suficient de rapid și se uită pur și simplu în sus la Cat.

Cat ezită, de parcă își dăduse seama că întrerupsese ceva intim. Apoi, în loc să plece, se sprijini de balustradă.

– David, te caută Laney.

El se întoarse spre Cat și încuviință din cap. În timp ce se ridica, privi spre Vivi, rugând-o din ochi să își țină promisiunea. Ea încercă cum putu mai bine să îl liniștească fără cuvinte, dar nici măcar ea nu era convinsă că avea să reușească.

După ce David plecă, Cat se așează pe locul tocmai eliberat de el.

– Vrei să-mi explici?

– Ce să-ți explic?

Vivi se prefăcu a nu pricepe, ca să aibă timp să se gândească.

– Păi, am putea să începem cu ceea ce tocmai am văzut și apoi am putea vorbi despre încercarea ta de a face pe Cupidon sau invers. Cat ridică dintr-o sprânceană. Tu alegi.

– Nu am făcut pe Cupidon. Vivi își dădu seama că mințitul devenise un obicei neplăcut în această săptămână. Dar acum prefera să discute despre Hank decât despre David. Nu voiam să ies cu bicicleta și am crezut că lui Hank i-ar putea plăcea. Evident, m-am înșelat.

– Nu ne împinge împreună, în vreo încercare nechibzuită de a mă îndepărta de Justin.

– Bine. Vivi ridică mâinile. Te-am auzit.

– Serios, Vivi. Mă simt deja destul de inconfortabil în preajma lui și fără să intervii și tu.

– De ce naiba te simți inconfortabil cu el? Vivi înclină capul. Este cel mai dulce dintre bărbați.

Cat bătu din picior cât ridică privirea spre tufișurile mari care blocau vederea spre casa lor din acest punct.

– Pentru că, acum câteva luni, într-una dintre micile despărțiri dintre mine și Justin, m-am dus la o petrecere de-a lui Jackson și am petrecut noaptea flirtând cu Hank. Ne-am prostit și noi puțin. Apoi, două zile mai târziu, m-am împăcat cu Justin, așa că, atunci când Hank m-a sunat, i-am ignorat apelurile. Știu că n-am procedat bine. Să spunem doar că nu mă așteptam să dau nas în nas cu el aici – sau oriunde.

– La naiba, Cat! Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus toate astea până acum! Vivi trecu cu mâna prin părul bățut de vânt. Nu-i de mirare că amândoi vă purtați așa ciudat.

– Păi, eu chiar nu vreau să vorbesc despre asta, mai ales aici, cu el și Jackson prin preajmă, zise Cat. Și apoi trebuie să discutăm despre ceva mai important.

– Despre ce? se răsti Vivi, sperând să evite inevitabilul.

– Cred că știi despre ce. Cat nu se lăsă intimidată. Fratele meu.

– Jackson?

Vivi zâmbi dulce.

– Ha, ha! Cat afișă expresia plictisită pe care o perfecționase de mult. Ce se petrece între tine și David?

Vivi oftă, încercând să copieze atitudinea blazată a lui Cat. „Doamne, te rog, ajută-mă să-mi țin promisiunea.”

– Se simte înstrăinat și a crezut că eu voi fi cea mai înțeleghătoare ascultătoare.

Spera ca explicația ei vagă să o mulțumească pe Cat și să o scutească de un tir de întrebări personale. Întrebări la care mai bine nici nu se gândea.

Pentru că nici mărturisirea lui David, nici cuvintele lui tandre despre prietenia lor nu o făceau pe Laney să dispară. Oricât îi păsa lui de Vivi ca prietenă, niciodată nu arătase că ar fi interesat de ea

la modul romantic. Nu mai putea continua să îi interpreteze cuvintele și acțiunile, oricât de tentat era.

– Și ai fost? Întrebă Cat.

– Ce să fiu?

– Înțelegătoare. Cat se încruntă, după care se răsuci spre Vivi, cu o expresie de îngrijorare. Te rog nu-ți face din nou speranțe. Faptul că te folosește ca să se împace cu toată lumea nu înseamnă că o să-i dea papucii lui Laney.

Vivi se crispă, neobișnuită cu formularea directă. O folosea? Nu așa o făcuse să se simtă.

– Nu am presupus că o va face.

Văzu cum prietena ei își dă ochii peste cap, după care reveni pentru a întâlni privirea lui Vivi cu compasiune.

– Vivi, știi că te iubesc, dar nu ai înfruntat niciodată adevărul despre relația ta cu David. Eu nu m-am băgat, pentru că-i tare ciudat pentru mine. Acum, trebuie să vorbesc. Normal că te iubește ca pe o dragă *prietenă*, dar nu mai poți să sperii la mai mult. Chiar *dacă* ar fi atras de tine, ar fi prea îngrijorat de complicațiile care ar decurge din toate prietenii noastre. David nu și-a asumat niciodată riscuri. Sigur ai remarcat asta.

Dacă, în loc de asta, Cat ar fi străpuns inima lui Vivi cu o macetă, ar fi fost un gest mai amabil și un chin mai scurt.

– Uau! Ți-am spus că nu mă mai agăț de vechile fantezii cu David. Vivi se încruntă ca să împiedice lacrimile pe care le simțea cum i se adună în ochi. Ultimele treizeci de minute îi arseseră siguranțele la toate emoțiile. Dar mersi că m-ai lămurit!

– Te-am crezut până adineauri, când v-am întrerupt. Cat o luă pe Vivi de mână. În ultimele câteva zile, a fost minunat să mă aflu în preajma voastră și să nu mă simt ciudat pentru că el nu-ți răspunde la sentimente. Eu doar îmi fac griji că ceea ce am văzut adineauri te poate trage îndărăt. Te rog nu o mai lua în direcția aia. De parcă simțise că o copleșise pe Vivi, termină pe un ton blând: Vreau doar să fii fericită, V. Știi asta, nu-i așa?

– Știu. Dar Vivi auzise ușurare în vocea lui Cat, ceea ce durea. Poate că ar fi trebuit să se aștepte la asta, date fiind circumstanțele. Vivi se ridică de pe bancă. Am nevoie de mai multă cafea. Vrei ceva?

– Nu. Sunt bine. Cat făcu o pauză, apoi se întinse și o strânse pe Vivi de mână. Suntem în regulă, corect?

Vivi încuviință din cap și o privi pe Cat cum închide ochii și absoarbe soarele de dimineață de parcă totul rămăsese neschimbat.

Se îndepărtă cu pași nesiguri și inegali, simțind pământul moale și instabil sub picioare. Observațiile mistuitoare ale lui Cat îi huriau în cap, trezindu-i cunoscuta nesiguranță. Și propria nesiguranță nu avea să o ajute să aibă de-a face cu David și cu dezvăluirile lui.

Acum, că știa adevărul, putea să-l ierte pentru modul în care o îndepărtase. Dovedise cât de multă încredere avea în ea, dar, cu toate astea, nu își putea lăsa imaginația să alerge plină de speranță că sentimentele lui erau mai profunde decât prietenia. Și, deși nu voia să se îndepărteze de el după ceea ce aflase, nici nu putea să riște ca Jackson și Cat să o audă vorbind cu David sau să devină bănuitori cu privire la comportamentul ei și să afle adevărul.

Pentru moment, David trebuia să se bizuie pe Laney pentru sprijin.

Intrând în casă, auzi sunetul care anunța primirea de mesaje. Telefonul ei orbitor ieșea în evidență în teancul de telefoane smart de pe blat. Mesajul lui Franco o anunța că venea să o ia la ora 13.00. Răspunse tastând rapid: „Abia aștept“.

Evenimentele săptămânii îndepărtaseră protecția pe care o asociase mereu cu familia St. James. Se înfioră la gândul unei vieți în care ei să fie mai puțin implicați, dar poate că stătuse mai mult decât era bine-venită.

Niciodată nu își dorise să scape de ei toți și să se regrupeze. Din fericire, Franco și repetițiile îi ofereau acoperirea perfectă. După ce aveau să se întoarcă la New York, urma să aibă timp și spațiu să proceseze totul și să se gândească la următorii ei pași. „Încă patru zile.“ Putea să se descurce până atunci.

În timp ce își turna o a doua cană de cafea atât de necesară, Jackson apăru în slip, cărând un răcitor gol. Îl puse lângă frigider și începu să îl umple cu sticle de apă, bere și gheață.

– Ce se întâmplă? întrebă Vivi.

– Am hotărât că ar trebui să mergem la plaja din oraș.

– Da? Hank a zis că ieșiți la pescuit.

– Nu. M-am răzgândit. Azi am chef să fiu în mulțime. Cred că s-ar putea să fie și muzică live.

– În mulțime, zici? Zâmbi, ascunzându-și nervozitatea. Sau în preajma multor *fete*, Jackson?

– Fete. Clar fete. Îi apărură pentru scurt timp gropițele, apoi Jackson o lovi peste coapsă cu dosul palmei. Du-te să te pregătești! Putem să luăm prânzul acolo.

– Dă-mi cinci minute! Își luă telefonul. Și Cat?

– Îi spun acum. Vine toată lumea.

„La naiba!“ Situația chiar era tristă dacă îi suna mai tentant supravegherea examenelor finale decât să petreacă timp cu prietenii ei la plajă. Privi la creștetul lui Jackson, simțind un junghi de melancolie. Era nevoie de timp și pricepere ca să-l ajute pe David să repare toate aceste relații. Astăzi doar aștepta cu nerăbdare ca Franco să o salveze la ora 13.00.

Jackson trânti capacul răcitorului și se ridică. Nu părea afectat de întâlnirea de mai devreme cu fratele său, dar Vivi nu se putu abține să nu-l întrebe, de dragul lui David.

– Tu și David sunteți bine?

Îl privi cum se scarpină pe obraz și se apleacă să ia răcitorul.

– Cine știe? El nu spune nimănui ce dracului se întâmplă cu el. Gemu când ridică răcitorul. Vivi își întoarse privirea, temându-se că el ar putea să vadă direct prin ea. Zilele astea este inabordabil.

– Poate ai putea să-i arăți puțină încredere. Lasă-l să-și rezolve problemele cu tatăl vostru, sugerează Vivi. Doar vorbește cu el, Jackson. Știu că vrea să reia legătura cu tine și Cat.

– Femeile discută despre sentimentele lor. Bărbații, nu. Jackson chicoti. O să se rezolve până la urmă.

„Nu-i atât de ușor“, se gândi ea. Nu putea să spună mai multe fără a-i trezi bănuieli. Ridicând din umeri, îi mai trimise un mesaj lui Franco, anunțându-l că ar fi bine să o ia de la Fred Benson la ora 13.00, și apoi se duse să se schimbe.

Douăzeci de minute mai târziu, toată lumea se înghesuia în jeep. Jackson și Hank stăteau în față. David se uită îngrijorat la ea înainte de a urca pe bancheta din spate, cu plăcile de surf și răcitorul. Laney se cocoță în poala lui David și se lipi de el.

Vivi își înghiți invidia aplecându-se înainte și masând ușor umerii lui Jackson.

– Totul e în regulă?

– Oh, da. El o bătu ușor pe mână. Totu-i bine.

Mașina ieși pe drumul spre oraș, făcând pietrișul să sară de sub cauciucurile sale.

capitolul 10

Casa St. James

În urmă cu unsprezece ani

Vivi se așează pe șezlongul din curtea din spate a lui Cat, privind la petrecerea de absolvire a liceului pentru Jackson. Lumânări plutitoare lumineau piscina, aruncând o lumină galbenă caldă peste suprafața lucioasă. Știa că bieteile lumânări aveau să fie stinse mai târziu când invitații urmau să înceapă să se împingă unii pe alții în piscină – la fel ca la petrecerea lui David din urmă cu doi ani.

Mese și scaune, decorate în culorile echipei liceului Wilton, se întindeau peste gazonul tuns. La boxele din curte se auzea *Beautiful Day* a celor de la Uz. Pe mesele lungi de bufet cu mâncare și băutură erau produse pentru toate gusturile. Era o petrecere impecabilă într-o zi minunată.

– Hei, tu!

David îi ciufuli părul, după care se așează pe marginea șezlongului ei.

Căldura i se răspândi prin corp. David se maturiza. Comportamentul și gândurile lui mereu dezvăluiseră un suflet matur, dar acum corpul lui le prindea din urmă. În seara asta, arăta delicios într-o cămașă albă și pantaloni scurți bleumarin și mirosea la fel de bine. Ochii ei se înfruptară din unduirea fiecărui mușchi al brațelor și al gambelor lui oricând se mișca. Și-l imaginea dezbrăcându-se de cămașă înainte de a sări mai târziu în piscină. Să înoate cu familia lui Cat devenise una dintre distracțiile ei preferate. Obrajii i se îmbujorară.

– Salvează-mă de oamenii ăștia, zise el. Și spune-mi că nici Cat nu se transformă într-una dintre acele fete.

Vivi urmări privirea lui David spre locul unde Cat sporovăia cu colegele ei majorete.

– Nu-ți face griji, tot Cat este. Cel puțin, cu mine, oricum.

– Bun. Îndepărtă o libelulă, mormăind. Un dăunător vechi de 300 de milioane de ani.

– De ce știi lucruri din astea? Întrebă Vivi.

– Mi se par interesante. Ridică din umeri. Apropo de lucruri interesante, hai să mergem la MoMA pentru expoziția de carcase auto. Vreau să văd Pininfarina de epocă și mașina de curse pentru Formula Unu de la Ferrari. Mai este și o expoziție de fotografii cu Astoria și alte cartiere din Queens. Poate după aceea mâncăm niște sushi în oraș.

– Sună minunat!

Ca o întâlnire perfectă. Știa că nu era asta, deși se prefăcea fericită. Jucase rolul de fiecare dată când ieșeau la pizza, la înghețată sau la un film, chiar dacă, de obicei, Cat și Jackson erau cu ei.

– Super. Se aplecă și își sprijini coatele pe genunchi. Deci de ce stai singură aici?

Vivi se uită la Jackson, care se prostea în curte cu colegii lui și flirta cu fetele mai drăguțe.

– Eu nu-s prietenă cu majoritatea acelor oameni.

Ce jenant să recunoască asta cu voce tare!

– Slavă Domnului! Ești mult mai interesantă decât oricare dintre ei.

Se îndreaptă spre ea și își sprijini mâna pe glezna ei, făcând absent cercuri pe pielea ei cu degetul mare. Ea se întrebă dacă el își dădea seama de cât de des o atingea când vorbeau.

– Dar ești prietena lui Cat. Ai putea să stai cu ea în loc să stai singură.

– Nu vreau să-i afectez stilul de viață – sau pe al lui Jackson. Și apoi toată lumea are chef să sărbătorească, în vreme ce eu văd doar alte despărțiri. Știi că detest despărțirile.

Când David deschise gura să răspundă, fu întrerupt de niște voci care îl strigau. El făcu semn să aștepte și reveni la Vivi.

– Nu-i o despărțire. Este doar o schimbare. Între noi nu vor exista niciodată despărțiri.

Îi strânse mâna, după care traversă gazonul și se duse să stea sub un vechi arțar, în mijlocul prietenilor lui Jackson.

În urmă cu doi ani, fusese căpitanul lor la lacrosse. Judecând după expresiile nerăbdătoare de pe chipurile celorlalți băieți, Vivi

bănuia că îl întrebau despre viața la colegiu și despre petrecerile din frății.

Îndepărtă gândurile despre David înconjurat de un cârd de fete dintr-o frăție. Deși niciodată nu pomenea numele prietenelor lui în fața ei, le auzise pe Cat și pe doamna St. James menționând un nume sau două. Își imaginează genul de fete cu care el ar putea să iasă – înalte, cu forme, încrezătoare. Fix cum ea nu era.

O cuprinse gelozia. Avea să fie vreodată mai mult decât prietena lui? De parcă îi simțise gândurile, el ridică ochii, îi prinse privirea și îi făcu cu ochiul înainte de a reveni cu atenția la prietenii lui. Ea iubea vara. Fără să te chinuiești cu teme sau să eviți găști. Și, cel mai important, David se întorcea acasă. Dar, în septembrie, și el, și Jackson aveau să fie plecați. Se încruntă la idee.

Chiorăielile stomacului o motivară să părăsească siguranța șezlongului și să se aventureze înspre una dintre mese. Din păcate, trei dintre cele mai rele fete din școală se aflau între ea și mâncare. Inspiră adânc, băgă capul între umeri și încercă să treacă neobservată.

– Ia uite ce a adus *pisica*¹, zise Janine, una dintre fetele care terminaseră liceul și fosta șefă a echipei de majorete. Interesantă costumație! Se potrivește cu dungile mov din părul tău. Este aproape la fel de ciudată ca tine.

Janine rânji cu o încântare arogantă. Celelalte două fete malițioase râseră.

Lui Vivi nu îi plăcuse niciodată de Janine sau de gașca ei. Acestea umblau pe holurile școlii purtându-se ca și cum erau mai bune ca restul prin hainele lor scumpe și prin tunsori. Dar nu îndrăznea să-i strice petrecerea lui Jackson făcând o scenă, nici să o târască pe Cat într-o confruntare inconfortabilă cu membrele echipei ei.

Prețuia prietenia cu Cat, mai ales știind că viața socială a acesteia ar fi fost mult mai ușoară dacă ea ar fi renunțat la Vivi după ce intraseră la liceu. Car era o fată frumoasă, curajoasă, acceptată și căutată. Vivi, cu silueta ei de copil și hainele la mână a doua, rămânea o străină. Din fericire, Cat nu era superficială.

Afișând un zâmbet senin, Vivi zise:

– Mă scuzați, eu doar mă duc să mănânc.

O luă spre stânga pentru a ocoli micul grup. Janine păși în lateral ca să o împiedice să avanseze.

– Bună idee! Poate, dacă mănânci ceva, crești și tu cât un om întreg.

Râsul sarcastic al lui Janine tăie aerul.

Când Vivi îl observă pe David apărând la marginea grupului, simți că se prăbușește pe interior. Deși uneori se plângea la el despre ceea ce avea de îndurat la liceu, niciodată nu visase ca el să fie martor la umilirea ei. Îngrijorată, inspiră adânc și zâmbi printre dinții strânși.

– Bună, David, zise Janine. Trecu cu degetele prin părul ei blond mătăsos și își băgă decolteul sub nasul lui. Speram că vei veni să vorbești cu mine.

Vivi observă stelele din ochii albaștri ai lui Janine și se rugă ca atenția lui să nu fie prinsă în flirtul ei. El o măsură pe Janine cu o detașare rece și apoi se descotorosi de ea de parcă era plictisit.

– Am venit pentru Vivi. Îi întoarse spatele lui Janine când ea icni uimită, apoi întinse mâna către Vivi. Mor de foame. Hai să-mi ții companie!

În timp ce o lua de lângă gașca lui Janine, puse brațul peste umărul ei și șopti:

– Ignor-o! Promite-mi că n-ai să te schimbi niciodată – pentru nimeni. Ești absolut perfectă așa cum ești.

Ea practic pluti peste iarbă în timp ce prin corp îi curgea sângele înfierbântat de la atingerea lui. Își sprijini obrazul de lateralul pieptului său și închise pentru scurt timp ochii.

– Ești singurul care crede asta.

El se întoarse spre ea și îi ridică bărbia cu mâna liberă. Cu o voce mortal de serioasă, dar moale întrebă:

– Cine altcineva contează, *muñequita*?

Îi făcu cu ochiul înainte de a se apleca să o sărute pe frunte și apoi o trase spre mâncare.

„Nimeni altcineva nu contează“.

Joc de cuvinte între numele Cat și cuvântul *cat* (n.red.)

capitolul II

În prezent

David coborî geamul, căutând aer proaspăt care să îi intre în plămâni. „Soham, Soham“, repeta în gând, deși a medita în mașina aglomerată se dovedea a fi un exercițiu inutil.

Sora lui se poziționase strategic între el și Vivi, ca un scut uman. Dar poate că Vivi avea nevoie să fie protejată de comportamentul lui haotic. Regreta deja că o împovărase cu secretele lui, însă nu putea să nege stropul de ușurare pe care îl simțise după împărtășirea secretului. În acele momente pe bancă, totul între ei păru-se din nou cum trebuie – mai bine chiar.

Doamne, ar fi putut să o sărute dacă nu i-ar fi întrerupt Cat. Desigur, prezența lui Cat și a lui Laney îi aminteau de ce nu putea acționa vreodată sub impulsul sentimentelor lui înfloritoare. Sentimente în care n-ar trebui să aibă încredere, ținând cont de starea deplorabilă în care se afla.

Dezamăgit, se uita afară pe geam, cu greutatea lui Laney apăsând nu doar în poala lui.

Jackson parcă lângă centrul de activități de la Fred Benson. Umiditatea lucea pe pielea lui David când acesta coborî din mașină. Se uită bănuitor la norii cenușii adunați la orizont.

Laney își băgă părul sub o altă pălărie de soare imensă și apoi îi aruncă lui David sacul ei de plajă. Ca de obicei, arăta de milioane, cu șlapi cu ștrasuri, un șal verde smarald și un bikini tanga. Îi trecu prin minte că oricine punea mâna pe ea avea să cheltuiască un milion de dolari ca ea să continue să arate așa.

Privi în urmă la sora lui și la Vivi. Imenșii ochelari de soare ai lui Cat îi ascundeau mare parte din față. Discuta cu Vivi, care părea distrasă, ceea ce avea sens, ținând cont de recenta lui dezvăluire. Peste umerii ei atârna un prosop de plajă. Chipul îi era umbrat de șapca ei de baseball ponosită.

Niciodată nu pusese mare accent pe înfățișarea ei. Spre deosebire de sora ei și de Laney, oamenii îi căutau compania pentru felul ei

de a fi, nu pentru cum arăta. Cu toate astea, de obicei, reușea să fie adorabilă în ciuda lipsei simțului pentru modă.

Grupul merse prin pavilionul deschis și-i traversă terasa pentru a ajunge pe plajă, trecând pe lângă trupa adunată în apropierea treptelor. Pe țărm erau presărate umbrele de plajă în toate culorile. Copii mici se jucau în nisip. Arome grețose emanau dinspre zona concesionată pentru mâncare la pachet a Rebeccăi, completând experiența tipică a unei plaje publice.

Ochii lui Jackson cercetau mulțimea, aparent pentru a descoperi femei disponibile. Comportamentul imatur al fratelui său și băutul exagerat din această săptămână îl îngrijorau, dar David se abținuse să comenteze.

Jackson îngropă adânc în nisip două bețe de umbrelă. Laney se așeză la umbra uneia din generoasele copertine portocalii. David îi lăsă geanta de plajă lângă ea. La stânga lui o observă pe Vivi cum își dă jos pantalonii scurți și tricoul, dezvăluind un bikini tanga abia vizibil. Suprimând impulsul nesăbuit de a o atinge, se așeză lângă Laney și închise ochii.

În cincisprezece minute, restul grupului plecă să participe la un meci de volei cu un grup de străini. David rămase cu Laney, privindu-i pe ceilalți râzând și bătând palma de fiecare dată când cineva dădea o lovitură bună. Vivi părea să reziste presiunii, ceea ce îl surprindea. După mărturisirea lui, se așteptase oarecum ca ea să stea prin preajma lui, să îi facă sugestii, să îi ofere consolare. Dacă era să fie onest, ar fi recunoscut că acum tânjea după atenția ei. În ciuda dorințelor lui, ea părea să îl evite mai mult ca niciodată.

Poate că avea nevoie de distanță pentru a păstra secretul. Sau poate că pur și simplu nu îi mai păsa așa mult de sentimentele lui. Își frecă fața cu mâna pentru a atenua senzația că se privea într-o oglindă de bălci. Când deschise ochii și se uită la meciul care continua, își dădu seama că toți se distrau, numai el nu.

Dintr-odată, în ciuda faptului că nu îi plăcea voleiul, vru să joace. Aplecându-se în față în scaunul de plajă, o atinse pe Laney pe braț.

– Hai să ne alăturăm grupului!

Ea strâmbă din nas.

– Este așa cald. Și apoi mie nu-mi place sportul. Ochii ei se mutară de la familia lui la el. Du-te tu! Eu sunt bine așa ascunsă sub umbrela asta.

Echipele erau egale, așa că nu se putea include fără a crea un avantaj nedrept. Lăsându-se pe spate, se încruntă și luă o băutură din răcitor.

Sorbind o gură mare din sticlă, se uită la Laney, întrebându-se de când nu mai erau pe aceeași lungime de undă. Privind în urmă, își dădu seama că nu petrecuseră prea mult timp ieșind la filme, vorbind despre cărți sau vizitând muzee. Discutaseră despre fuziuni și achiziții, despre legi comerciale. Asta și sex. Un sex destul de reușit, de fapt. Dar știa puține despre familia sau trecutul ei, pasiunile ori speranțele ei.

Se simți extrem de vinovat când își dădu seama că nu era dornic să afle mai multe. Trebuia să pună capăt lucrurilor între ei acum că bănuia că ea nu era sinceră cu el în legătură cu nevoile ei. Aveau să fie necesare abilități serioase și planificare pentru a se despărți de ea și a păstra o relație amiabilă la birou. Clar nu era ceva de făcut aici, în fața familiei lui. Închise ochii și expiră pe nas, după care reveni cu atenția la plajă.

Când meciul de volei se termină, cei patru se aventură în valuri. Vivi țipă când apele reci ale Atlanticului de Nord se loviră de picioarele ei. În loc să iasă în fugă din ocean, se repezi cu capul înainte într-un val mic. Ieși din apă, urlând și tremurând în timp ce își ștergea apa de pe față.

David zâmbi. Mereu fusese genul de fată totul-sau-nimic. Ar fi trebuit să își dea seama că avea să îl trateze ca atare. Ani buni îi oferise totul, și acum nu mai avea nimic.

Zâmbetul i se șterse cu acel gând.

Ascunzându-se în spatel ochelarelor de soare, o privi pe Vivi pe umerii lui Hank, ambii angajați într-o luptă de cocoși cu Jackson și Cat.

Scena îi reaminti cum jucase același joc în piscina încălzită din casa copilăriei lui, în serile calde de vară, înconjurat de libelule. Mama lui le servea *piononos* sau alte dulciuri delicioase care le plăceau. Echipa lui câștiga de obicei datorită înălțimii lui, ceea ce

însemna că Jackson și Cat aveau să cadă primii. Da, uite-i căzând, chiar în apa albastră adâncă.

Vivi lovi cu pumnul în aer deasupra capului în timp ce râdea, apoi se aplecă și îl sărută pe Hank pe creștet și îl bătu ușor pe umeri. David inspiră, și degetele i se încordară în jurul sticlei. Se uită mâhnit la Laney, după care relaxă strânsoarea și își roti umerii înapoi. Jackson și Cat se regrupară pentru o nouă rundă.

Întregul corp al lui David se încordă când văzu coapsele lui Vivi strânse în jurul capului lui Hank. Observă că ea își mușca buza inferioară, atrăgându-i atenția spre buza superioară, mai plină, care mereu arătase de parcă fusese înțepată de albine. „Bună de sărutat.“

Părul ei sălbatic i se lipea de umeri, picurând apă pe pielea lucitoare. Părea o mică sirenă trezită la viață – o fantezie ce prinsese viață. Se pregăti să țâșnească din scaunul lui și să-i ia locul lui Hank în joc, când observă sosirea unui bărbat cu părul negru care îngenunche în nisip, făcându-le poze lui Cat și lui Vivi. David se aplecă înainte, gata să se ducă să arunce aparatul de poze în apă, când Vivi flutură din mână spre tip.

„Franco.“

Franco avea acum poze cu ea în niște bikini minuscule. Când David își imaginează ce ar putea să facă tipul cu pozele alea sexy, începu să-i pulseze vena de la gât. Nu putea să vadă chipul lui Franco, dar Vivi era zâmbitoare în vreme ce înainta prin apă pentru a-și întâmpina noua pasiune.

I se tăie răsuflarea când o văzu uitându-se la un alt bărbat așa cum se uita la el.

Apoi senzația de gol din pieptul lui fu înlocuită de indignare. Cum putea ea să dea la o parte așa repede tot ceea ce el tocmai îi spusese și să fugă cu tipul ăsta? El făcuse ce îi ceruse ea – vărsase tot –. și ea tot îl ignora. Pentru tipul ăsta. Tipul *ăsta*, care era prea bătrân pentru ea, apropo.

Degetele lui David apăsau pe brațul scaunului său de plajă cât el se pregăti pentru ceea ce urma.

– David, Laney, el este Franco. Vivi își adună lucrurile, părând dornică să plece. Mergem la repetiții.

– Îmi pare bine să te cunosc!

David încuviință poltronic din cap, în vreme ce Laney îl salută

– Și mie.

Franco zâmbi, rămânând cu ochii pe Vivi.

Durerea din gâtul lui David urcă la cap.

Îi displăcu imediat totul la Franco. Și nu, nu avea nevoie de mai mult timp pentru a-l judeca. Exceptând faptul că își judecase greșit tatăl, evaluarea integrității altora fusese întotdeauna atuul lui.

Știa că bărbații precum Franco își foloseau aspectul și farmecul pentru a arunca o plasă mai mare. Genul ăsta de tip voia doar să prindă câteva femei suficient cât să își satisfacă dorințele. Apoi le abandona. De ce nu vedea Vivi cât de nepotrivit era pentru ea?

– Bine, eu sunt gata. Vivi se întoarse spre David. Ne vedem mai târziu!

– Pa, zise Laney. Oh, care-i codul vestimentar pentru petrecere?

Franco afișă un alt blestemat de zâmbet siropos.

– Sunt sigur că vei arăta frumos în orice alegi să porți.

Laney se înroși drept răspuns la complimentul de rahat al lui Franco. David închise ochii. Cum putea Laney, o femeie care era obișnuită cu atenția bărbaților, să nu-și dea seama că tipul era un afemeiat? David știa că Franco nu avea pic de sinceritate în el și urma să se asigure ca Vivi să știe asta înainte să se termine săptămâna.

Deschise ochii la timp ca să vadă mâna lui Franco alunecând pe curbura delicată a spatelui lui Vivi. Inima lui David se îngreună, dar privirea îi rămase ținută asupra mâinii lui Franco. Apoi închise ochii din nou înainte să fie complet copleșit de panică.

Niciodată nu avusese sentimente romantice față de Vivi – dacă asta simțea. Doamne, fusese așa întors pe dos de la moartea mamei lui, încât nu-și dăduse seama de diferența dintre bine și rău. Trebuia să pună capăt acestor senzații amoroase.

Fără îndoială, Jackson ar fi oripilat de noua lui pasiune pentru „sora” lor. David putea doar să-și imagineze reacția lui Cat. Îl ardea stomacul când și-o imagina pe Vivi cu Franco.

Ar fi fost cu el dacă n-ar fi adus-o pe Laney, dacă el nu s-ar fi distanțat în ultimul an? Conta, dacă el nu putea nici măcar să aibă încredere în aceste noi sentimente, darămite să mai și acționeze în baza lor?

Deschise ochii când Cat sosi și se prăbuși pe prosopul ei, ascunzându-se în umbra umbrelei.

– Cat, nu ați lăsat să se înțeleagă cât de atrăgător este Franco, zise Laney. Accentul lui – uau! Și este și chipeș. Se întoarse privind cu subînțeles spre David. Bravo lui Vivi!

– Da. Zâmbetul amuzat al lui Cat îi atrase atenția lui David. Pare interesat de ea.

„Interesat să o adauge pe Vivi la colecția lui“, se gândi David. Plecase din țară, și, cât el fusese plecat, toată lumea înnebunise.

Blocat între două femei extaziate, se lupta cu sentimentele neplăcute adunate în stomacul lui. Ca să scape de nebunie, se îndepărtă spre Hank și Jackson, care stăteau de vorbă.

– Te-ai plictisit să stai să-ți aștepți doamna? îl tachină Jackson când David se apropie.

– Întreabă tipul care e fără o doamnă a lui, răspunse David.

– *Touché*, frate.

Zâmbetul voios al lui Jackson atrase un rânjet din partea lui David.

– De ce Cat nu a plecat cu Vivi și Franco? întrebă Hank.

– N-a spus. David ridică din umeri. Poate că are de gând să-l sune pe Justin. Care-i treaba acolo, Jackson?

– Nu-s sigur. Jackson își scutură nisipul de pe coapsă. Nu-mi spune niciodată detalii.

Asta nu era o surpriză. Nici unul din familia St. James nu vorbea cu ușurință despre propriile gânduri intime.

– Ar trebui să ne facem griji? insistă David. De ce-l suportă pe idiotul ăla?

Hank se trăgea de lobul urechii, părând să îl studieze pe David. Nu era prima dată când îl surprindea pe Hank observându-l.

– Întreab-o pe Vivi, îi sugeră Jackson. Este mai probabil ca ea să afle adevărul.

– Nu ar trăda încrederea lui Cat. Oricum, a plecat cu Franco. David își trecu o mână prin păr. Crezi că-i în siguranță cu el?

– Are 26 de ani și o aventură de vacanță. Jackson oftă. E bine.

Neconvins, David își frecă maxilarul și încercă să nu se gândească la ce ar putea să însemne „aventura de vacanță“ a lui Vivi. I se strânse stomacul când reapăru amintirea mâinii lui Franco pe

spatele ei. Observă din nou privirea atentă a lui Hank. În loc să îl trateze ca pe un rival, poate că David ar trebui să îl facă aliat în campania lui împotriva lui Franco.

– Tu ești de acord, Hank? întrebă David.

– Cam da. Hank ridică dintr-o sprânceană. Mă îndoiesc că o va răni.

– Poate nu intenționat.

David nu fu convins de acceptarea lor relaxată. Era clar că nici unul din ei nu vedea adevărul despre lingușitorul fotograf.

Renunță la discuție, pentru că, dacă ar mai fi insistat, doar le-ar fi trezit bănuieli cu privire la motivul lui. Era singur în încercarea de a opri avansurile lui Franco.

Trei tinere le întrerupseră conversația, scoțând șoldurile și sânii la înaintare, jucându-se cu părul și chicotind. Când Jackson se angajă în flirt, David se scuză și reveni la scaunul lui, dar Laney nu era de găsit.

Se așază lângă sora lui, care își ascunse repede telefonul înapoi în geantă. „Iarăși Justin?”

– Unde-i Laney?

– La toaletă, mormăi ea.

– Oh! Se uită cum sora lui îndepărta absentă niște nisip de pe prosopul ei, fără a părea preocupată de plecarea lui Vivi. De ce nu ai mers cu Vivi și Franco?

– Prefer să stau aici pe plajă cu voi astăzi.

Cat se dădu din nou cu cremă de protecție solară pe față și pe umeri.

– Dacă Franco profită de ea?

– Ha! Cat îi râse în față și se întoarse pe burtă. Puțin probabil.

– Ce vrei să spui?

Ea se sprijini în coate și îl studie.

– Vivi este ultima fată din lume care ar putea fi folosită de vreun bărbat.

– Pari sigură. David se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Dacă te înșeli?

– Păi, aproape sper să mă înșel. Numai Dumnezeu știe că a pierdut suficient timp în liceu păstrându-se pentru tine. Credeam că nu o să facă niciodată sex.

David se ridică uluit. O senzație primitivă de satisfacție se trezi în el când află de încercarea lui Vivi de a-și păstra virginitatea pentru el. Temperatura de pe plajă urcă deodată cu cincisprezece grade. Își îngropă gândurile înainte ca excitarea lui să devină evidentă pentru sora lui și pentru restul lumii.

Cat rânji de parcă își amintise ceva ce spusese, probabil, Vivi, apoi continuă:

– Slavă Domnului că la colegiu l-a cunoscut pe Alex, care a convins-o în sfârșit de beneficiile pe care le ai cu un iubit adevărat, în loc de unul imaginar. Cu toate astea, nu se grăbește.

– Prea multe informații.

Se lăsă pe spătar și invocă amintirea cu Vivi întinsă alături de el pe gazonul din spatele casei părinților lui, uitându-se la stele și vorbind despre apropiata ei absolvire. Stătuseră întinși unul lângă celălalt, râzând și depănând amintiri. La acel moment, nu simțise nimic sexual. Fusesse pur și simplu... firesc.

Acum, totul se schimbase. Cel puțin, nu avea să devină una din cuceririle lui Franco – nu astăzi, oricum. Niciodată, dacă avea el un cuvânt de spus. Durerea de cap îl mai lăsă și mușchii umerilor i se mai relaxară.

– Poate. Dar tu, dintre toți, ai face bine să o lași să meargă mai departe. Mai ales cu Laney aici. Cat se ridică în fund. Lui Vivi i-a luat mult timp să treacă peste tine. Slavă Domnului că în sfârșit s-a întâmplat. Îți poți imagina cât de ciudat ar fi fost pentru noi toți dacă voi doi ați fi fost împreună vreodată? Sau, mai rău, să fi fost împreună și să vă fi despărțit. Ar fi putut să se strice totul.

Sufletul lui David absorbi lovitura dată de ușurarea evidentă a surorii lui și de confirmarea că ea nu i-ar sprijini pentru a forma un cuplu. Rămase inexpresiv cât ea continua să își exprime gândurile:

– Ironic e că, dacă aș fi știut că vii cu Laney, nu aș fi adus-o pe Vivi. Desigur, cum aș fi putut să știu, din moment ce tu nu ai menționat niciodată că ea este în oraș, cu atât mai puțin că s-a mutat aici?

Ignorând tonul ei acuzator, răsă în sinea sa de reacția surorii lui. Nici ea nu împărtășea mai mult din viața ei privată decât el. Oricum, nu dorea să se certe cu ea.

– Laney s-a mutat aici pentru cariera ei. Crede-mă, dacă aş avea vreun mare anunţ în pregătire, ai şti. Rămase cu privirea la Cat. Nu vreau să te exclud. Mi-a fost dor de tine! Îmi asum vinovăţia pentru distanţa asta dintre noi, dar vreau să fim din nou apropiaţi, Cat.

Ea îşi înclină capul şi îi întâlneşte privirea.

– Eşti fericit?

Dacă ar fi fost la un prânz privat sau la o plimbare, poate că ar fi fost un pic mai sincer. Dar Laney urma să revină în curând, iar Jackson şi Hank ar fi putut să apară oricând. Nu erau nici momentul, nici locul de confesiuni, aşa că îi evită întrebarea.

– Tu eşti?

Cat închise ochii şi ridică din umeri, apoi îşi relua poziţia întinsă pe prosop.

– Dacă te-aş întreba despre Justin, mi-ai spune ceva important? insistă David. Te-am privit cum te prefaci că ai totul sub control, dar îmi dau seama că eşti supărată.

– Tu nu-l placi. Mi-am dat seama de asta. Se întoarce cu faţa spre el. Mă îndoiesc că poţi fi obiectiv.

– Este adevărat că probabil nu pot fi obiectiv când vine vorba despre tine. Mi-aş dori să mă laşi să văd dincolo de aparenţe. Se întinse şi o trase de păr. Promite-mi măcar că vii la mine dacă ai nevoie de ceva.

– Relaxează-te! Îl loveşte peste mână. Tu mereu te îngrijorezi prea mult.

– Asta nu-i un răspuns.

– Da, David, voi veni la tine. Îşi dădu ochii peste cap, rânjind. Bine?

– Pentru moment.

El zâmbi cât ea pufni şi închise ochii.

Când reapăru, Laney se aplecă şi îl sărută pe frunte. El deschise ochii şi descoperi că ochii ei verzi se uitau în ai lui. Ea trecu cu mâna prin părul lui şi alunecă cu degetul mare de-a lungul maxilarului lui, după care se așeză şi îşi luă cartea.

Micile ei gesturi îl umpleau de remuşcări. Îşi petrecuse ultimele câteva zile căutându-i defecte din cauza amestecului de emoţii legate de Vivi. Ambele femei meritau ceva mai bun.

Cat avea dreptate. N-ar trebui să intervină în relația lui Vivi când el nu avea nimic de oferit la schimb. Cu siguranță această dorință avea să se stingă – imediat ce reușeau să petreacă mai mult timp împreună. Totul avea să revină la normal după câteva luni.

Și Laney merita pe cineva care să îi ofere ce avea nevoie, ceea ce părea să fie mult mai mult decât își imaginase el.

Odată întorși în Manhattan, avea să găsească o cale de a se distanța ușor. Inspirând adânc, privi la norii întunecați și își spuse că trebuia să preia controlul asupra vieții sale fără a continua să îi rănească pe oamenii care țineau la el.

Spre sfârșitul după-amiezii, cerul furios se dezlănțuia și zgomotul ploii torențiale răsună în toată casa. David aprecia furtuna, care îi oferea scuza perfectă să o lase mai ușor și să se relaxeze. În timp ce asculta urletul monoton de deasupra capului, își dorea să stea întins în pat cu o carte bună. Nu își putea aminti când se bucurase ultima dată de o după-amiază leneșă de unul singur.

Dar și pregătirea cinei cu Jackson fusese un mod plăcut de a se destinde. Fratele lui fluierase cât tăiase căței de usturoi și băgase bucățile de usturoi în carnea pentru friptură. David tăiase cepele, ciupercile și pătrunjelul. Mereu considerase că activitatea ritmică era meditativă. După aceea, le sotase cu vin alb și unt. Aromă de ierburi proaspete și usturoi îi stimulase apetitul.

În ciuda tumultului de emoții referitoare la Vivi, avusese o după-amiază liniștită cu familia lui, primul pas solid pentru a repara răul făcut prin îndelunga lui absență. O senzație de speranță, de mult uitată, îi răsări în piept.

Privi în jur cât făcea curat. Laney lucra la laptopul ei, în camera de zi, în vreme ce Hank se odihnea dedesubt. Cat stătea la masă.

– Credeam că Vivi se va întoarce până la ora asta. Probabil ia cina cu Franco. Cat se încruntă. Nu m-am gândit la cât de deranjant va fi angajamentul ăsta când l-am sugerat.

– Dă-i un mesaj, spuse Jackson.

– Dacă repetă, nu-l va auzi. Cat așeză ultimele tacâmuri și apoi veni lângă blat. Oh, aia e.

– Înveselește-te, surioară! Jackson o ciupi de nas. Ne ai pe noi.

– Ieeei, răspunse sec Cat, dar colțurile gurii se curbară într-un rânjel.

David simți o greutate în piept când se gândi la cât de mult s-ar fi bucurat mama lui de ocazia asta cu copiii ei. Frecă nodul din piept și se întoarse cu spatele la Jackson și Cat până când nasul încetă să-l mai mănânce.

Câteva minute mai târziu, ușa de la intrare se deschise exact când un tunet bubui cu putere.

– Bună, m-am întors... și-s udă toată. Dinții clănțănitori ai lui Vivi îi subliniară replica. Vin să ajut imediat ce mă usuc.

Ecoul pașilor ei se auzi când ea urcă scările.

Starea lui David se îmbunătăți pe dată.

După cină și desert, Vivi adună vasele.

– Lăsați-le! Fac eu curat.

– Mersi, Viv!

Jackson se ridică de la masă.

Cat, Hank și Laney îl urmară pe Jackson în camera de zi. David adună paharele și veni după Vivi în bucătărie.

– Știu că nu putem vorbi acum, dar vreau să mă asigur că ești bine. Simt că ar trebui să îmi cer scuze pentru dezvăluirea din dimineața asta.

– *Eu* ar trebui să-mi cer scuze că te-am pus într-o situație imposibilă. Se uită repede peste umăr la grupul din camera de zi. Hai să schimbăm subiectul înainte de a fi prinși!

– Bună idee! Zâmbi când ea deschise mașina de spălat vase. Parcă suntem ca pe vremuri, noi spălând vasele.

– Așa pare. Rânji. Chiar dacă nu le-aș fi oferit ocazia de a se fofila în seara asta, sunt destul de sigură că Jackson și Cat ar fi găsit o altă scuză pentru a scăpa de treburile din bucătărie, ca atunci când eram copii.

– Sarcină de la care tu nu te-ai eschivat niciodată.

David luă paharele după ce ea le clăti.

– Păi, eu aveam un motiv ascuns.

El observă cum colțurile ochilor ei se încrețesc în clipa când zâmbi. Apa curgea încontinuu cât ea clătea fiecare farfurie și i-o dădea lui să o pună în mașina de spălat vase.

– Oh? întrebă el, presupunând că ea se referea la fosta ei pasiune pentru el.

– Desigur. Vivi se uită afară pe fereastră, cu o privire distantă. Trebuia să rămân în grațiile mamei tale, ca să fiu mereu bine-venită.

– Și așa a fost, zise moale David, amintindu-și cât de mult o iubise mama lui pe Vivi. Cât de tulburător era să afle abia acum că ani buni Vivi se simțise nesigură cu privire la poziția ei în familia lor. Și eu care mereu am crezut că tu te ofereai să ajuți întrucât compania *mea* era așa interesantă.

Zâmbetul lui Vivi se lărgi, și ea își lovi șoldul de al lui.

– Și asta, David. Băgă mâinile în chiuvea plină cu apă și spumă și începu să frece tigaia. Deci, în seara asta, când m-am schimbat de hainele ude, am găsit în bagajul meu câteva bucăți noi de sticlă de mare. Ai idee cum au ajuns acolo?

– Ai fost rapidă. Am crezut că n-ai să le găsești până la sfârșitul săptămânii. Ăla a fost cel mai dezordonat rucsac pe care l-am văzut vreodată. Rânji. Bănuiesc că încă ai borcanul ăla cu sticlă de mare în apartamentul tău, așa că, atunci când am văzut câteva bucățele pe plajă astăzi, le-am băgat în buzunar. Un mic semn de apreciere pentru discreția și prietenia ta.

– Mulțumesc, zise ea. Vor reprezenta o adăugire frumoasă la colecție. Evident că n-am prea fost la plajă din cauza repetițiilor.

– Cum a mers astăzi? întrebă el, dorind ca atmosfera aia plăcută să continue. Ai lipsit mult.

– Am repetat o grămadă. Îi dădu tigaia grea pentru a o usca. O să mai repetăm o ultimă dată mâine-dimineață, și apoi fie ce o fi.

David îndepărtă un rest de spumă de pe brațul ei și apoi uscă tigaia cât ea șterse blatul. Când el termină, o întrebă:

– De ce nu mi-ai spus niciodată că te pricepi să cânti?

Ea se sprijini de blat și se uită la mâinile ei, împreunate în fața șoldurilor. El agăță prosopul de bucătărie la uscat, evitându-i privirea, pentru a-i da timp să vorbească. Un nor de tensiune și tristețe o învăluia pe Vivi.

– Prima oră de canto am avut-o cu trei zile înainte să aflăm despre cancerul mamei tale. Boala ei a făcut ca noul meu hobby să

pară prea frivol pentru a-l aduce în discuție. Și apoi tu ai plecat, la câteva zile după înmormântare...

Făcu o pauză, lăsând nerostite acuzațiile.

– Îmi pare rău, Vivi! zise el moale. Îmi pare rău că te-am exclus. Îmi pare rău că nu am oferit nici un pic de consolare în vreme ce amândoi sufeream după mama mea. Și îmi pare rău că am luat prietenia noastră ca pe ceva de la sine înțelese.

– Știu că-ți pare rău, șopti ea, ferindu-și ochii. Oftă în tăcere când simți că scuzele lui străpunseseră în sfârșit zidul ce îi separase întreaga săptămână. Dintr-odată, ea flutură dintr-o mână și zâmbi un pic cam prea luminos. Dar acum te-ai întors și mâine vei fi obligat să mă auzi cântând. Spune-mi, te rog, că ai venit cu dopuri de urechi.

– Mă îndoiesc că vom avea nevoie de ele. Jackson mi-a spus că ești chiar pricepută.

– Ce știe el? Rânji și, ca de obicei, îi abătu atenția de la ea. Oricum, ce ai zice de un joc de mimă?

– Poate Cranium, sugeră David, animat de ritmul familiar al conversației lor.

– Sub nici o formă. Toată lumea în afară de mine este inteligentă, așa că eu aș fi o povară pentru coechipier.

– Știi că nu-mi place când spui lucruri din astea, Vivi. David puse o mână pe ceafa ei. De câte ori ți-am zis? Ești inteligentă în toate modurile care contează, indiferent de media aia stupidă.

– În multe, cedă ea. Și *stupid* descrie în mod adecvat media mea.

– Nu asta am vrut să spun, și o știi.

Își trecu brațul pe după umărul ei și îi frecă ușor craniul cu articulațiile degetelor. Spre deosebire de numeroasele dăți când mai făcuse asta, în seara asta atingerea ei aprindea o dorință irezistibilă de a o ține, de a lua mai mult. De a lua totul.

Ușor șocat, se forță să îi dea drumul.

– Nu-ți dori să fii diferită. Dacă te-ai schimba vreodată, mi-ai frânge inima.

Obrajii ei se înroșiră ușor.

– Mersi, David! Apoi se lovi cu degetul peste buze. Atunci, ce zici de Pictionary?

moi. Scătea atât de aproape, încât putea să simtă mirosul de vanilie al loțiunii ei de corp. Se luptă cu impulsul de a închide ochii și de a inspira. Vezi ce inteligentă ești?

– Cine a zis că nu există miracole? Făcu stânga împrejur și strigă spre ceilalți. Joacă cineva Pictionary?

Înainte să plece, el o prinse de braț și îi șopti:

– Hai să ne întâlnim afară la miezul nopții!

Ea făcu ochii mari.

– De ce?

– Îmbracă-te bine și nu spune nimănui. O să fie o aventură.

Îi dădu drumul, și ea îl lăsă în bucătărie, privind peste umăr cu o expresie nedumerită. Când în sfârșit veni după ea, văzu că Laney îi privea cu o expresie îngrijorată. „La dracu’!

capitolul 12

Vivi se strecură afară din casă și îl găsi pe David stând pe verandă cu două cutii de vopsea la picioare. Ridică un deget la buze făcându-i semn să tacă, apoi îi dădu lanterna și luă vopseaua.

– Unde mergem? șopti ea.

– Urmează-mă!

Rânji când ea veni lângă el.

Îi trebuiă douăzeci de secunde să își dea seama că se îndreptau spre Stânca Pictată, o atracție cunoscută de turiști, aflată în apropierea casei St. James. Turiștii pictau constant micul bolovan dintr-un capriciu. Îl văzuse pictat de mai multe ori pe durata unei săptămâni, în alte vacanțe. În adolescență, ea și Cat făcuseră o mare față zâmbitoare.

– Mergem la Stânca Pictată? întrebă Vivi. Când ai cumpărat vopseaua?

– Am găsit-o în magazin. Săltă cutiile la nivelul ochilor ei. Alb pentru interior și ceva numit albastru Calypso – nu mare lucru. Contez pe tine să fii directorul de creație.

Când ajunseră la stâncă, văzură că semăna cu steagul american. Cei mai recentți artiști creaseră probabil acest graffiti pentru 4 Iulie. Ciudat, nimeni nu îl schimbase de atunci.

David scoase două pensule vechi, întărite și un deschizător de cutii din buzunarele pantalonilor.

– Poftim, vezi dacă poți să faci ceva cu perii ăștia cât eu deschid și amestec vopseaua.

– Bleah! Fără oțet sau ulei din semințe de in, nu prea am ce să fac. Vivi încercă să miște perii. Măcar nu au vopsea întărită, dar orice vom face va ieși dungat.

David se aplecă deasupra cutiilor cu vopsea deschise, cu mâinile în șolduri.

– Păi, aia e. Acum, spune-mi, ce putem face cu vopseaua albă și albastră?

– Nu prea multe! Vivi râse până David rânji. Faptul că îl vedea relaxându-se cu ea mai că făcea să merite că știa tulburătorul secret.

Bine, dă-mi un minut să mă gândesc!

El se întinse pe pământul umed, sprijinindu-se într-un cot, privind-o cum se învâрте în jurul stâncii. Din nou, un zâmbet plin de speranță îi apără pe buze și la colțul ochilor, deși tristețea de dincolo de suprafață dăinuia.

– M-ai adus aici ca să vorbim despre tatăl tău... despre a găsi o cale să-l ierți? Întrebă ea.

Noaptea era ciudat de liniștită, cu excepția cântecului greierilor din jurul lor.

– Nu. Ți-am spus totul doar ca *tu* să *mă* ierți. Nu are sens să discutăm despre asta. Chipul lui David se schimonosi când el se ridică și își prinse genunchii. Săptămâna asta m-am înecat în amintiri vechi. Este pentru prima dată când mi se pare dureros să mă aflu aici. În seara asta, am vrut să creez o nouă amintire, în loc să rămân în trecut. Un colț al gurii lui se ridică. Cât privește de ce acum, cu tine... ei bine, în primul rând, este singurul moment când putem petrece timp împreună, doar noi doi. În al doilea rând, uram să fiu lăsat deoparte când tu și Cat făceați asta. În al treilea rând, cu cine să creez noi amintiri fericite dacă nu cu tine, persoana care m-a împins mereu să mă distrez mai mult? Nu-mi pot imagina cât de plictisitor aș fi fost dacă tu n-ai fi intrat în viața mea.

– Un adevărat înțepat. Ea îl lovi ușor în talpa pantofului și apoi se întoarse spre stâncă, pentru a-și ascunde emoțiile. Se uită la piatră, căutând inspirația. Mai trecură un minut–două până îi veni. Bine, am o idee. Mai întâi, trebui să pictăm totul în alb.

– Care-i ideea?

– Doar pictează, David.

Cincisprezece minute mai târziu, stânca albă părea să strălucească în întuneric.

– Acum, îmi spui ce ai de gând să faci cu vopseaua albastră? Întrebă David.

– Ia loc!

Indică spre pământ, după care se lăsă pe vine, pentru a picta un simbol care semăna cu litera L mare scrisă de mână cu o buclă în plus în colțul din dreapta.

– Ce sunt astea? întrebă David când ea începu o altă serie de simboluri cu vârfuri buclate, pe partea cealaltă a stâncii.

– Simboluri Zibu pentru prietenie – arată spre primul și apoi spre al doilea – și pentru noi începuturi.

Se uită la el peste umăr și zâmbi când buzele lui se deschiseră.

– Îmi plac, zise el moale, privindu-le mai atent. Sunt perfecte. Unde ai învățat despre Zibu? Eu n-am auzit niciodată despre asta.

– Simbolurile Zibu conectează iubirea, inspirația și energia vindecătoare a îngerilor. Vivi se ridică pentru a-și întinde picioarele, zâmbind când văzu expresia neîncrezătoare a lui David. Am uitat numele femeii care le-a creat. Pretinde că a fost vizitată de îngeri, care i-au explicat semnificația lor după ce a început să le deseneze. Știu, ciudat, dar nu se știe niciodată. Poate-i adevărat. Nu pot face rău și sunt drăguțe.

David scoase telefonul din buzunarul hanoracului.

– Stai acolo lângă stâncă, îi ceru el.

Vivi făcu mișto de alegerea ei artistică îngenunchind și unindu-și mâinile în semn de rugăciune, privind spre cer.

– Foarte amuzant. Acum, te rog să te uiți la mine! Vreau o poză frumoasă, ca să-mi amintesc de asta. Îi făcu câte o poză lângă fiecare simbol, apoi băgă telefonul la loc în buzunar. Bănuiesc că putem să aruncăm cheștiile astea vechi.

– Da, sunt inutile. Vivi se ridică și se scutură de pietriș și de resturile de noroi de pe fund. Probabil ar trebui să ne întoarcem. Laney s-ar putea supăra dacă află despre mica noastră ieșire nocturnă.

David închise cutiile cu vopsea, apoi le ridică și porni spre casă.

– Nu-ți face griji din pricina lui Laney.

– Păi, s-ar putea să-și facă o idee greșită și facă dificil pentru noi să fim prieteni.

Vivi rămase cu ochii pe raza de lumină de la lanternă cât parcurseră drumul înapoi spre casa St. James.

– Nu va interveni, zise el fără să se uite la ea. Iubitele vin și pleacă, Vivi, dar tu vei face mereu parte din viața mea.

– Oh! Inima ei bătu de o mie de ori în următoarele zece secunde. Vechea Vivi ar înțelege din acea remarcă mai mult decât spusese el. Noua și mai buna Vivi doar se concentră la cuvintele lui. Dacă

iubitele veneau și plecau, dar ea rămânea mereu, era clar că el nu avea de gând să o facă vreodată iubita lui. Dar tot e bine să nu stârnim agitație. Nu vreau să provoc probleme.

În magazin, David se aplecă pentru a depozita vopseaua. Închise ușile și, când ajunseră la treptele de la intrare, se întoarse spre Vivi.

– Mersi că ai venit cu mine în seara asta.

– Mersi că mi-ai cerut!

Oftă, calmând valul de „dacă” ce se ridica în interiorul ei. „Încetează!” își zise ea.

– Acum, am nevoie să dorm. Mâine am mare spectacol.

David îi luă o mână și i-o sărută.

– Noapte bună! Somn ușor.

Ea se îndreptă spre camera ei, extenuată de schimbările emoționale extreme de care avusese parte în acea zi. Acum, dacă ar reuși într-un final să își oprească inima din a dori mai mult decât prietenia pe care el i-o oferea...

În zori, Vivi își dădu seama că între ea și un potențial dezastru mai erau doar câteva ore. Cuprinsă de un pic de panică, nu își putea aminti titlurile melodiilor, darămite versurile. Decizia impulsivă de a cânta cu cei de la Disordered se afla în primele zece decizii dubioase pe care le luase. Ținând cont de lungă ei listă de isprăvi, asta chiar era ceva.

Experiența ei de scenă consta în câteva zeci de reprezentații într-un cadru modern, intim la Winegasm, în Astoria, unde clienții se bucurau să sprijine muzicienii locali. În seara asta, avea să fie foarte diferit, în mare parte pentru că David avea să fie acolo. Franco și Laney erau surse în plus de neliniște, dar opinia lui David conta cel mai mult.

„Sunt doar emoții”, își repetă Vivi. Până la urmă, repetiția din ziua anterioară mersese destul de bine. „Totul va fi bine. Va fi. Nu-i așa?” Trase cuvertura până la bărbie. Inspiră adânc pe nas, își ținu respirația și apoi expiră o dată lent. Cum nu funcționează, repetă ritualul de câteva ori.

Fără speranță.

Dându-se jos din pat, urcă scările în căutarea cafelei și îi găsi pe Hank, David și Laney conversând la masă. Din nou, Laney era

impecabilă și îmbrăcată adecvat. „Desigur.“

– Interesantă coafură! Sunt bucle naturale?

Tachinarea lui Laney nu era lipsită de un pic de răutate.

Poate că Vivi nu își imaginase că seara trecută devenise tot mai puțin politicoasă sau poate că Laney se trezise în zori și se întrebasese unde plecase David.

– Vrei numele coafezei mele? Vivi își ridică buclele cu ambele mâini și zâmbi răutăcios. Desigur, nu îi iese oricui la fel de bine.

Observă că David se uită urât la Laney. Întorcând spatele ca să își ascundă propria expresie răutăcioasă, Vivi traversă încăperea pentru a deschide ușile terasei. Înclină chipul spre soare și zâmbi, știind că insultele lui Laney aveau să trezească instinctul protector al lui David. Frumoasa Domnișoară Isteață avea să își taie în curând singură craca de sub picioare.

– Ești pregătită pentru marea seară? întrerupsese Hank, din fericire, riposta neplăcută.

– Sigur. Vivi se prefăcu relaxată. Va fi o noapte memorabilă, într-un fel sau altul. Măcar DJ-ul va oferi distracție de calitate. Păstrezi un dans pentru mine, Hank?

– Eu abia aștept să te aud cântând, interveni David. Zâmbi cât îi susținu privirea. Tot nu-mi vine să cred că n-am știut niciodată că tu cânți.

Înainte ca Vivi să îi poată răspunde, Laney clătină din cap.

– Mie încă nu-mi vine să cred că te-ai băgat în treaba asta.

Ooo! Corpul lui Vivi încremeni și se încălzi la insulta nu prea subtilă. După ce își îngropase sentimentele atâtea zile, efectiv explodează.

– Eu mă las condusă de inimă, nu de minte, zise Vivi și se uită țintă la Laney.

– Interesantă strategie!

Rânjetul lui Laney o făcu pe Vivi să își piardă calmul.

– Laney... începu David înainte de a fi întrerupt de Vivi.

– Da, sunt sigură că-i inimaginabil pentru tine – ai nevoie de inimă ca să pricepi. Nările lui Vivi fremătau. Dar mersi pentru votul de încredere.

David clipi surprins. *La naiba!* Și cam gata cu Laney care își tăia singură creanga de sub picioare. Vivi făcu o grimasă la Hank, după

care se grăbi să coboare scările. În timp ce fugea, se imagină arătând ca un personaj de desene animate, cu abur ieșindu-i din urechi și plutind în urma ei.

Ținând cont de istoricul ei ca țintă pentru fetele răutăcioase, cum de nu avea deja pielea tăbăcită? Oricum ar fi, nu avea să înțeleagă niciodată ce le motiva pe fetele care aveau de toate să fie ostile cu cele care aveau mai puțin. Dacă ea s-ar fi născut frumoasă, inteligentă și elegantă, și-ar fi folosit darurile pentru a-i ridica pe ceilalți în loc să-i tragă în jos.

Deschise ușa de la dormitor, trântind-o de perete, după care se prăbuși pe pat. În acest moment, îi păsa prea puțin dacă intrarea ei o trezea pe Cat.

– Ce s-a întâmplat? Cat se rostogoli. Arăți de parcă m-ai mânca.

– Laney și-a scos ghearele, mormăi Vivi. M-a călcat pe nervi și i-am răspuns. Mă ascund până-s pregătită să-mi cer scuze. Regretul era deja prezent, dând la o parte indignarea ei îndreptățită. Își ascunse chipul în mâini, mormăind: Pot să dau vina pe emoții?

– Ce a zis?

– Hmm... practic, că sunt o idioată nepregătită și că probabil mă voi face de râs în seara asta. Privirea lui Vivi se îndreptă în sus. Nu că aș fi avut nevoie de cineva să-mi spună așa ceva. Doar la asta m-am gândit în ultima oră.

– Îmi pare tare rău! Tu ai fost de acord doar pentru că eu te-am implorat. Și asta ne-a stricat și vacanța. Cat se încruntă. Nu-s o prietenă bună.

– Oh, taci din gură! Se uită la prietena ei mâhnită. Tu știi foarte bine că eu sar mereu înainte de a mă uita. Aș fi putut să pun capăt în orice moment. Sincer, a fost amuzant să cânt cu trupa. Și Franco-i un bonus, deși n-am petrecut încă timp singură cu el. Dar pare de treabă.

– Eu o să mă bucur să te recuperez mâine. Și știu că o să fii grozavă în seara asta. Dacă uiți unele versuri, doar zâmbește și bagă niște „la la la“.

– Oh, da, trucul cu „la la la“. Nimeni nu va observa! Vivi gemu și căzu pe pat, pierdută în gânduri. Nu se putea spune despre Laney că fusese deosebit de prietenoasă. Până în dimineața asta, nu fusese

însă nici crudă. Atitudinea lui Laney față de mine a luat o turnură clar negativă.

Cat ridică dintr-o sprânceană.

– Poate că ea și David au probleme?

– De ce bănuiești asta?

– Hmm! Ea s-a mutat în partea cealaltă a lumii, și n-a apărut nici un inel cu diamant. Cat clătină din cap când Vivi nu făcu legătura. Poate se simte nesigură și te vede ca pe o rivală pentru afecțiunea lui.

– Oh, păi atunci dă-i o mână de ajutor. Vivi râse. Nu există nimeni care să aibă mai puține șanse decât mine să devină rivala ei romantică. Dacă ar ști cât de spectaculos am eșuat să-i câștig inima, s-ar relaxa.

Cat încuviință din cap. Vivi simți împunsătura mulțumirii lui Cat pe acest subiect, dar acest punct era irelevant.

După cinci minute de îmbufnare, Vivi întinse brațul și arată în sus cu degetul mare.

– Trezește-te! Am nevoie de sprijin moral cât îmi cer scuze.

Cat o urmă ascultătoare pe Vivi și îi rămase alături cât ea își înfruntă inamica.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine, Laney. Am emoții pentru diseară. Vivi trecu cu limba peste cerul gurii ca să nu și-o muște. Dar asta nu-i o scuză.

Laney se uită la David și apoi răspunse:

– Și mie îmi pare rău că ți-am subminat încrederea. Nu era intenția mea.

„Da, sigur.“ Vivi încuviință din cap, chinându-se să nu-i dea un pumn direct în nas lui Laney. Se uită la David. Prin membrele ei trecu un val de frustrare. De ce era Laney genul de femeie cu care el voia să aibă o relație? Nu că opinia lui Vivi ar fi contat vreun pic. Laney era iubita lui – cel puțin, pentru moment. Vivi trebuia doar să o evite cât de mult se putea pentru restul vacanței lor.

– Mergem pe terasă la Jackson și Hank, înainte ca eu să plec la repetiție? o întreabă Vivi pe Cat.

– Sigur, răspunse Cat și se uită enervată la David, după care ieși.

Jackson și Hank discutau despre renovarea unei bucătării. Vivi le oferi doar jumătate din atenția ei. Cealaltă jumătate se concentra

asupra lui David și Laney, pe care îi vedea prin fereastră. David își lipi strâns buzele în vreme ce se uita la Laney, aflată de partea cealaltă a mesei, care arăta cu degetul spre el. Chipul tinereții se schimonosi, apoi ea se ridică de la masă și fugi sus. În loc să o urmeze, David își duse mâinile la ceafă, cu capul plecat, și strânse cu putere.

Ținând cont că acum știa despre dilema lui David, Vivi nu suporta să-l vadă suferind și mai mult. Se scuză și se duse în casă. El ridică privirea de la masă când ea intră. Pentru o secundă, privirile li se întâlniră precum niște magneti și o energie palpabilă zvâcni între ei. Ea glisă ușa în urma ei.

– Îmi pare foarte rău, David. Criza mea de nervi ți-a făcut probleme cu Laney sau a enervat-o ieșirea noastră nocturnă?

El clătină din cap, oftând, după care se ridică și se apropie de ea. Ochii lui îi analizau fiecare centimetru din față. Îi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Nu-ți cere scuze. Îi mângâie partea superioară a brațelor. În ciuda jurămintelor ei de a se desprinde, încă adora atingerea lui. Și nu o lăsa să-ți strice ziua sau nerăbdarea de diseară.

– Sincer, nu Laney este motivul pentru care am emoții. Se abțin să se sprijine de el. Mereu atracția. Mereu. Mi-aș dori să fiu încrezătoare ca tine. Tu nu eziți niciodată.

Buzele lui David se curbară în sus.

– Te înșeli. Deseori am îndoieli, mai ales în ultima vreme.

– Exceptând situația prezentă, nu te cred nici o secundă. Dar mulțumesc că încerci să mă faci să mă simt mai bine. Se uită la ceasul din bucătărie și oftă. Trebuie să mă schimb și să mă duc la ultima repetiție.

El o prinse de mână, declanșând furtive plăceri în sus pe brațul ei.

– Trupa asta n-ar fi mers mai departe cu tine dacă nu ai fi fost bună.

Îi ridică mâna la buze și îi sărută degetele.

În trecut, făcuse deseori asemenea gesturi tandre. Acum, se simțeau diferit. Îi ținu mâna, uitându-se intens la ea, de parcă voia să spună mai multe. Vraja se rupse când Jackson izbucni în râs de

partea cealaltă a ferestrei. David îi strânse mâna, după care îi dădu drumul și ieși.

Ea plecă din casă întrebându-se ce altceva voise el să spună.

Trei ore mai târziu, trupa termină ultima repetiție. Joe părea încântat și îi mulțumi de nenumărate ori. Vivi privi în jur la muncitori, care alergau prin jur punând la punct ultimele aranjamente.

– Vrei să iei prânzul cu mine? întrebă Franco în vreme ce ea cobora de pe recent construita scenă.

– Sună grozav.

Săptămâna asta făcuse foarte puține progrese în eforturile ei de a trece peste obsesia față de David. Prânzul cu Franco urma să fie un pas în direcția corectă. Și, cu cât petrecea mai mult timp departe de toată lumea, cu atât se reducea riscul ca ea să expună secretul lui David și existau mai puține ocazii ca Laney să arunce și mai multe insulte.

Franco sugera să se întoarcă la Beachhead, ceea ce ei îi conveni. O fată în vacanță nu putea mânca niciodată suficiente rulouri cu homar. La fel ca data trecută, luară masa afară. Câteva steaguri de pe terasă se rupseră în briza oceanului. Dacă închidea ochii, putea să pretindă că se afla pe o barcă.

După ce comandară prânzul, Vivi se lansă într-un interogatoriu.

– Ai familie în Italia?

– Părinții mei s-au mutat înapoi acum doi ani. Trăiesc undeva în afara Florenței.

– Te duci des acasă?

Se aplecă înainte, sprijinindu-și bărbia în mâini. El îi copie mișcarea.

De aproape, ea observă nuanțele aurii din ochii lui căprui. Genele lui negre erau scurte și dese în loc de lungi și curbate, ca ale lui David.

– Probabil de două ori pe an. Mai mult dacă am vreo treabă prin zonă.

În mintea lui Vivi apăru chipul mamei și al fratelui ei. Dacă ar fi supraviețuit, nimeni n-ar fi putut să o țină pe Vivi departe. La

naiba, își vizita până și tatăl cel puțin o dată pe lună, în ciuda relației lor dificile. Dar apoi cine era ea să judece?

– Eu n-am fost niciodată. În filme pare așa romantic. Mi-ar plăcea să merg cândva în Toscana să pictez.

Se îndepărtă pentru moment de discuție și se imaginează într-un balcon dintr-o vilă din piatră veche cu acoperișul din țiglă roșie, privind la o curte decorată cu ghivece din teracotă pline de iederă și flori, schițând peisajul verde-auriu.

– Muzică, fotografie și pictură. Franco zâmbi, aducând-o în prezent. O adevărată artistă.

– Nu una grozavă, dar îmi place să creez artă cu copiii mei, la școală. Zâmbi când se gândi la elevii ei. La cum era să fie toți mânjiți de vopsea. La bucuria lor. O mulțime ușor de impresionat. Genul meu preferat. De fapt, poate ar trebui să-i aducem la petrecere în seara asta.

– Doar acceptă complimentul. El se aplecă în față. Oricum, în ceea ce privește arta, oamenii sunt mai mișcați de pasiune decât de abilități, și tu clar ești o femeie pasională.

Când el se întinse peste masă să îi acopere mâna cu a lui, scânteierea întunecată din ochii lui o făcu să se înroșească. Bănuia că el nu era nevoit să depună cine știe ce eforturi pentru a-și aduce femeii în patul lui. În curând, avea să afle că ea nu era o astfel de femeie.

– Sunt pasionată de viață. Își retrase mâna și bău din suc. Sunt un mare fan al drumețiilor în natură, al filmelor, al mâncării indiene... de fapt, fan al mâncării în general. Dar tu?

Vivi continuă să zâmbească. Dacă el nu era cu adevărat interesat să se cunoască reciproc mai bine, aceasta avea să fie singura lor întâlnire, pentru că Vivi nu intenționa să fie prada lui ușoară.

– Dacă sunt pasional? Îi zâmbi viclean. Așa cred. Vrei să-ți demonstrez?

– Dragul de tine, te îndrepti spre o dezamăgire. Ea râse, ca să nu se simtă prada lui. Eu continui să avertizez pe toată lumea despre pericolele așteptărilor exagerate.

– Îmi place candoarea ta. Chicoti. Relaxează-te! Doar glumesc. Îmi place de tine, deci n-am să fac nimic să te alung.

O plăcea. Ce înduiosător!

– Deci lasă-mă să călătoresc indirect prin experiențele tale. Care-i locul tău preferat de pe planetă? Vivi se rezemă de scaun. Eu n-am ieșit niciodată din Statele Unite.

– Serios? El se aplecă înainte, întinzând palma peste masă. Poate putem să remediem asta la una dintre viitoarele mele expediții. Te pot ajuta să îmbunătățești fotografierea peisajelor.

– Mi-ar plăcea o lecție de fotografie! Dar poate reușim să începem în Central Park? Bău din ceai, trăgând de timp. Deci, revenind la întrebarea mea, care-i locul tău preferat?

– Nu pot să aleg unul, deși prefer orașele în detrimentul locurilor de genul ăsta. Gesticulă spre insulă. Am nevoie de agitația oamenilor, de trafic, de lumini... de semne de viață.

Vivi prefera frumusețea naturii – munți, lacuri, păduri și oceane. Desigur, orașele străine cu construcții antice exercitau și ele o anumită atracție. Visase să stea lângă Fontana di Trevi bând un espresso, apoi să se plimbe prin Vatican și Capela Sixtină pentru a admira capodoperele lui Michelangelo.

În acele vise, era mereu cu David, care știa la fel de multe ca orice ghid despre fiecare loc pe care îl vizitau.

Privi la Franco peste masă, dezamăgită de răspunsul lui vag. Continuă să-l întrebe despre familia lui, prieteni și hobby-uri. Până la finalul prânzului, el îi evitase elegant întrebările curioase cu răspunsuri degajate.

Deși râseseră și conversația nu stagnera, Vivi se simțea de parcă mâncase un desert fără zahăr. O imitație ieftină a ceva real.

Desigur, ăsta era șablonul ei. Întâlnea un tip, se entuziasma, apoi îl compara cu David. Mușchii i se tensionară. În timp ce Franco achita nota, ea își frecă fruntea și se gândi la lunga ei experiență în a găsi defecte.

Nu din nou. Nu era nimic în neregulă cu Franco. Fusesse cu adevărat plăcut. Nici un tip nu își deschide inima și sufletul de la prima întâlnire. Trebuia să înceteze să o ia cu gândul mult prea înainte. Să înceteze să se concentreze la ceea ce lipsea în defavoarea a ceea ce era disponibil.

Când el o luă de mână în vreme ce mergeau spre mașina lui, nu își retrase mâna. A doua zi avea să plece de pe insulă. Ziua de azi avea să fie despre aventură și posibilități, nu despre îndoieli și griji.

Când Franco ajunsese în fața casei St. James, ea observă că mașina lui Laney și cea a lui Jackson erau parcate pe aleea cu pietriș. Vivi băjbâi cu închizătoarea centurii ei în vreme ce el se întoarse spre bancheta din spate.

– Stai un pic!

Luă o pungă de cadouri.

– Ce-i asta? Desfăcu hârtia subțire și descoperi o rochie foarte moale din tricot cu albastru, mov și alb. Pentru mine?

– Ai menționat că n-ai împachetat nimic frumos de purtat pentru petrecere. Am văzut asta în oraș și m-am gândit la tine.

– Cât de amabil! Ochii i se măriră de surprindere. Recunoștința fu stricată apoi de îngrijorare. Dar nu pot să accept.

– Nu-ți place?

Înclină capul, analizând-o.

– Îmi place foarte mult. Adică, uită-te la culori! Plimbă materialul mătăsos printre degete. Cu toate astea, abia ne cunoaștem. Nu ar trebui să-mi cumperi cadouri scumpe.

Puse rochia înapoi în pungă înainte de a i-o da.

– Vreau să o accepți.

Gura lui zvâcni, și el rămase cu ochii pe pungă.

La naiba! Expresia lui îi spunea că îl insultase. Vivi dădea greș la multe lucruri, dar, Doamne, cât de bine reușea să saboteze fericirea.

– Bine, o păstrez. Se întinse pentru a-l atinge pe antebraț. E frumoasă, Franco. Ai gusturi bune.

El zâmbi și o privi din nou.

– Mă bucur că crezi asta.

– Da. Chiar cred. Îl strânse de braț. Ești foarte dulce.

– Pot fi când sunt motivat cum se cuvine.

Îi zâmbi viclean, ceea ce numai dulce nu îl făcea.

Vivi râse și îl sărută pe obraz înainte de a flutura mâna în semn de rămas-bun. Când el întoarse pe alee, ea intră în casă.

– M-am întors! Țipătul ei fu întâmpinat de tăcere. E cineva pe aici?

Tropăi în jos pe scări, se schimbă în costum de baie și coborî treptele de la stânci. După prima cotitură, văzu grupul jos și iuți pasul.

– Hei! Își întinse prosopul lângă umbrela lui Cat. David îi zâmbi. Laney abia ridică privirea din cartea ei. Unde sunt Jackson și Hank?

– Nu sunt sigură. Cat se ridică în fund și miji ochii. Deci ești pregătită?

– Da. A mers bine. Vivi își roti coada de păr în jurul mâinii și o trase în fața umărului. Evident că am sugerat ca invitații să fie obligați să bea cel puțin un shot de tequila când sosesc, ca să nu ne observe greșelile.

– Mă bucur că poți glumi. Cat se sprijini în coate. M-am îngrijorat că ți-a luat așa mult să te întorci.

– După repetiție, am mers cu Franco să luăm prânzul.

Se jucă iar cu părul, amintindu-și cum reacționase la surpriza lui.

– Ooo. Ce-i cu expresia asta? Cat studie fața lui Vivi. S-a întâmplat ceva?

Și privirea lui David poposi asupra lui Vivi. Atenția lor o irita. Ridică din umeri în timp ce lăsa nisipul să-i curgă printre degete.

– Mi-a cumpărat o rochie, să o port diseară.

– Ooo la la! Pe chipul lui Cat apăru un zâmbet cunoscător. Interesant.

– Întâi, i-am zis că nu pot să accept. Vivi se strâmbă. Mi-am dat seama că i-am rănit sentimentele, așa că am păstrat-o.

– De ce să nu poți accepta? interveni Laney.

Vivi întoarse capul spre Laney.

– Nu ne cunoaștem așa bine. Prânzul ăsta a fost prima noastră întâlnire adevărată. Mi s-a părut prea personal, date fiind circumstanțele.

– Este un cadou de la un bărbat frumos, nu-i ceva dezastruos. Laney puse cartea deoparte și își încrucișă brațele. Doar bucură-te de el.

– Nu vreau să creez nici o așteptare.

Vivi se încruntă.

– Gândești prea mult. Ți-a cumpărat un cadou. Nu ți-a dat cheia de la un hotel și un prezervativ.

Laney își dădu ochii peste cap și își reluă cititul, nepăsătoare la reacția uluită a lui Vivi.

– Dacă nu te simți bine, dă-l înapoi, interveni David.

Laney lăsa cartea, ținându-l pe David cu o privire ironică.

– Ce interesant, David! Miji ochii. Poate că ar fi trebuit să refuz cadourile pe care mi le-ai oferit în loc să cred că le-ai cumpărat ca simboluri ale afecțiunii.

– Nu-mi interpreta cuvintele, Laney! Tonul lui răstite o făcu pe Vivi să înghită în sec. Dacă Vivi nu se simte confortabil cu asta, ar trebui să dea cadoul înapoi. Se înclină spre Vivi, cu mâna întinsă spre piciorul ei. Tu ai avut mereu încredere în instinctul tău. Nu face excepție acum.

Temperatura de pe plajă nu se putea ridica la nivelul confruntării dintre David și Laney. Se părea că nu își rezolvaseră cearta pe care o începuseră la micul dejun.

În ciuda eforturilor lui Vivi de a fi îngăduitoare, fiecare zi a acestei vacanțe continua să devină tot mai grea, nu mai ușoară. Minciunile, adevărurile spuse pe jumătate și semnalele amestecate îi afectau liniștea sufletească. Deși i-ar fi plăcut ca David să-i dea papucii lui Laney, nu voia ca ea să fie sursa problemelor lor.

– Poate exagerez. Vivi zâmbi forțat. Este o rochie frumoasă. A spus că a cumpărat-o pentru că eu am menționat că nu am nimic de purtat la petrecere. Chiar a fost grijuliu, de fapt.

Tăcerea lui Cat nu o păcălea pe Vivi, care știa că prietena ei își mușca limba. Într-un final, Cat se ridică și o fixă pe Vivi cu privirea.

– Hai să ne plimbăm!

După ce se îndepărtară de cuplu, Vivi întrebă:

– Ți-ai dat seama de ceea ce se întâmplă între ei?

– N-am idee. Laney a fost arțăgoasă toată ziua. Ar putea să-mi pară rău de David dacă n-aș fi încă un pic supărată pe el. Cat chicoti. Karma-i o javră. Aparent, una din Chicago.

Chiar dacă Vivi n-ar fi știut adevărul din spatele absenței lui David, nu i-ar fi făcut plăcere suferința lui.

– Nu-i frumos, Cat. Vivi o bătu ușor pe braț, apoi merse în tăcere câțiva metri. Având grijă să nu ridice prea multe bănueli, zise: Este evident că David vrea ca lucrurile să revină la normal cu tine și cu Jackson. Nu-l poți ajuta un pic? Vorbește cu el!

– Evită întrebările directe. Cat flutură dezgustată din mână. Ca un avocat.

– Indiferent de ce se întâmplă între el și tatăl vostru, e treaba lor de rezolvat. Nu lăsa să vă fie afectată relația.

Vivi își prinse mâinile la spate și se uită la valuri. Spusese prea mult? Doamne, încă trei zile și trei nopți. Nu avea să reziste la toată tensiunea! Pentru prima dată, își dorea ca zilele de vacanță să treacă repede.

Când reveniră la prosoapele lor, Laney nu mai era. Cat se uită la fratele ei, așteptând o explicație.

– Ce se întâmplă cu tine și Laney?

– Cat, te rog, nu mă lua la întrebări acum! Toată ziua am fost în defensivă.

Reveni cu atenția la cartea lui, încheind astfel orice discuție. Cat îi aruncă lui Vivi o privire de „Ți-am spus eu“, apoi ridică bărbia înainte de a-și aduna lucrurile.

– Păi, dacă merg la petrecere în seara asta, cred că am să mă odihnesc un pic. Cat porni spre trepte, ducându-și prosopul și sticla cu apă. Vivi?

– Vin și eu într-un minut.

Vivi ezită, atrasă spre David în ciuda a tot. Știa că într-un final inima ei frântă avea să se vindece și că prietenia lor era un dar rar ce merita păstrat.

Se așeză și își întinse picioarele.

– Vrei să vorbim?

– De fapt, am o amuletă norocoasă pentru tine, în caz că ai emoții în seara asta. Îi dădu o bucată de hârtie pe care o scosese din interiorul copertei din spate a cărții lui. Nu-i ceva așa extravagant ca o rochie nouă, dar este din inimă. Vezi că-i o versiune prescurtată și nu-i perfectă pentru această ocazie. Sper că vei înțelege ce am vrut să spun.

– Mersi, David! Ce drăguț!

Vivi despachetă biletul și citi fragmentele extrase din poemul copiat de el.

Cântăreții

Dumnezeu și-a trimis cântăreții pe pământ

Cu cântece despre tristețe și bucurie,

Ca să atingă inimile oamenilor

Și să-i readucă în rai.

...

Acestea sunt cele trei acorduri ale puterii

Și cel a cărui ureche este muzicală

Nu va auzi dezacorduri între cele trei,

Ci cea mai deplină armonie.

Henry Wadsworth Longfellow

– Oh, Doamne! Se uită la chipul lui zâmbitor. Doamne, nici nu pune presiune, nu... Să atingă inimile oamenilor? Chicoti. Numai tu puteai să-l citezi pe Longfellow. Nu puteai să vii și tu cu un trifoi cu patru foi sau ceva de genul?

– Nu. Trebuia să fie asta. Nu voi înceta niciodată să încerc să te conving să apreciezi clasicii. O strânse de gleznă. Semnificația poemului în sine nu-i potrivită, dar aceste versuri sunt un memento că puterea și frumusețea cântecului nu constau în a avea o voce perfectă. Nici măcar nu trebuie să te ascult ca să știu că vocea ta va reflecta sufletul tău generos și că astfel va atinge sufletele oamenilor, chiar dacă vei cânta fals o notă sau vei sări câteva cuvinte.

– Mai vedem noi dacă mai pe seară ai să te poți uita în ochii mei și să-mi spui asta fără să râzi, îl tachină ea pentru a bloca impulsul de a se repezi în brațele lui. Apreciez. Mersi! Împături biletul, ținându-l în mână. Deci hai să nu mai vorbim despre mine și spune-mi ce se petrece cu Laney! Știi că mă simt răspunzătoare după cum m-am rățoit în dimineața asta.

El clătină din cap.

– Nu pot discuta despre Laney cu tine, Vivi.

– De ce nu?

– Pentru că... Se încruntă în timp ce își lăsa cartea în brațe. Pentru că mă simt ciudat să discutăm despre viața noastră amoroasă. N-am mai făcut-o niciodată, nici măcar o dată în treisprezece ani.

– Păi, există o primă dată pentru orice.

Afișă un zâmbet larg, pentru a-l convinge, dacă nu chiar și pe ea însăși, că ea trecuse peste vechile ei sentimente.

– Eu nu vreau. Îmi place modul în care am fost mereu – în propria noastră bulă, unde restul lumii dispare oarecum. Zâmbetul lui slab oglindea nota de melancolie din vocea lui. Și chiar nu vreau să aud detaliile intime ale relației tale cu Franco – sau cu oricine altcineva, de fapt.

– De ce nu?

Cuvintele îi zburară din gură înainte să se gândească mai bine la ele.

David înghiți cu dificultate și se foi inconfortabil, privind oriunde numai la ea nu. Privirea lui urmărea pescărușul care se năpustise în mare și apoi ieșise din apa scânteietoare.

Timpul încetini. La fel și respirația ei.

Trecură secunde ce păreau ore înainte ca el să răspundă în sfârșit cu voce încordată:

– Pur și simplu, nu vreau.

Palmele ei netezeau nisipul în jurul picioarelor, în timp ce încerca să își adune gândurile. De asta se agățase prea mult de speranță, din cauza acestui tip de replici. O cuprinse frustrarea și se înfurie – nu era sigură dacă pe el sau pe ea însăși.

– Serios? Deci preferi să te retragi bosumflat și să-i lași pe toți să se zvârcolească inconfortabil decât să vorbești deschis despre Laney? Îl ținui cu un deget. Tu crezi că eu nu aș suporta din cauza sentimentelor mele? Ei bine, acum pot.

– Poate că *eu* nu pot, Vivi. Își frecă mâinile de coapse fără a se uita în ochii ei. Te rog, las-o baltă!

Trecu un moment de tăcere înainte ca Vivi să ofteze prelung. Oricât de mult îl iubise mereu, trecuse de etapa în care îl implora pe David.

– Bine. Dar să nu te plângi la mine despre schimbările din relația noastră și apoi să mă excluzi de fiecare dată când *tu* decizi că ceva este dincolo de limite. Putem să fim prieteni sau nu. Spune-mi când te hotărăști.

Își luă prosopul și plecă în grabă, înainte ca el să răspundă.

Deci lucrurile nu merseseră cum sperase ea. Nimic nu ieșea după voia ei.

În timp ce urca scările, strângea în mână poemul, de parcă acele cuvinte frumoase puteau să îmbunătățească situația.

La ora 18.30, Vivi se afla în fața oglinzii. Cat insistase să o machieze, pretinzând că trebuia să fie machiată cât de cât, să fie văzută de pe scenă. Acum, Vivi abia recunoștea fața ce o privea din oglindă. Își împletise câte o șuviță de păr la fiecare tâmplă și restul părului îl lăsase să atârne sălbatic și liber. În acest moment, arăta decent, dar, la ce umiditate era, probabil că până la căderea nopții avea să fie leoarcă. Ridicând din umeri către ea însăși, se îmbracă cu noua ei rochie și făcu un pas în spate să admire rezultatul.

„Oh, nu!”

– Cat! Prinse partea de sus a rochiei, apoi împinse și trase de bretelele de la sutien în toate direcțiile. N-am cum să port sutien în rochia asta.

– Nu. Fără sutien. Cat termină să își închidă cureaua de la rochia ei roșie petrecută. Este căptușită, corect?

– Oarecum. Eu nu merg niciodată fără sutien. După ce își dădu jos sutienul, Vivi își legănă corpul și își mișcă brațele, încruntându-se. O să se zgâlțâie tot timpul cât voi cânta.

Zâmbetul diabolic al lui Cat se lărgi.

– Păi, acum, știm ce l-a îndemnat pe Franco să cumpere *această* rochie.

– Oh, Doamne! Lui Vivi îi ieșiră ochii din orbite, și își încrucișă brațele peste piept. Ar trebui să mă schimb.

– Ba bine că nu! Cat puse mâinile pe umerii lui Vivi. Încetează să te mai ascunzi de bărbați! Acceptă-ți sexualitatea! Acceptă atenția lui Franco! Poartă-te potrivit vârstei tale și distrează-te! În zece ani, din cauza gravitației, îți va fi imposibil să arăți decent într-o rochie ca asta, așa că bucură-te de ea acum.

Luată prin surprindere, Vivi își desfăcu brațele și se uită din nou la ea. Poate Cat avea dreptate. Se ascundea în spatele hainelor neîngrijite de când își amintea ea. Îndreptându-și umerii, inspiră adânc și o urmă pe Cat sus.

Hank fluieră când fetele intrară în camera de zi. Jackson aruncă revista pe care o citea și își afișă gropițele.

– Hai să mergem!

Bătu din palme și îi făcu cu ochiul lui Vivi.

– Unde-i David?

Cat privi la lumina ce venea din capătul scărilor.

– Întârzie. Cred că Laney îi face zile fripte. Jackson se uită pieziș la Hank și rânji. O să vină și ei în scurt timp.

– Serios? Cat pufni și clătină din cap. Face asta acum, când ar trebui să mergem împreună?

Vivi se juca cu tivul de la rochie pentru a-și ascunde dezamăgirea. În ciuda emoțiilor și a certei lor recente, își dorise ca David să fie de față când ea avea să cânte. Acum, probabil el avea să rateze momentul. În inima ei știa că Laney îl forțase pe David să aleagă, și alegerea lui durea mai mult decât voia ea să vadă ceilalți.

– Hai să mergem! Zâmbi timid. Înainte să dau bir cu fugiții.

– Eu abia aștept să te aud. Hank își puse mâna pe umerii ei. Știu că o să fi grozavă.

– Mersi! Îl bătu ușor peste mână. Grozavă ar fi bine, deși eu mă mulțumesc și dacă iese decent.

– Cred că bărbații vor fi așa distrași privindu-te, încât s-ar putea să nu audă nici măcar o notă. O roti. Asta te face să te simți mai bine sau mai rău?

– Nu sunt sigură.

Dar cuvintele lui o încântau. Nu fusese niciodată genul de fată pe care bărbații să o observe – cel puțin, nu în sensul bun.

La jumătatea drumului spre mașină, Vivi își aminti de poșetă și fugi înapoi să o ia. Când se întorcea să iasă, David cobora treptele.

– Vivi. Se opri în fața ei și întinse mâna spre mâna ei. Voiam să-ți urez succes. Promit că voi ajunge cât de repede se poate. Nu voi lipsi de la spectacol.

Apoi, dintr-odată, ochii i se întunecară în vreme ce îi studie îmbrăcămintea.

– Franco a cumpărat *asta*?

Maxilarul îi tremura în vreme ce ochii îi zăboveau asupra pieptului ei.

Ea se îmbujoră jenată, apoi în minte îi răsunară cuvintele lui Cat: „Încetează să te mai ascunzi de bărbați“. Urmând acest îndemn, își îndreptă postura.

– Da. Se roti pentru a arăta spatele rochiei – sau mai degrabă golul. Amuzant, corect?

Spre deosebire de Hank, David nu o complimentă. Singurul lui răspuns fu rigiditatea vizibilă, de la linia fermă a gurii la pumnii

încleștați.

– Păi, zise ea, trebuie să plec. Mersi pentru urările de bine!
Ieși înainte ca el să mai spună ceva.

capitolul 13

David se holba la Vivi în timp ce ea se pierdea în noapte. Nu o văzuse niciodată machiată așa strident sau cu buzele acoperite de un roz strălucitor. Noua ei rochie îi flutura pe lângă coapse în vreme ce ea se îndreptă spre mașina lui Jackson. Panglicile legate după gât atârnavă în jos pe coloană.

Arăta ca o jucărie sexuală împachetată frumos – trăgeai o dată repede, și rochia cădea în jurul gleznelor ei. Motivul evident al lui Franco îl ardea pe David direct în creier.

Se simți copleșit de neliniște văzându-și familia plecând. În seara asta, capitulase în fața jocurilor lui Laney din cauza vinovăției provocate de impulsurile lui tot mai posesive legate de Vivi. Acum, tocmai o lăsase pe Vivi să plece să fie sedusă de un fustangiu. Trânti ușa de la intrare și merse la etaj.

Deschise ușa de la dormitor.

– Hai să lăsăm toate astea până mâine! Nu vreau să pierd tot spectacolul.

Se opri dintr-odată când văzu câteva lumânări proiectându-și lumina pâlpâitoare prin cameră. Laney stătea pe colțul unui pat, îmbrăcată doar cu lenjerie neagră de dantelă.

– De fapt, m-am gândit la o cale mai bună de a potoli frustrarea.

Se aplecă înainte, cu palmele lipite pe saltea între coapsele ei, împingându-și pieptul plin înainte.

– Uau, ce schimbare rapidă, zise David ca să tragă de timp.

Ultimul lucru pe care îl voia acum era să facă sex. O reacție neobișnuită și tulburătoare.

Chitită pe seducție, Laney se ridică și se întinse după el. Îi cuprinse chipul cu mâinile și îl sărută, dar el se simți nervos, nu tentat. Ea îl trase pe pat. Se desprinseser în câteva secunde.

– Nu acum, Laney. Interes zero. Ar fi pe grabă.

Ea se propti în coate.

– Preferi să fugi la o petrecere cu niște străini decât să faci dragoste cu mine?

– Nu spune prostiile astea! Se ridică în fund, enervat de manipularea ei. Am planificat de câteva zile seara asta cu familia mea. Vreau să o ascult pe Vivi cântând. După aceea, noi doi putem să ne rezolvăm aceste probleme și să ne gândim la sex.

– Sex. În Hong Kong, n-ai avut niciodată probleme în a-ți face timp pentru *sex*. Săptămâna asta ai fost distras de alte lucruri, de alți oameni.

– Nu mă face să mă simt prost că recuperez timpul pierdut cu fratele și sora mea.

– Nu uita de Vivi. Și cu ea recuperezi timpul pierdut, nu-i așa?

– Știi ceva, nu te las să mă atragi într-o altă ceartă acum. David inspiră lent, îndreptându-se spre ușă. Acum, putem merge să bem ceva repede, înainte de petrecere, sau nu. Oricum ar fi, nu-mi voi justifica dorința de a relua legătura cu oamenii pe care-i iubesc.

– Oh, deci există niște oameni pe care-i iubești. Se pare că poți rosti cuvântul.

Laney se dădu jos din pat și-și ridică rochia de pe scaunul din apropiere.

Mustările lui de conștiință reduceră puțin furia lui David. Era clar că se înșelase cu privire la lipsa de interes a lui Laney față de inimioare și flori.

– Laney, îmi pare rău că ești supărată, dar putem să lăsăm asta deoparte până mâine, te rog?

– Bine. Se încălță cu sandalele. Dar conversația asta nu s-a terminat, David, nici pe departe.

– De parcă n-aș ști, mormăi el pentru sine.

La naiba, nimic nu mergea conform planului, și lui nu-i plăceau rezultatele neprevăzute.

David o însoți pe Laney la hotelul Manisses, pentru a bea ceva doar ei doi. Se așezară la o masă înaltă de bar, lângă un zid de cărămidă, de unde puteau privi tot barul animat. Cu toate astea, nici atmosfera, nici orice subiect de conversație nu o schimbă pe Laney.

Alte cupluri beau ceva sau mâncau, șoptind și atingându-se reciproc. David observă în jur oameni normali care râdeau și se

bucurau de vacanța lor. Nu el. Făcuse un pas greșit după celălalt, culminând cu impasul prezent cu viitoarea lui fostă iubită.

– David, spune-mi adevărul! Laney își sprijini bărbia în palmă. Ce anume este între tine și Vivi?

– Treisprezece ani de prietenie apropiată.

Nu era chiar o minciună.

– Mie nu mi-ai pomenit despre ea, dar, cu toate astea, ai fost preocupat de ea de când a ajuns. Cauți orice scuză pentru a fura câteva minute singur cu ea.

– Încerc să restabilesc relația cu ea, așa cum fac cu Jackson și Cat. Prietenia noastră este... diferită, dar a fost mereu platonică.

David știa că defensiva nu avea să îi fie de ajutor în această ceartă. Știa și că nu voia să poarte această conversație în public.

– Ori mă minți pe mine, ori te minți pe tine. Laney se sprijini de spătarul scaunului, încruntându-se. Poate pe amândoi.

– Te rog încetează cu întrebările! David trecu cu mâna prin păr pentru a mia oară în acea zi. Nu puteam să savurăm o băutură și să mergem la petrecere?

Laney își încrucișă pur și simplu brațele și se uită la el.

El ridică mental din brațe la reticența ei de a lăsa deoparte propria furie. Se uită la ceas și își dădu seama că trupa începuse să cânte în urmă cu treizeci de minute. Hotărât să nu piardă tot spectacolul, achită nota și o însoți pe Laney la mașina ei.

Când ajunseră, cerul se întunecase. Nu reuși să vadă prea mult din proprietate, dar lumina strălucea de la fiecare fereastră a marii case. Mașinile erau parcate de-a lungul aleii de acces și pe lateralul curții. David înghesui mica mașină a lui Laney într-un spațiu nu departe de intrarea în casă.

Muzica plutea prin aer. Ascultă, nereușind să deslușească melodia sau vocea lui Vivi de unde erau ei. Se întinse după mâna lui Laney, din obișnuință. Evident că ea și-o retrase și porni înaintea lui. David lovi pietrișul cu frustrare și o prinse din urmă când ea se îndrepta spre curtea din spate.

Se opriă amândoi când dădură colțul casei. John Slater știa cum să dea o petrecere. Mii de lumini albe atârnav prin cortul imens. Mese înalte de cocktail se aflau de-a lungul ringului de dans, fiecare îmbrăcată cu fețe de masă negre și având un aranjament cu

lumânări. În cele două colțuri îndepărtate ale cortului erau amplasate baruri. Invitații dansau, discutau și beau.

Privirea lui David plană peste mulțime până când o zări pe Vivi chiar când trupa termina melodia. Un zâmbet i se întinse pe chip înainte să-i zărească pe Cat, Jackson și Hank. Își făcu drum prin mulțime pentru a ajunge la ei, trăgând-o pe Laney după el.

– Cum merge? o întrebă el pe Cat când de pe scenă se auziră vibrațiile coardelor chitarei și bătăi la tobă.

– Grozav! strigă ea.

Muzica bubuitoare îi atrase atenția spre scenă. Vivi se apropie de microfon. El se mută într-o parte, ca să o vadă mai bine prin mulțime. Ea se legăna pe ritm și avea un zâmbet viclean pe buze înainte de a începe să cânte melodia *My Oh My* a lui Tristan Prettyman.

David ridică uimit din sprâncene. Vocea lui Vivi era neașteptată și plină de suflet, la fel ca totul la ea. Rămase fascinat de prezența ei scenică senzuală și de vocea ei.

În timp ce mulțimea aplauda, inima lui David bătea în ritmul melodiei. Exact ca atunci când o văzuse prima dată pe chei, după despărțirea lor atât de lungă, pe scenă o vedea într-o altă lumină. Era aceeași, dar diferită. Și, fir-ar, vocea ei sexy trezea o dorință neinvitată.

Trupa anunță ultima melodie, una în care Vivi era în centrul atenției. David calculă că avea vreo patru minute să se strecoare pentru a avea un moment privat cu ea după spectacol.

Făcu mâna căuș în spatele urechii lui Laney și întrebă:

– Vrei ceva de băut? Eu mă duc după o bere.

– Bine. Ridică din umeri. Vin alb, te rog!

El abia de observă atitudinea ei rece când plecă în căutarea lui Vivi. Luând-o pe la marginea mulțimii, se apropie de scenă în timp ce muzica se termina și trupa făcea o ultimă plecăciune. O urmări de la distanță cum sare de pe platformă direct în brațele lui Franco.

Ea nu îl văzu pe David, care era la câțiva pași distanță, eclipsat de alți invitați. Văzu cum buzele ei formează un zâmbet orbitor drept răspuns la ceva șoptit de Franco. Simți un fior pe coloană când Franco își curbă mâna în jurul cefei ei și o sărută – un sărut la care ea răspunse.

piept. Se poticni înapoi din cauza forței geloziei lui, gândurile i se împrăștiară și în inimă i se întinse o durere profundă.

Se convinsese că nu puteau fi vreodată împreună. Încă era convins de asta. Dar, pentru prima dată, își dădu seama că, într-o zi, poate foarte curând, ea avea să fie a altcuiva. Într-o zi, avea să lumineze viața altui bărbat, nu pe a lui. Și, oricine avea să fie acel bărbat, exista riscul ca el să limiteze prietenii lui Vivi cu alți bărbați, inclusiv cu David.

Și, cel mai rău, David avea să-i vadă iubitul la marile evenimente și în vacanțe, pentru că Vivi urma să facă mereu parte din familia lui. Nu se gândise niciodată la cum avea să se simtă să își piardă locul în viața ei.

Acum, știa.

Era zdrobitor.

Într-o ceață de gânduri deprimante, se clătină spre bar pentru a comanda niște băuturi. Când reveni la familia lui, Jackson înclină din cap.

– Ce-i cu încruntătura? întrebă Jackson, ridicând berea.

– Nimic. David îi dădu lui Laney vinul ei. Revăzu imaginea cu Franco sărutând-o pe Vivi. Ura efectul avut asupra inimii lui. Doar m-am chinuit să mă strecur prin mulțime.

– *Hei!* strigă sora lui, anunțând sosirea lui Vivi și a lui Franco, ținându-se de mână.

David elimină orice emoție de pe fața lui, dar corpul îi deveni rigid. Abia se putea uita la Vivi. Zâmbetul victorios al lui Franco era cel mai rău. Când observă cum degetul mare freca dosul mâinii lui Vivi, i se strânse din nou stomacul.

– Ai fost grozavă. Cat o îmbrățișă pe Vivi. Grozavă!

Cat o halansă înainte și înapoi pe Vivi, după care o pasă lui Jackson, care o săltă de la pământ. Hank îi dădu un pupic rapid de felicitări pe obraz, în timp ce, de la distanță, David era martor la întreaga scenă ce se desfășura în fața lui, dorindu-și să poată dispărea.

Se dezintegra tot ce credea că știa despre el, despre viața și despre nevoile lui. Se simți din nou ca un străin în propria familie. Se izolase atât, încât acum nu știa cum să revină.

Laney îi dădu un cot, smulgându-l din gândurile lui confuze. Vivi părea să aștepte un răspuns, dar el nu-i auzise întrebarea.

– Uimitor, Vivi! Zâmbi, abținându-se să o atingă. Nu putea să riște. Nu cu Franco, Laney și toți ceilalți privindu-l. Ai fost minunată!

– Mersi, zise ea. Deși erau la doar câțiva centimetri distanță, el simți cum se mărește distanța dintre ei. Mă bucur că ai prins o parte din spectacol.

– Și eu.

La naiba, aerul era așa închis și încins! Îl durea maxilarul de la cât strânsese din dinți.

Salvarea veni de la DJ, care începu cu o melodie de dans de la Usher, reducând la tăcere gândurile lui David.

Vivi se uită la David de parcă mai aștepta ceva de la el. Pentru o fracțiune de secundă de pură nebunie, se gândi să o ia pe sus și să fugă. Cum el rămase tăcut, ea se întoarse spre Franco.

– Dansezi?

– *Si*.

David îi privi cum dispar în mulțime. Un glob disco se învârtea și arunca cu lumini prin cortul aglomerat. O privi pe sora lui cum se îndreaptă spre centrul ringului de dans cu un străin. Apoi urmă Hank, cu o fată drăguță din mulțime.

Având nevoie să-și mute atenția de la Vivi, David întinse mâna spre Laney, dar ea îi refuză invitația. Se părea că nu terminase cu pedepsele adresate lui. Deja pierduse numărul abaterilor.

„La dracu’!“ Sfidător, spuse cu voce tare:

– Dacă tot ești hotărâtă să mă pedepsești, mai bine mă duc să fac ceva care să merite. Îl luă pe Jackson de braț și îl trase. Hai să mergem să găsim ceva mai tare decât berea!

Pe la miezul nopții, mulțimea începu să se subțieze. Pahare goale și șervețele mototolite stăteau înșirate pe mese. David își petrecuse mare parte din seară bând cu Jackson și spionând-o pe ascuns pe Vivi, care dansa, flirta și se distra la petrecere cu Franco, Car și toți ceilalți.

Crezuse că alcoolul avea să îi distragă îndeajuns atenția. Dar nici o cantitate de whisky nu putea amorti faptul că pierdea cea mai

importantă relație din viața lui.

Când observă că Laney și Cat le făcură semn să se apropie, el și fratele lui traversară ringul pe picioare nesigure. Doamnele își anunțară dorința de a pleca acasă. După ce îi mulțumiră gazdei, traversă gazonul în căutarea mașinilor.

Pe drum, David își dădu seama că Vivi nu era cu ei. Abia vorbise cu ea toată noaptea. Dacă ea observase că el păstrase distanța, nu păruse să-i pese. Îi veni să vomite când se gândi la Franco atingându-o și sărutându-o.

– Unde-i Vivi? bâigui el.

– Nu-i pregătită să plece. Cat ridică din umeri. O aduce Franco mai târziu.

– Oh, nu! Lovi capota mașinii cu mâna. Se va folosi de ea. Sau dacă-i prea beat să conducă?

– Uite cine vorbește! Sper că are Laney cheile. Cat își dădu ochii peste cap și pocni din degete ca să-i atragă atenția lui Jackson înainte de a-l împinge în mașină. David, Vivi este adult. O să fie bine.

Cat și Hank urcară în jeep. Laney se urcase la volanul mașinii ei, ținându-l pe David cu privirea. Deja dăduse de belele, nu mai avea ce să piardă. Ridică mâna, cu toate cele cinci degete răsfireate.

– Mă întorc în cinci minute.

– Vin cu tine, zise Laney.

– Nu. Așteaptă aici!

Alergă spre cort – posibil în zigzag. Nu era sigur. Într-un minut, îl văzu pe Franco, stând foarte aproape de o brunetă frumușică.

– Unde-i Vivi?

David se abținu să-l pocnească în față pe afemeiat.

– Înăuntru. Vine imediat, răspunse el, după care își îndreptă atenția spre amica lui.

David se îndreptă spre casă și o surprinse pe Vivi, care ieșea pe ușa din spate.

– Hei! Ea zâmbi. Credeam că ai plecat.

– Nu fără tine. O luă de braț și o împinse înapoi în casă. Hai să mergem!

– David, eu rămân. Se eliberă de strânsoarea lui. Vin acasă mai târziu.

– Nu, nu rămâi.

Observă că ea reacționează la tonul lui dur, cumva deformat.

– Miroși a whisky! Ochii ei albaștri se măriră. Ești beat?

„Poate.“ Nu asta conta. Ca să evite o ceartă în public, o trase într-o baie și o ținut de ușă.

– Nu rămâi aici, îmbrăcată în nimic, cu ticălosul ăsta. Gândurile îi erau la fel de amestecate ca vorbele. Ai putea fi omorâtă sau mai rău.

Mai rău decât să fie omorâtă nu avea sens, dar nu se putea concentra.

Puse mâinile pe ușă, chiar deasupra fiecărui umăr al ei, pregătindu-se pentru luptă. Începuse să se obișnuiască să se certe cu Laney, deci putea să suporte orice ar fi aruncat Vivi spre el.

În loc să se lupte cu el, ea se înmuie.

– Nu-ți face griji, David! Nu o să fac nimic prostesc.

El nu dorea înțelegerea ei. Voia să se certe – să-și verse furia pe ea pentru modul în care îl făcea să se simtă.

– Abia-l cunoști. Vă vedeți mâine, dar acum haide acasă. Își sprijini fruntea de ușă. Gura îi era la doi centimetri de urechea ei. *Mmm.* Părul și pielea ei miroseau a flori. Te rog! Nu mă înnebuni. Vino acasă!

– Să te înnebunesc? Ea își puse mâinile pe pieptul lui pentru a-l îndepărta cu blândețe. Cum te înnebunesc eu?

– Îmi scapi. Luă o șuviță de păr între degetul mare și arătător. Jucându-se cu ea, îi murmură la ureche: Mă îndepărtezi. O simt, și asta mă înnebunește.

Urmă o scurtă tăcere.

– Sunt chiar aici, șopti ea.

El simți cum i se schimbă respirația și o simți pe a ei devenind superficială. Își dădu capul pe spate și o surprinse uitându-se la buzele lui. Pupilele ei erau dilatate și negre. Ca prin magie, tot zgomotul, oamenii și fundalul pieriră, dispărând complet în jurul lor, astfel că rămaseră ei singuri în coconul lor intim.

– Vivi, zise el, coborând privirea la gura ei, exact când ea își linsese buzele. Vivi.

Vocea îi răsună răgușit chiar și lui.

Toată săptămâna se uitase la buzele acelea. Fără să se mai gândească, rosti:

– Sărută-mă!

Și apoi îi supse buza cărnosă între buzele lui. O mușcă delicat, făcând-o să geamă. Când ea nu se îndepărtă, își strecură limba în gura ei dulce, fierbinte.

Degetele îi alunecară de la maxilar spre baza gâtului ei, unde îi simți pulsul accelerat. Reacția ei îi provocă un geamăt de plăcere și o îngreunare bruscă în vintre. Sărutul deveni mai profund. Mâinile ei îi atinseră cu tandrețe chipul înainte de a se afunda în părul lui. Retrăgându-se, el o sărută pe pleoape și pe vârful nasului, după care reveni la gura ei.

Ea se cutremură în brațele lui, făcându-l să se înfierbânte. Ereția lui crescuse, insistentă și tare, când el îi cuprinse talia și o ridică. Ea își petrecu picioarele în jurul taliei lui. *Vivi*.

– Te doresc, zise el printre sărutări. Doamne, Vivi, te doresc!

Ea scânci și se agăță de el, contopindu-și corpul cu al lui. În ciuda freneziei lui, atingerea ei delicată era deliberată, explorându-l. Era atât de bine.

Atât de al naibii de bine.

Se împiedică prin mica baie, așezând-o într-un final pe masa de machiaj. Se simțea îmbătat, dar nu de la Jack Daniel's. Gustul ei, mirosul și senzația îl amețeau.

Mâinile îi alunecară pe spatele gol înainte de a ajunge sub sânii ei. Trecu cu degetele mari peste partea de sus a rochiei și simți cum i se întăresc sfârcurile. Ea gemu și se arcui sub atingerea lui, făcându-i emoțiile să o ia razna.

Din gâtul lui ieși un geamăt când băgă vârful degetului mare sub materialul rochiei. Îl dădu la o parte, dar apoi încremeniră amândoi când se auzi un ciocănit în ușă. Cu ochii mari, se opriră amândoi din respirat când se auzi vocea lui Laney.

– David, Vivi, sunteți înăuntru?

David se uită fix la Vivi, clipind, cu mintea confuză. Vivi răspunse înainte ca el să reacționeze:

– Sunt eu, Laney.

– Am auzit gemete. Ce se petrece?

Nu mă simt bine. Chipul lui Vivi se albi. Prea multe emoții

– Unde-i David? întrebă Laney.

Fără să se piardă, Vivi răspunse:

– Probabil te caută. A plecat valvârtej după ce eu am refuzat să merg acasă.

Se uită în ochii lui fără să clipească.

Pentru o secundă tensionată, nu vorbi nimeni.

De dincolo de ușă, Laney întrerupse tăcerea:

– Bine. Ne vedem mâine.

David rămase agățat de Vivi într-un amestec de pasiune, panică și uimire. Ea se eliberă din strânsoarea lui și își aranjă rochia, după care se dădu jos de pe masa de toaletă. El o ținu de braț, dar ea deveni rigidă și își feri privirea.

– Stai un pic! Își frecă fața cu ambele mâini și clătină din cap. Doamne, așteaptă doar o secundă! Vorbim mâine. Acum, vino acasă! Te rog, Vivi!

– Nu. Se uită în ochii lui cu ochii ei reci, umezi, fără vreo urmă de dorință în ei. Tu te duci acasă cu iubita ta. Eu rămân. Își aranjă părul cu mâinile. Te rog, lasă-mă în pace!

– Vivi, începu el, incapabil să formuleze un gând coerent.

Înainte de a deschide ușa, îi făcu semn să se ascundă în cada de baie.

– Mai așteaptă un minut.

Întredeschise ușa, se uită pe hol și apoi dispăru, luându-i inima cu ea.

Erecția nu-i trecuse complet, ceea ce făcu ciudate ieșirea din casă și mersul până la mașină. În mod miraculos, Laney nu se întorsese încă. Probabil îl căuta în cort. Poate crezuse minciuna lui Vivi. El așa spera, pentru că nu voia să aibă discuția de despărțire în fața familiei lui.

Îl cuprinse remușcarea pentru ceea ce făcuse. Amândoi ajunseseră mincinoși din cauza lui. Dacă nu era atent, risca să îi rănească pe toți la care ținea și nu avea să se aleagă cu nimic, nici măcar cu respectul de sine. Ajunsesese la fel ca tatăl lui – cea mai groaznică teamă a lui se adeverise.

Laney reveni la mașină într-o dispoziție sumbră.

– Te-ai pierdut?

Măcar remarca ei seacă era o îmbunătățire față de tăcerea de mai devreme.

– Îmi pare rău!

Nu se putea uita la ea, simțindu-se încă îmbujorat după sărutul cu Vivi. În mor irațional, era supărat pe Laney că îi întrerupsese. Se comportase îngrozitor, și, cu toate astea, dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut, probabil, același lucru.

Și încă o dată apoi.

– Și mie.

Laney porni motorul și ieși cu spatele.

Nu era sigur dacă ea intenționase să își ceară scuze pentru comportamentul ei nesuferit sau fusese doar o remarcă despre starea jalnică în care era el. Mai rău, nu era sigur că îi păsa. Închise ochii pentru a evada, dar nu putea.

Era blocat.

Și Vivi era cu Franco.

capitolul 14

„Adună-te! Adună-te!“ Vivi străbătu holul și intră într-un dormitor. Închizând ușa în urma ei, puse o mână pe ușă și se aplecă, gâfâind după aer. Lacrimile amenințau să îi curgă.

Se întoarse, sprijinindu-se de ușă, și puse mâinile peste gură ca să atenueze hohotele blocate în gâtul ei. Alunecă încet pe podea, apoi își îmbrățișă genunchii.

Țipă când Panzer apăru de nicăieri. El chelălăi și o adulmecă, lingându-i obrazul.

Trecură minute în care ea doar îmbrățișă și mângâie câinele. Era cea mai calmă companie de care se bucurase toată săptămâna. Rămase alături de ea, simțindu-i suferința, în timp ce gândurile i se învâртеau. Plecase David? Îi auzise Laney? Cum avea să dea ochii cu ei dimineață? Ce avea să creadă Cat? Vivi clătină din cap, pentru a îndepărta fiecare gând, doar ca să aibă de-a face cu un alt asalt. Vinovăție, șoc, bucurie și rușine amestecate. Cutele de pe fruntea ei se adânceau cu fiecare secundă.

Treisprezece ani! Petrecuse treisprezece ani având fantezii despre David, imaginându-și sărutul lui. În nici unul dintre nenumăratele ei visuri aceste săruturi nu se terminau cu ea singură în întuneric.

Pe podea.

Nefericită.

Își șterse ochii cu podul palmei, apoi își șterse nasul cu dosul mâinii. Scârbos, dar nu-i păsa. Din gât îi scăpă un râs sugrumat când prin minte îi trecură imagini cu alte momente înlăcrimate, pe podelele din băile de la liceu sau de la petreceri. Era destul de sigură că și atunci își folosisese mâna pe post de batistă. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Respirația îi reveni la normal pe măsură ce șocul trecea. După ce se calmă, reluă scena din baie.

Ochii lui David fuseseră plini de poftă și tandrețe. O dorise. El inițiasse acele sărutări. Fusesse tot ce-și dorise vreodată – până îi întrerupsese Laney.

Rușinea țâșni, copleșind-o. Cum putea să sărute iubitul unei alte femei – chiar dacă ar fi trebuit să fie al ei de la început? Nu avea nici un drept. Fetele bune – fetele cuminți, ca Vivi – nu furau bărbatul altei femei. Nici măcar când acea femeie merita asta.

Dar David o sărutase. Desigur, fusese beat mangă după ce luni bune trăise sub o presiune îngrozitoare, ceea ce explica de ce o prinsese în baie și o atacase cu sărutări. Sărutări care îi înmuiaseră genunchii. Sărutări care îi încinseseră corpul. Sărutări care promiteau mereu înșelătoarea iubire după care ea tânjea.

Din nou, fusese proastă, și acum nu mai avea cu cine să vorbească. Cat voia ca David și Vivi să rămână separați și deci nu avea să fie receptivă la discuție. Jackson s-ar repezi la David dacă ar afla ce se întâmplase. Și, deși Hank părea să fie un bun ascultător, acest incident i-ar dovedi doar că avea dreptate în legătură cu egoismul lui David.

Trebuia să se descurce de una singură.

– Tu ești singurul la care mă pot plânge, Panzer.

Îl mângâie în spatele urechilor, amintindu-și cu câți câini împărtășise secretele de-a lungul anilor.

Sprijinindu-și capul de ușă, își dădu seama că nu o ajuta să își plângă de milă. Oftând, Vivi se ridică de pe podea.

Se sprijini de comoda albă din răchită, privind-se în oglinda ce atârna pe peretele din spatele comodei. Fără speranță. Părul nu avea să i se aranjeze vreodată ca lumea dacă și-l pieptăna cu degetele. Lingându-și degetele mari, își șterse petele de rimel de sub ochi. Chiar și în camera întunecată, reuși să își vadă înfățișarea deplorabilă. Ce avea să îi spună lui Franco?

Apoi veni panica. Dacă David avea dreptate în legătură cu așteptările lui Franco? Nici nu își putea imagina să-l sărute pe Franco din nou cât încă simțea gustul buzelor lui David pe ale ei.

Inspirând adânc, expiră lent și vorbi către reflexia ei.

– Poți să faci asta. Apoi se aplecă și-l mângâie pe cap pe Panzer. Urează-mi succes!

Aerul răcoros al nopții o ajută să își revină când ajunse afară.

Franco era la câțiva metri distanță, vorbind cu doi prieteni. Spera ca el să nu aștepte vreo explicație pentru faptul că lipsise așa mult. Nu erau un cuplu oficial. Nu își făcuseră vreo promisiune. De fapt,

abia în seara asta avuseseră primul lor sărut real. Cine știe cu câte alte femei se vedea el?

Amețită de seria de întrebări fără răspuns, își lovi capul cu palma. Acum, nu erau nici momentul, nici locul pentru orice fel de confesiuni. Satisfăcută de decizia ei, se îndreptă spre Franco.

– Vivi? Rămase cu gura deschisă. Se scuză față de prietenii lui și o conduse câțiva pași. Ce s-a întâmplat?

La naiba! Chipul ei deschis ca o carte o trăda.

– Eu și David... Își frecă fruntea, apoi se uită direct în ochii lui. M-am certat cu David.

– De ce?

– El voia ca eu să plec. Făcu o pauză. Atmosfera s-a încins.

– A încercat să te forțeze?

Să o forțeze? Deloc. Se aruncase singură în brațele lui cu fiecare dram al inimii și al sufletului. Desigur, nu la asta se referise Franco.

– Nu. Vivi își mesteca buza. Acum, totul este în regulă. Hai să uităm! Cine erau oamenii cu care vorbeai?

Franco îi dădu o șuviță de păr după ureche. Îi ridică bărbia cu degetele.

– Te duc acasă?

– Nu! Hai să dansăm, sau să bem, sau ceva.

El clătină din cap.

– Nu cred. Ți s-a stricat buna dispoziție, așa că hai să nu ne prefacem! Te duc acasă.

– Petrecerea nu s-a terminat încă, protestă ea.

– Pentru tine, da. Franco bău din paharul lui înainte de a se uita la ea. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, dar nu-s interesat să-mi pierd timpul. Cred că inima ta este în altă parte.

Vivi nu mai putea să spună o altă minciună, așa că râse. Porni cu un chicot, apoi explodează într-un râs în toată regula. Cu cât mai întrebătoare era privirea lui Franco, cu atât mai tare râdea ea. El își încrucișă brațele, dar apoi zâmbi la evidenta ei cădere nervoasă. Într-un final, ea își șterse o lacrimă rătăcită de pe obraz și se potoli.

Punând mâna pe antebrațul lui, zise:

– Oh, Franco! Îmi doresc să nu fi irosit ani buni tânjind după un bărbat care nu m-a dorit niciodată. Cu toate astea, am făcut-o și nu pot să spun că mi-a trecut, sincer, deși îmi doresc cu disperare

asta. Oftă și se apropie de el. Am putea să petrecem niște timp în New York? Fără obligații, fără promisiuni? Dacă altceva nu, mi-ar plăcea să fim prieteni.

– *Si, bella.*

O trase într-o îmbrățișare caldă. Îi simți parfumul sexy când se cuibări lângă mușchii tari ai pieptului lui. Se întrebă pentru un moment cât de diferită ar fi fost viața ei dacă nu l-ar fi cunoscut pe David.

– Acum, te duc acasă, zise el.

– Hei, somnoroaso, trezește-te! Cat azvârli cu o pernă spre Vivi. La ce oră ai ajuns acasă?

Vivi clipi buimacă, neștiind unde se afla. I se tăie răsuflarea când își aminti de cele câteva momente erotice din baie cu David. Clătină din cap pentru a și le alunga din minte, se întinse și evită privirea lui Cat. Acum, avea două secrete majore de păstrat.

– Nu am stat mai mult decât voi. Riscă și se uită la Cat. Dormeai când am intrat.

– Petrecerea a fost grozavă. Am exagerat cu băutura și cu dansul. Sper să nu apar în vreo poză pe Facebook. N-am chef ca Justin sau agentul meu să mă ia la întrebări despre fiecare mișcare a mea. Cat făcu o grimasă. Probabil te simți grozav după ce ai dat lovitura azi-noapte! Ar trebui să verificăm pe YouTube, să vedem dacă a pus cineva vreun filmuleț cu trupa. Poate ar trebui să pleci în concert cu ei în curând.

– Ha, ha! Vivi își dădu ochii peste cap. Nu-i de mine viața de trupă. Dar a fost distractiv, pentru o noapte.

– Vivi LeBrun, vedetă rock! Cat schiță cu mâinile un afiș imaginar și chicoti. Nu știu, cred că ar trebui să te gândești.

Vivi se ridică în fund. Își simți corpul ca și cum făcuse câteva runde cu Manny Pacquiao.

– Deci s-a întâmplat ceva interesant cu Franco? În ochii lui Cat dansa curiozitatea. Momentul mărturisirilor. Îți voi păstra secretele.

„Vai de mine!“ Vivi se îndoia. De fapt, Cat ar putea să facă infarct dacă ar afla despre sesiunea fierbinte de sărutări cu David.

Era nasol că nu putea să se confeseze celei mai bune prietene despre toate visurile ei care aproape se adevăraseră.

– Nu m-am culcat cu el, dacă asta întrebi. Vivi tresări la reacția dezamăgită a lui Cat. Ne vedem la New York. Văzând expresia sceptică a lui Cat, adăugă: Ne-am sărutat.

Desigur, nu se comparase cu sărutările senzuale ale lui David. Vivi se cutremură la acea amintire. Din păcate, Cat interpretează greșit cauza reacției ei.

– Oh, așa bine, deci? Cat zâmbi cu viclenie. Bine, deci există ceva promisiuni aici. Progres.

Vivi doar încuviință din cap, incapabilă să mai mintă în mod flagrant. Numărul de minciuni spuse săptămâna asta îi depășea limita. Nu merita. Nu se simțea confortabil și nu putea să țină evidența a cine ce știa.

– Mergem la micul dejun?

Cat se ridică și se întinse, după care se dezveli.

Oh, Doamne! Se îndoia că putea să dea ochii cu David sau cu Laney. Lui Vivi i se întoarse stomacul pe dos și pielea îi asudă.

– Ești în regulă? Nu arăți bine. Îngrijorarea lui Cat o făcu pe Vivi să se simtă și mai rău. Ai băut prea mult azi-noapte?

– O să fiu bine. Se dădu jos din pat. Hai să ieșim să luăm micul dejun, doar noi două!

– De ce?

– Săptămâna asta, n-am petrecut prea mult timp împreună. În plus, nu-mi place să fiu în centrul atenției. Prefer să evit pe toată lumea în dimineața asta.

Oare Cat avea să o creadă?

– Bine. Cat ridică din umeri. Mișcă-te! Mor de foame.

Din păcate, trebuiau să împrumute mașina lui Jackson, ceea ce însemna să se ducă sus, să ia cheile.

– Iat-o, Domnișoara Superstar. Jackson zâmbi și arătă spre masă, care era plină cu șuncă, ouă jumări, chifle și suc. Ia loc! Ți-am pregătit micul dejun.

Hank trase un scaun și îi făcu semn să stea jos.

„Ce porcărie!” Normal că soarta o pedepsea fiindcă mințise. Povestea vieții ei. Zâmbi încordat și se așeză la masă. Măcar David

și Laney încă dormeau. Se încruntă când și-i imaginează împreună, cuibăriți în pat. Își îndreptă umerii și zâmbi din nou fals.

– Ce neașteptat, mă faceți să mă simt inconfortabil! Desfăcu un șervet în poală și evită contactul vizual, temându-se că vedeau cu toții adevărul dacă se uitau în ochii ei. N-am făcut decât să cânt.

– La naiba, V! O petrecere grozavă. Jackson se așeză lângă ea și bău niște suc de portocale. Și apoi tu ai fost extraordinară. Dacă te saturei de predat, ai putea să pleci în concerte, o tachină el înainte de a o trage de păr.

– Cu clubul meu de trei fani? Și să ajung și mai lefteră decât sunt deja. Râse la acel gând. Dar mersi de compliment! Acum, însă, hai să schimbăm subiectul! Urăsc să fiu în centrul atenției.

– Da. Așa știu că nu ești cu adevărat sora mea.

Se uită la Catalina, care avu eleganța să chicotească.

Schimbul lejer de replici o liniști pe Vivi. După câteva înghițituri din micul dejun consistent, stomacul i se calmă. În vreme ce sporovăiau, își repetă mental cuvintele „Cred că pot“, forțându-se să devină ca locomotiva albastră din una dintre cărțile pentru copii pe care mama ei obișnuia să i-o citească adesea.

Amintirea îmbrățișării mamei ei și a vocii blânde o orbi pe moment pe Vivi, care nu era obișnuită cu amintirile plăcute din copilărie. „Încetează să visezi!“ Astăzi nu putea apela nici la mama ei, nici la cea mai bună prietenă. Întinse automat brânză cu căpșune pe chifla ei.

Se trezi din gândurile ei când auzi deschizându-se ușa de la dormitorul lui David. Vivi încremeni. Stomacul îi căzu, ceea ce o determină să se miște.

Sări de pe scaunul ei, atrăgând o privire piezișă din partea lui Cat, în vreme ce se forța să facă față valului de amețeală.

– Mi-e rău. Am nevoie de niște aer proaspăt. Revin imediat!

Ieși pe ușa de sticlă, fugi peste gazon și dispăru pe treptele subrede.

Se opri în locul unde David îi dezvăluise totul cu o zi în urmă. Cu stânca în spate, se așeză și lăsă soarele să-i încălzească chipul în vreme ce încerca să blocheze sunetele stridente făcute de pescăruși.

Aplecându-se înainte, își sprijini mâinile de balustradă și își propti bărbia în ele. Un bondar enorm plana peste tufșurile

înflorite din apropierea treptelor. Bondarul nu avea probleme. Vivi își dori să îi crească aripi și să i se alăture, adunând nectar și împrăștiind frumusețea prin lume.

Se uită peste ocean. Imensitatea lui o ajuta deseori să vadă într-o nouă lumină propriile probleme. Astăzi, orizontul nu îi aducea nici un confort. Se aplecă ușor, cu brațele în jurul taliei, dorindu-și să vomite și să se simtă mai bine.

Fusese doar un sărut. Nu însemna nimic. Oh, își dorea să însemne totul. Dar nu avea să însemne niciodată nimic. David se trezise probabil plin de regrete – asta dacă își amintea ceva din seara trecută.

Cu ochii închiși, se îmbrățișă mai tare și se gândi la Franco. Ieri la prânz îl considerase un pic superficial. Apoi, noaptea trecută, îi arătase compasiune.

Alte femei se îndrăgosteau de băieți răi, dar bunătatea fusese mereu călcâiul lui Ahile pentru Vivi. Poate, după ce revenea acasă, la rutina ei, avea să încerce o a doua întâlnire cu Franco.

Dar tot mai avea două nopți aici cu David și Laney. Cumva, tot trebuia să dea ochii cu ea. Mai important, trebuia să salveze ceva din prietenia cu David, dacă nu de dragul trecutului lor comun, atunci măcar de dragul relației ei cu Cat și Jackson.

– Vivi.

Vocea lui David se auzi ușor reținută.

Ea se uită spre el și apoi coborî capul.

David se așeză lângă ea, cu spatele la ocean, ca să poată fi cu fața la ea. Cu mâinile încleștate pe bancă, se lăsă pe spate un pic pentru a-și întinde picioarele în față. Corpurile lor erau la câțiva centimetri distanță, dar Vivi se simțea ca și cum fiecare stătea de câte o parte a unui gard electricizat.

– Mă bucur că ai ajuns cu bine acasă, începu el. N-am putut să adorm până când nu te-am auzit intrând.

Capul ei se întoarse spre el. Totul și nimic i se amestecară în minte. De ce era dintr-odată așa atent? Vorbise serios cu ce spusese noaptea trecută? Ce se întâmpla cu el și Laney? Se uită la el, neputând să exprime nici unul dintre gândurile ei.

Când el se întinse după mâna ei, ea se retrase instinctiv. Autoapărare. Dacă o atingea, ori îi dădea o palmă, ori se prăbușea

în brațele lui și nu îi mai dădea niciodată drumul? El tresări și inspiră aerul sărat.

– Îmi pare rău pentru azi-noapte. Își frecă fața cu palmele și apoi le sprijini pe coapse. Ridică privirea la stânci, după care se uită la ea. Se pare că-mi cer scuze de la tine în fiecare zi săptămâna asta. De fapt, m-am purtat urât cu tine de când a murit mama.

Își acoperi ochii cu mâinile și clătină din capul plecat. Dar ea nu putea răspunde. Inima îi bătea puternic în piept. Durea.

– Chestia asta cu tata chiar m-a dat peste cap, Vivi. Urăsc faptul că nu pot să o controlez – sau pe mine. David își modifică poziția și se îndreptă cu fața spre ea, cu un aer serios. Cred că ar trebui să discutăm despre azi-noapte și de ce anume s-a întâmplat. Când ea nu răspunse, el întrebă: Ești așa dezgustată că nici măcar să vorbești cu mine nu suporti?

Vivi auzi sunetul greu al propriei respirații neregulate. Își simțea gâtul încordat. Întrerupând contactul vizual, se ridică și se sprijini de balustradă. Odată aflată la o distanță sigură, își controlă gândurile, inspiră adânc și le eliberă într-un șir de cuvinte.

– Când mama ta a murit, ți-am oferit spațiu, presupunând că până la urmă te vei întoarce la mine, cum eu mereu m-am întors la tine. Apoi ne-ai abandonat pe toți, fără să te uiți în urma ta. Când Cat mi-a spus că te-ai întors acasă, am fost nerăbdătoare să te văd, chiar dacă tu nu te-ai deranjat să-ți faci timp pentru mine. Apoi, la docuri, m-ai luat prin surprindere cu vestea despre iubita ta. Atunci, am știut că nimic din ce am sperat sau crezut eu nu fusese adevărat. Ochii i se umplură cu lacrimi, dar continuă să vorbească, chiar și cu nodul din gât: Am trecut peste acea dezamăgire pentru că am crezut că vom fi mereu buni prieteni, dacă altceva nu. Prietenia ta a însemnat foarte mult pentru mine. Știu că nu ți-a fost ușor să ai mereu grijă de sentimentele mele. Sunt sigură că familia ta a făcut presiuni să fii îngăduitor, când eu te sufocam...

– Vivi, tu nu... o întrerupse David.

– Lasă-mă să termin, te rog! Deși am fost lipicioasă și băgăcioasă, noi doi am clădit o prietenie incredibilă. Știu că ții la mine și cred că *tu* crezi tot ce ai spus săptămâna asta în campania ta de a relua legătura. Dar sunt sigură că înțelegi că acum nimic nu mai este la fel. Nici prietenia noastră, nici tu... și nici eu. Ne-am

schimbat. Sunt onorată că mi-ai povestit despre tatăl tău. Îmi pare așa rău de ceea ce s-a întâmplat... și cel mai rău îmi pare de cum te-
a schimbat asta pe tine – și pe noi. Poate că azi-noapte te agățai de
ceea ce s-a pierdut. Dar nu avem cum să ne întoarcem în trecut. Și
un sărut furat nu va recupera ce s-a dus. A fost o greșeală, și o știm
amândoi. Măcar nu am mers prea departe. Nu s-a petrecut nimic
peste care să nu putem trece. Așa că hai să o luăm de la început și să
clădim o nouă prietenie! O să ne vedem uneori la New York, așa
cum mă văd cu Jackson. Totul se va liniști și va fi bine înainte să ne
dăm seama. Poți să-ți rezolvi problemele cu Laney. Eu o să mă
întorc la viața mea, cu ce o fi să vină. Și din când în când ne vom
vedea. Inspiră pe nas. Putem să facem asta, David. Râse în sinea ei.
Mă rog, sigur că *tu* poți să o faci. Ai făcut-o deja. Bănuiesc că ce
vreau să spun este că *eu* pot să o fac, și nu trebuie să te simți vinovat
de nimic. O să uităm de mica noastră indiscreție. Poate într-o zi
chiar o să râdem de asta.

Simți un val de ușurare fiindcă îi dezvăluia ce simțea. Fiindcă în
sfârșit spunea adevărul! Un zâmbet i se întinse pe chip.

– Oh, David, deja mă simt mult mai bine. N-ai idee. Mersi că m-
ai ascultat!

– Nu mi-ai dat nici o șansă, nu-i așa? Se ridică și merse spre ea.
Acum, este rândul meu. Și am multe de zis. Lucruri pe care trebuie
să ți le spun.

Surprinzându-se, ea clătină din cap.

– Nu.

Nu voia scuze sau să-l audă repetând ce „prietenă specială“ avea
să fie mereu – eticheta care o făcuse să se agațe prea îndelung de
fantezii.

Bărbia lui se retrase. Când deschise gura să-i răspundă, Vivi i-o
acoperi cu mâna ei. David o prinse de talie, așteptând ca ea să își ia
mâna. Atingerea lui îi înfierbântă corpul ca un furnal.

– Las-o baltă! Cu mâna peste gura lui, ea își sprijini capul de
pieptul lui și inspiră adânc, savurând îmbrățișarea lor. Te rog! Te
rog, nu spune nimic!

Îl simți cum închide gura, așa că își luă mâna și se trase înapoi,
slăbind strânsoarea lui de pe corpul ei.

El părea serios în vreme ce stătea acolo, privind-o.

– Vivi, așteaptă! Nu înțelege.

Ochii ei se umplură de lacrimi, așa că se retrase.

– Ne vedem mai târziu.

Răsucindu-se pe călcăie, urcă treptele fără să se uite în urmă.

„Am făcut-o. S-a terminat. Sunt bine.“ Inspiră de câteva ori pentru a se liniști și porni peste gazon. Ștergându-și o lacrimă, miji ochii către casă. Oh, fir-ar! Laney stătea pe terasă, uitându-se cu ochi veninoși la ea.

David îi spusese? Îl imploră pe Dumnezeu să-i facă pe Cat, Jackson sau Hank să apară și să o scutească de o confruntare, dar astăzi Dumnezeu nu îndeplinea dorințele femeilor necinstite. Cu un mare efort, urcă treptele pentru a-și înfrunta inamicul.

– Bună dimineața, Laney.

Vivi zâmbi amabil și încercă să intre pe ușa deschisă.

– Stai un pic, Vivi! Laney își încrucișă brațele. Trebuie să stăm de vorbă.

– Trebuie? Vivi se opri în ușa deschisă, păstrându-și o cale rapidă de evadare. Despre ce?

– David.

– Ce-i cu el?

Obrajii și urechile lui Vivi se încinseră.

– Aș vrea să o lași mai moale.

Laney o țintui cu o privire acuzatoare.

– Îmi pare rău, la ce te referi?

Vivi se sprijini de tocul ușii, fiind sigură că genunchii i-ar putea ceda în orice clipă. Umilința ei era subminată de faptul că avea impresia că merita toată furia pe care Laney era pe cale să o dezlănțuie.

– Hai să nu ne jucăm! Nu sunt o idioată. Mi-am dat seama că se petrece ceva între tine și David. Știu că aveți o lungă istorie și pot ghici că probabil ai o pasiune pentru el de ani în șir. Dar nu-i corect să exploatezi dorința lui de a restabili relațiile cu familia sa pentru propriul tău beneficiu. Și apoi el este aici cu mine, Vivi. Suntem împreună de șapte luni. Își încrucișă brațele. Ai avut ani buni să-i câștigi inima și ai dat greș. Pari de treabă, deși nu ești genul lui.

Vivi ar fi trebuit să scoată scânteii. Din pieptul ei ieși însă un râset.

– Crede-mă, Laney, nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, dar ceva o făcu să vrea să lupte. Poate amintirea gemetelor lui David în urechea ei declanșă ceva răzbunător. Poate nu era nimic mai mult decât gelozie. Nu știa, nu-i păsa. Răsucindu-se pe călcâie, zise: Dar știi ceva, nici tu nu ești genul lui.

Laney făcu ochii mari, apoi trăsăturile i se schimonosiră.

– Habar n-ai despre ce vorbești. Relația noastră este perfectă.

– Serios? Atunci, de ce ești așa nervoasă?

– Joculețele tale ne strică vacanța. Laney miji ochii. Profiți de punctele lui sensibile. Mi-a spus că ține foarte mult la tine *ca prietenă*. Deci, din nou, îți cer, te rog să nu intervii acum, când noi doi suntem aproape să ne luăm un angajament serios. Nu știu ce s-a întâmplat între voi azi-noapte, dar cu mine doarme în fiecare noapte. Nu cu altcineva.

– Sexul nu-i iubire, Laney. Bănuiesc că știi asta, altfel nu te-ai simți așa amenințată. Vivi apăsă pe clanță, plină de nervi acum. Îl cunosc pe David mai bine decât oricine. Crede-mă când îți spun că tu chiar *nu* ești genul lui.

– Sunt fix genul lui. Suntem la fel de inteligenți, de ambițioși, de arătoși și de rafinați. Spre deosebire de voi doi, noi suntem o pereche perfectă.

– După tot acest timp, tu tot nu-l cunoști deloc. Este aproape trist. Vivi se apropie de Laney. Trebuie să-l „simți” pe David, nu să-l „gândești”. Cum am stabilit deja că tu nu ai inimă, nu vei putea niciodată să-i atingi inima.

– Sunt de o mie de ori mai aproape decât vei fi tu vreodată.

Dintr-odată, Vivi observă că Laney pălește, așa că privi în jur pe terasă. Fără să își dea seama când se întâmplase, se treziseră cu public. Cat și Hank stăteau în ușa deschisă. David stătea cu gura căscată în spatele lui Vivi.

Vivi închise ochii. Cât auziseră cu toții?

– Ce se întâmplă?

David părea gata să facă ceva bucăți.

Laney își transformă furia în lacrimi.

– Vivi spune că nu o să mă iubești niciodată pentru că n-am inimă. Nu-i așa dulce cum pare, nu-i așa?

Vivi deschise ochii în semn de protest. Înainte să vorbească, David se avântă spre Laney.

– Sus, acum.

Tonul lui tăios nu lăsa loc de contraargumente. Fără să se uite la Vivi, la sora lui sau la Hank, o băgă înăuntru pe Laney. Câteva secunde mai târziu, dispăreau din raza lor vizuală.

– Despre ce dracu' a fost asta? întrebă Cat.

Vivi simți cum deschide și închide gura. Înfrântă, ridică din umeri.

– Crede că încerc să-i fur bărbatul.

În urmă cu câteva momente, îi ținuse lui David cel mai bun discurs din viața ei. Acum, făcuse să se ducă totul naibii întărâtându-o pe Laney.

– Vivi? Cat înclină capul, cu ochii mari. Credeam că ai trecut peste el.

Tonul ei îngrijorat aproape că o făcu să plângă pe Vivi. Venind ca de obicei în ajutor, Hank frânse tensiunea glumind:

– Păi, Vivi, chiar știi să faci spectacol. Cântat, dramă... ce urmează? Îmi păstrezi un loc, da?

În ochii lui verzi se citea înțelegerea. „Te-aș putea săruta acum“, se gândi ea, apoi își înăbuși un râset la cât de complet de nepotrivit era răspunsul ei, date fiind circumstanțele.

În ciuda epuizării ei emoționale, Vivi făcu un efort să râdă.

– Cred că mă pot angaja la Ringling Brothers.

Prin tavan se auziră voci stridente, care atraseră atenția tuturor.

– Poate ar trebui să plecăm din casă pentru a le da un pic de intimitate, sugerează Vivi.

– Îl iau pe Jackson și ne vedem afară, zise Hank.

După o zi lungă în oraș și o cină târzie, Vivi, Cat, Jackson și Hank luară două sticle de vin și câteva felinare afară. Un vânt cald bătea ușor când se așezară pe scaunele de pe terasă. În ciuda zilei derutante, sufletul suferind al lui Vivi fu alinat, în vreme ce ea își asculta prietenii sporovăind.

– Mă întreb dacă David a văzut deja e-mailul de la tata, zise Cat către Jackson.

– O să fie cireașa de pe tort din ziua lui de rahat. Jackson pufăi din țigara lui. Nu o să fie fericit, asta-i sigur.

– De ce să fie nefericit că tatăl vostru se recăsătorește? Hank se uită de la Cat la Jackson. Nu o place pe Janet?

– Nu știm care-i problema. Jackson aruncă scrumul și privi spre mare. Nici tata, nici David nu ne spun de ce nu-și mai vorbesc. Eu m-am săturat.

Vivi stătea pe scaunul ei, simțindu-se în pragul unei căderi nervoase. Își putea imagina reacția lui David la anunțul de astăzi al tatălui lor. Ostilitate. Suferință. Indignare. Toate erau prea slabe pentru a descrie ceea ce probabil simțea el. Și, dacă refuza să accepte căsătoria, fisura dintre el și familia lui avea să se mărească.

Își dorea cu disperare să-l ajute. Voia să *spună*, dar nu avea să o facă. Dar trebuia să facă ceva.

– David a avut o legătură specială cu mama lui. Poate e furios că tatăl are o altă relație și de asta nu vorbesc, zise Vivi.

– La naiba, Vivi! *Tuturor* ne este dor de mama. Dar este moartă. Tata merită să meargă mai departe. Se însoară, și David trebuie să accepte asta. Janet este cam tânără, dar nu cred că-i o oportunistă. Jackson își bău vinul și puse paharul pe terasă, lângă scaunul lui. Are multe în comun cu tata. Sunt fericiți. Și apoi cearta dintre David și tata a început înainte să apară Janet.

„Oh, Jackson, cât te înșeli!”

– David n-a fost niciodată irațional. Cred că are un motiv serios pentru această situație fără ieșire. Poate ai putea să-i acorzi prezumția de nevinovăție?

– Bănuiesc că nu-s surprins să te aud apărându-l, chiar și după tot acest timp.

Jackson inspiră adânc și apoi se întoarse pentru a se uita la mare. Măcar o dată, iubirea ei de o viață pentru David era utilă. Nu bănuia nimeni că altceva ar putea sta la baza încercărilor ei de a-i îmbuna.

Conversația rămase relaxată, și astfel mintea lui Vivi fu liberă să plutească înapoi la David. El îi trimisese un mesaj lui Jackson chiar

înainte de ora 7.00. Aparent, hotărâse să ia feribotul cu Laney și îi ceruse lui Jackson să-i aducă hainele înapoi la New York.

Vivi nu avea nici un drept să fie dezamăgită că el plecase cu Laney. Căzuse la pace cu David în această dimineață. Vorbise serios cu tot ce spusese. Șansa de a fi o femeie diferită și o prietenă părea răspunsul matur.

Din păcate, adevărul devenea tot mai clar pe măsură ce ziua se transforma în noapte. Și adevărul era că își dorise ca el să o aleagă pe ea. Nu o făcuse, și asta dura. Inima ei nebună nu avea să învețe niciodată. După tot acest timp, rămânea o prostuță sentimentală de 13 ani îndrăgostită.

Apoi, ca prin magie, David apăru în camera de zi.

– Hei, credeam că ai plecat, strigă Jackson prin paravan, oprindu-l pe David.

– Păi, m-am întors. Părul ciufulit și hainele dezvăluiau oboseala cât trecu cu privirea peste toată lumea. Mă duc la culcare.

Dispăru ca o fantomă, retrăgându-se în siguranța camerei lui.

Vivi își mușcă limba, dorindu-și să îl aline, dar știind că trebuia să aștepte un moment și un loc mai intim. Ciudat, în mijlocul neliniștii ei, își dădu seama că el se întorsese fără Laney. În cel mai adânc colțișor al inimii ei, unde păstra cele mai arzătoare speranțe, se deschise ceva micuț și cald.

În colțurile gurii îi apăru un zâmbet nepotrivit. Ce avea să aducă ziua de mâine?

capitolul 15

Casa St. James

În urmă cu cinci ani

David se șterse, apoi înfășură prosopul în jurul taliei. Weekendul de Crăciun cu familia lui fusese relaxant, dar în seara asta avea să se întoarcă în oraș. Căută prin valiză după ultima pereche de chiloți curați.

În vreme ce se îmbrăca, privi afară pe fereastră și observă mașina lui Vivi parcată pe alee. Se așteptase ca în după-amiaza asta să vină mai devreme. Cat fusese ocupată să își arate noile haine și să le trimită mesaje prietenilor ei, așa că nu menționase ce o reținea pe Vivi.

Măcar acum era aici, așa că avea să se bucure de compania ei la cină. Cu programul lui de lucru de mai mult de 70 de ore pe săptămână și cu ea fiind în ultimul an de colegiu, nu păstrasera legătura la fel de strâns ca în semestrul trecut. Îi era dor de e-mailurile ei relaxate, care nu-i mai inundau căsuța de e-mail.

În timp ce se încheie la cămașă, agitația de afară îi atrase atenția. Analizând mai atent, o văzu pe Vivi ștergându-se la ochi, apoi deschizând portiera mașinii ei. Fără să se gândească, bătu în geam. Ea înălță capul. El flutură din mână, ridicând întrebător din umeri. Ea zâmbi slab, apoi îi trimise un sărut și urcă în mașină. David se încruntă când ea plecă.

Jos, observă maldărul de cutii frumos împachetate cu funde elaborate așezate pe blatul din bucătărie. În partea cealaltă a încăperii, mama lui deschise cuptorul pentru a scoate curcanul.

– Stai, lasă-mă pe mine! Luă mânușile de bucătărie de la ea și puse tava grea de friptură pe aragaz. Unde s-a dus Vivi?

– Acasă. S-a oprit să lase astea. Gesticulă spre pachete înainte de a amesteca rântașul pentru sos. Ești dezamăgit?

Își mască emoțiile ridicând nonșalant din umeri.

– Păi, n-am vorbit de ceva vreme cu ea și abia așteptam să-i aud poveștile nebunești. Viața mea a devenit destul de plictisitoare în

ultima vreme.

Mama lui zâmbi ciudat.

– Mmm. Înțeleg.

– Bănuiesc că va trebui să mă mulțumesc cu compania ta. David îi făcu cu ochiul, după care sărută fruntea frumoasă a mamei lui. Știa că fusese binecuvântat cu o familie unită, meritul aparținând, după el, iubirii nețărmurite și necondiționate a mamei lui. E mai bine, din moment ce tu mereu ai fost femeia mea preferată.

Ea îl mângâie pe obraz.

– Tu mereu ai fost cel mai dulce copil al meu.

La scurt timp după cină, David își făcu bagajul, își luă cadoul nedeschis de la Vivi și își luă rămas-bun.

– Pleci devreme, se plânse Jackson.

– Unii dintre noi trebuie să fie la muncă dimineața devreme.

David îl invidia pe fratele lui pentru statutul său de liber-profesionist. Spre deosebire de David, care prefera să joace la sigur, Jackson își urmase mereu instinctul. După doi ani muncind pentru o bine cunoscută companie de construcții, pornise propria mică afacere. În câteva luni, adunase o echipă impresionantă și obținuse renovarea a trei case în comitatul Fairfield.

– Atunci, renunță la cariera ta de papă-lapte și vino să muncești pentru mine.

Jackson chicoti, dornic ca întotdeauna să se împungă cu fratele lui mai mare.

David nu avea chef de jocuri.

– Oh, refuz. Mersi!

Își sărută mama și sora de la revedere, îi dădu una între umeri lui Jackson și își îmbrățișă tatăl.

Ajuns singur în mașina lui, se duse direct la Vivi. Ceva nu era în regulă. Ea nu ratase niciodată cina de Crăciun cu familia lui.

Parcă pe alea casei ei. Lumina se vedea prin fereastra camerei de zi a dărpănatei case din anii 'șo. Gazonul acoperit de zăpadă avea o strălucire ca de chihlimbar. De-a lungul anilor, o adusese acasă de zeci de ori, dar ea nu îl invitase niciodată înăuntru. Bănuia că ea nu voia ca el să compare casa ei cu reședința impunătoare a familiei lui.

În seara asta însă, lui nu-i păsa de ceea ce voia ea. Simțea că ea avea nevoie de el. Opri motorul și porni pe alee. Un vânt aspru îi ciupea obrazii, umplându-i nările cu mirosul metalic al nopții de iarnă din New England.

Când ușa se deschise, David dădu nas în nas cu domnul LeBrun, care arăta bolnăvicios și groaznic. Domnul LeBrun miji ochii de parcă își căuta drumul prin ceață.

– Tu ești puștiul ăla St. James.

– David, domnule, răspunse el. Crăciun fericit!

Domnul LeBrun stătea în ușă, lăsând aerul rece să intre în casă, când David o auzi pe Vivi strigând:

– Tată, închide ușa!

Apăru în spatele tatălui ei, purtând pijama de flanel decorată cu elani pe schiuri.

– David, ce faci aici? Se întoarse spre tatăl ei. Este în regulă, tată, mă ocup eu. După ce el plecă, ea se uită la hainele ei și oftă. Este clar că nu așteptam companie. E totul în regulă?

– Asta am venit să aflu. Înaintă. Pot să intru?

Resemnată, ea ridică din umeri.

– Sigur.

Aproape că se împiedică de mătura și fărâșul înșirate în mijlocul podelei din camera de zi, în fața unui brad de Crăciun răsturnat. Globuri sparte erau împrăștiate prin cameră.

Înainte să apuce să întrebe ceva, tatăl lui Vivi desfăcu dopul unei sticle de whisky, făcând-o să se panicheze.

– Nu, tată. Veni repede lângă el pentru a-i smulge sticla. Apă. Doar apă.

– La dracu', fato! Dă-i drumul!

Trase de sticlă, dar ea o ținea bine, făcându-l să se împiedice.

David îl prinse înainte să cadă.

– Ușurel!

Vivi nu se uită în ochii lui David când îl luă pe tatăl ei de braț și îl conduse în dormitorul lui.

– Trebuie să te odihnești. Te rog, du-te înapoi în pat! Privi peste umăr la David și șopti: Mulțumesc!

Cât o așteptă pe Vivi să se întoarcă, văzu un sendviș cu brânză pe jumătate mâncat pe măsuța de cafea. „Ce mai cină de Crăciun.“

Simți acid în stomac și înghiți nodul din gât. De ce era viața ei așa de afurisit de grea?

Când reapăru, obrajii îi erau roșii, ceea ce îl făcu pe David să se enfurie și mai mult din cauza situației ei.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă el, gesticulând spre pom.

Fără avertisment, din ochii ei începură să curgă lacrimi. Ingenunche pentru a face curat.

– Azi-noapte, tata s-a îmbătat așa tare, că a căzut peste brad și a început să vomite. Când a adormit, nu l-am putut trezi, așa că am sunat la salvare. Am petrecut noaptea la spitalul Norwalk, unde i-au golit stomacul și l-au ținut pe perfuzii. Era în comă alcoolică. Își trase mucii și își șterse ochii cu brațul. Ne-am întors acasă în după-amiaza asta și l-am pus în pat, ca să pot lăsa cadourile la voi acasă. S-a trezit acum o oră, nervos și iritat. Acum, trebuie să curăț mizeria asta și să duc bradul afară. Dar nu-l pot ridica de una singură. Începu să plângă în hohote. Unele dintre ornamentele astea erau de când trăia mama. Acum, s-au dus toate.

Lacrimile îi alunecau pe obraji în timp ce mătura cioburile.

David se lăsă pe vine lângă ea și o strânse la pieptul lui. O sărută pe creștet și murmură:

– Nu plânge, *muñequita*. Sunt aici. Te voi ajuta. Îi frecă spatele în timp ce umerii ei tremurau. Șșșttt! Șșșttt!

Minute mai târziu, salvaseră câteva ornamente nerupte și desfăcuseră instalația de pe crengi. David ridică bradul greu și îl scoase din casă. Când intră înapoi, Vivi aruncase tot gunoiul.

– Mersi, David! Îmi pare rău că te-am băgat în mizeria asta de sărbători.

– De ce nu m-ai sunat azi-noapte? Nu-mi place să știu că ți-ai petrecut Ajunul Crăciunului singură la spital.

Maxilarul i se încordă când și-o imaginea îngrozită că tatăl ei ar putea muri. Nu că părintele ei i-ar fi oferit vreo alinare, dar fără el ar fi fost cu adevărat singură.

– Nu ți-aș strica niciodată sărbătorile cu problemele mele.

– Nu ne-ar fi deranjat pe nici unul. Dacă am fi știut ce s-a întâmplat, n-ai fi fost singură.

– Sunt prea obosită să mă cert, zise ea oftând. Sunt sigură că și tu ai lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să te duci acasă și să te

odihnești.

El se uită prin camera de zi sumbră, cu mobilierul și covoarele ponosite. Cumva, ea reușea în mod normal să aibă o atitudine veselă, în ciuda acestor condiții. Înfățișarea ei fragilă ascundea un miez de oțel.

– Nu mă grăbesc. Se duse la haina lui și scoase o cutie roșie sclipitoare din buzunarul interior. Și apoi ți-am adus ceva.

Chipul ei se luminează pentru prima dată de când sosise el. Căldura se împrășteie prin el când o privi cum deschide cadoul lui: două bilete la repunerea în scenă a piesei *Mizerabilii* pe Broadway.

Ea strigă și țopăi.

– Te-am auzit când i-ai spus mamei că n-ai văzut niciodată un spectacol pe Broadway. Ți-am luat un bilet în plus, ca să te duci cu Cat sau cu o altă prietenă.

Zâmbetul ei îi lumina chipul. În pijamaua aia ridicolă, arăta ca un proverbial copil de Crăciun.

– Super! Știu persoana perfectă pe care să o invit.

– Oh? Curiozitatea îl îndemnă să întrebe. Pe cine?

– Un tip grozav. Chiar de treabă, inteligent... atent.

Vivi nu îi mai menționase niciodată alți tipi, așa că el presupusese pur și simplu că nu existau. Se gândea dacă să-i mai ceară detalii, când ea se ridică pe vârfuri, îl cuprinse de gât și își îngropă chipul în gulerul lui.

– Vrei să mergi cu mine?

Respirația ei îi atinse pielea.

– Sigur. Zâmbi și o ridică de la podea, mulțumit că îi înveselise sărbătorile. Crăciun fericit, Vivi!

– Mulțumesc!

Ea îl strânse un pic mai tare. El o puse la loc pe podea și o sărută pe frunte.

– Cu plăcere!

capitolul 16

În prezent

Cu genunchii strânși la piept, David se cuibări pe locul de lângă semineul din camera de zi și își lipi capul de geamul rece. Epuizat de ultimele 24 de ore, se simțea alinat de tăcerea din casa întunecată.

Când se întorsese din călătoria neplănută dus-întors cu feribotul, ocolise cu intenție întrebările despre Laney și evitase toate discuțiile despre anunțul tatălui său.

Mai devreme în acea zi, se holbase, nevenindu-i să creadă, la înfricoșătorul e-mail, după care vomitase pe docuri. Stomacul i se contracta de fiecare dată când se gândea la planurile tatălui său de a se însura cu Janet. Janet – cea mai josnică și lipsită de inimă distrugătoare de familii de pe planetă.

Anunțul tatălui său deschidea răni care abia începuseră să se vindece. Tatăl lui o iubea? O alesese pe ea în detrimentul mamei lui? În detrimentul lui?

Târfa aceea îl otrăvisese pe tatăl lui, făcându-l să întoarcă spatele la tot ce se presupunea că prețuia. Căsătoria cu ea înainte de a-și rezolva problemele cu David venea ca o altă trădare îngrozitoare.

Faptul că tatăl lui știa că David nu avea să îi dezvăluie secretul îl rodea cu mai multă înverșunare decât înainte. Un test presărat cu potențiale dezastre mai dificil decât cel mai dificil examen dat la Facultatea de Drept. Cumva, avea să trăiască după propriul cod, indiferent cât îl provoca nunta asta. Îi invidia pe Cat și pe Jackson pentru ignoranța lor, dar nici nu avea să îi lipsească de ea.

Poate ar trebui să fie suficient să știe că tăcerea lui îi proteja de adevărul dureros. Și totuși, noaptea asta nu-i suprima furia.

Se ascunsese în camera lui, în căutarea singurătății. Deși epuizat din cauza tuturor evenimentelor recente, nu putuse adormi. Un purgatoriu etern. Asta devenise viața lui.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de pași discreți. Prin umbre, o văzu pe Vivi ducându-se la bucătărie. Urmărind-o mergând prin

întuneric după un pahar cu apă, își aminti de multe dăți când dăduse peste ea noaptea târziu, când ea rămăsese în casa lor. Nu se schimbase prea mult ca mărime sau personalitate de-a lungul anilor.

În ultimele optsprezece luni, el își făcuse de lucru pentru a-și stăpâni neliniștea. Hotărârea lui orbească îi lăsase puțin timp să îi simtă lipsa lui Vivi. Apoi, în clipa în care o văzuse din nou, tot trecutul lor revenise în prim-plan.

Ca atunci când se uita la un film preferat, rememora anii prieteniei lor, felul în care ea îl făcea să se simtă ca un supererou, prostiile pe care ea le făcuse pentru a-l face să râdă de viață. Apoi el se apucase și gestionase complet greșit atracția interzisă, într-o criză de idiot beat.

Indiferent de sentimentele lui pentru Vivi, știa ce nu putea fi între ei. Nimic nu se schimbase în acest sens. Obiecțiile lui Cat erau clare, și rămâneau și celelalte obstacole. Slavă Domnului că Vivi îl împiedicase să își dezvăluie sentimentele confuze mai devreme în această zi.

Dacă ar fi spus ce simțea, doar ar fi complicat totul pentru ambii. Și, oricum, ea îi mărturisise că se răzgândise, lucru pe care el îl simțise toată săptămâna – dorința ei de a duce o viață în care el să fie mai puțin implicat. Inversarea de roluri ar putea fi amuzantă dacă nu l-ar răni așa tare. Un alt adevăr dureros pe care avea să ajungă să îl accepte. Se rugă ca dorința lui să treacă în curând.

Știa puține despre femei și încă și mai puțin despre iubire, dar mai simțise valul dorinței, și mereu trecea.

– Nu știi că-i periculos să umbli prin casă pe întuneric? întrebă el în vreme ce ea bea apă.

– Oh! Mâna ei zbură la piept, apoi Vivi puse paharul pe blat. Doamne, David! M-ai speriat.

Expiră înainte de a termina de băut. După aceea, traversă camera de zi și se așeză la capătul mesei, în apropierea locului lui. Prezența ei umplea aerul cu imprevizibilitate.

– Ce faci?

Își strânse mâinile în poală și își încrucișă gleznele. Lumina lunii intra pe fereastră; razele ei se reflectau în ochii ei. Poziția ei relaxată contrasta cu agitația din ultimele 24 de ore.

Își aminti cuvintele ei de mai devreme: „Trebuie să-l «simți» pe David, nu să-l «gândești»“. De aia îl citise mereu așa bine? Putea să-l simtă și acum? Dacă da, ar fugi.

– Nu pot să dorm.

– Bine ai venit în lumea mea! chicoti ea.

Între ei se lăsă tăcerea. El privi afară pe fereastră. Cum ea nu plecă, se mai uită o dată la ea. O expresie sumbră îi înlocuise zâmbetul.

– David, îmi pare rău pentru ce i-am zis lui Laney. Chipul ei părea afectat. A fost egoist să vorbesc ca și cum aș fi știut ce simți tu.

– Nu-i vina ta. Își dorea să fi luat la mișto acuzațiile lui Laney din această după-amiază, dar nu putea să le nege cu adevărat pe toate. Nu făcuse dragoste cu Vivi în noaptea precedentă, dar dorise asta. Tresări la acea amintire. Îmi pare rău că-i supărată, dar problema dintre noi exista dinainte ca tu să fi zis ceva.

– Dacă-i adevărat, atunci, de ce s-a mutat la New York?

Expresia lui Vivi dovedea că începea să regrete că pusese acea întrebare.

– În Hong Kong lucrurile între noi au mers ușor. Fix ce-mi trebuia, date fiind circumstanțele. Am presupus că la New York totul va continua la fel. M-am înșelat. Vrea mai mult de la mine decât am eu de oferit. Pe doc, Laney îl provocase, ordonându-i să se adune înainte de a se întoarce la ea. Ei bine, asta nu avea să se întâmple. Bănuiesc că ar fi trebuit să fiu mai atent la semnalele ei și să o descurajez de la a aștepta un angajament mai serios.

În ciuda celor mai bune intenții ale lui, era clar că o rănisese pe Laney, și asta îl măcina. Acum, avea să se întoarcă la New York în două zile și să încheie despărțirea, ceea ce însemna să înfrunte perspectiva inconfortabilă de a lucra cu o fostă iubită mânioasă.

– Bănuiesc că a fost destul de supărată, zise Vivi. S-a întors singură?

– M-am oferit să o duc acasă, căci îmi făceam griji pentru siguranța ei. A refuzat. Atitudinea lui Laney îl enervase însă mai mult decât îl făcuse să se simtă vinovat. Mi-a trimis un mesaj când a ajuns, deci măcar am scăpat de o grijă în noaptea asta.

– Oh! Pentru că el nu zise nimic, ea oftă. Evident că ești supărat de planurile tatălui tău de a se recăsători.

Dacă Vivi insistă, avea să ajungă să se certe cu ea sau, mai rău, să treacă peste limitele clare dintre ei. Trebuia să pună capăt conversației.

– Nu vreau să discut despre asta.

Tonul lui tăios transmitea un avertisment clar, pe care ea îl ignoră iute.

– Probabil te doare să-l vezi că a trecut mai departe, mai ales după ceea ce a făcut. Ochii ei erau plini de compasiune. Dar m-am gândit mult și cred că mama ta și-ar dori asta, David.

– Oh? Remarca ei naivă îi aprinse sarcasmul. De ce ai crede asta?

– Pentru că, în ciuda greșelilor lui, a iubit-o. Faptul că ea l-a iertat și te-a făcut să păstrezi acest secret nu o dovedește? Expresia ei confuză îl surprinse. Nu și-ar fi dorit ca el să-și petreacă restul vieții singur.

– După cum știi, mă îndoiesc că ea se aștepta ca el să fie singur, mârâi el. Las-o baltă!

– Te rog, ascultă-mă! Știi că eu am ceva experiență în a avea de-a face cu ghinioanele vieții. Nu mai pierde încă un an sau doi luptându-te cu ceva ce nu poți controla. Trebuie să găsești o cale de a accepta ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla.

– Să accept? pufni el. Să accept să o văd pe Janet la fiecare aniversare, sărbătoare, nuntă și alte evenimente de familie *pentru tot restul vieții mele*? Să accept să văd cum Cat și Jackson sprijină situația asta depravată? Să-i las să se apropie de ea în vreme ce pe mine mă îndepărtează tot mai mult din cercul lor?

– Nu trebuie să fie așa. Nu dacă găsești o cale de a-l ierta pe tatăl tău.

– Nu pot. Și nici Jackson sau Cat nu ar face-o dacă ar ști totul. N-ar vrea să mai aibă de-a face cu el sau cu Janet. Crede-mă! Îi invidia și le purta pică pentru fericirea lor ignorantă, pentru amintirile lor cu familia „perfectă”. Știu că încerci să ajuți, dar nu poți, Vivi.

– Eu nu știu să fiu un laș, David. Să spui că nu poți să accepți este o lașitate, și o știm amândoi.

O înfruntă, punând piciorul pe podeaua rece.

– Nu am chef de predici. Nu este ceea ce am nevoie sau doresc în noaptea asta.

– De ce ai nevoie? întrebă ea, cu ochii mari.

Privirea ei deschisă, directă îl atrase, ca de obicei. Se opri, luptând cu forța de atracție a empatiei ei. Încă o luptă pierdută.

– Lucruri pe care nu le pot avea.

Dorința ieși la iveală când îi observă brațele și picioarele goale ieșind de sub pijama mulată. De-a lungul coloanei vertebrale îi trecură furnicături. Acum, avea nevoie de ea sub el.

– Nu cred asta nici un minut. Ea zâmbi de parcă el era un prost. Niciodată n-ai crezut că îți e ceva inaccesibil.

– Acum, este diferit, și o știi. Am făcut promisiuni care mă împiedică să spun adevărul. El se aplecă spre ea. Doar i-aș răni pe alții dacă mi-aș satisface propriile nevoi.

Ochii lui coborâră spre buzele ei când se deschiseră.

– Oh!

Ea rămase nemișcată, dar el îi auzi respirația devenind superficială.

Privirile li se întâlniră. Corpul îl furnica. Se împinse mai adânc în cochilia lui pentru a rupe vraja.

– Poate consecințele nu ar fi așa rele cum crezi tu.

Ea stătea în picioare ezitantă, apoi se așează pe marginea locului ei de la fereastră.

– Dacă le spun adevărul acum lui Cat și lui Jackson, ei nu o vor accepta niciodată pe Janet ca mama lor vitregă. Teama cea mai mare a mamei mele s-ar împlini când *nici unul* dintre copiii ei nu va dori să facă parte din noua viață a tatei.

La cum stăteau lucrurile, singurul înstrăinat era David. Trebuia să onoreze promisiunea care îi adusese liniște mamei lui în ultimele ei săptămâni de viață.

Și apoi ce voia chiar acum era să facă dragoste cu Vivi – și asta putea să aibă consecințe diametral opuse pentru amândoi.

– Ar trebui să te întorci în pat. El îi observă pupilele dilatate. Fiecare parte din corpul lui se însuflește când ea se apropie de el. Își drese vocea. Nu te apropia de mine, Vivi! Nu poți să ai încredere în mine, cu atât mai puțin în noaptea asta.

– Nu pot avea încredere în tine?

Expresia ei confuză îl frustra.

– Da. Comportamentul meu de săptămâna asta – *de azi-noapte* – nu a dovedit că nu-s bine? Nu am încredere în mine însumi. Nu-mi pot controla emoțiile astea nenorocite. La dracu', jumătate din timp nici măcar nu le înțeleg.

Ochii ei se măriră când el înjură.

– Vreau să ajut. Te rog, lasă-mă să te ajut!

El se uită la ea, ezitând între a o înșfăca și a o îndepărta.

– Nu mă poți ajuta, Vivi. Te rog, pleacă de lângă mine înainte de a te răni și pe tine!

– Nu te pot lăsa așa – își mușcă buza inferioară și gesticulă arătând în jur –, singur și visător în întuneric.

Erau la câțiva centimetri distanță. Corpul lui ardea să îl atingă pe al ei.

– Ar trebui să-mi asculți avertismentul.

Incapabil să se oprească, ridică mâna și îi atinse buza superioară.

Când limba ei îi atinse degetul, el inspiră. Aprobare? Nici măcar nu se opri să o întrebe înainte de a-i captura buzele cu ale lui. Ea se deschise spre el și își înfipse mâinile în părul lui.

Doamne, ce bine era! *Uimitor.*

Îi devoră gura. Fiecare mușchi din corpul lui se încordă când o trase în poală și îi atinse spatele, lipind-o de el fără a se opri să respire.

Buzele lui se mișcă de-a lungul maxilarului spre locul aflat chiar sub urechea ei. O ciuguli. Ea se cutremură.

– Oprește-mă, Vivi!

Înainte ca ea să îi răspundă, el o sărută din nou și gemu drept răspuns la atingerea ei. Un geamăt adânc ieși de pe buzele ei când el o sărută pe gât și pe umăr. Conștiința lui urla, dar nu putea să-i dea drumul.

– Spune-mi să mă opresc, imploră el.

Ea îl sărută pe tâmplă și pe obraz, după care îi ridică bărbia să îi sărute gura cu buzele acelea perfecte. *Mmm.* Le trăsă cu limba, gustându-le din nou înainte de a prădui căldura umedă din interior.

Ea se răsuci în îmbrățișarea lui până ajunse călare peste el. Pantalonii lui din bumbac cu sîret nu-i ascundeau erectia în

creștere. Când ea își mișcă șoldurile spre el, se cutremură.

– Sus!

Ea își petrecu picioarele în jurul taliei lui când el se ridică și își puse mâinile sub micul ei fund perfect. Începu să o poarte spre scări, dar bâjbâi prin spatele canapelei. Picioarele ei se desprinseră de talia lui și ajunseră pe podea, fără ca ea să întrerupă sărutul lor pasional.

Trecu un minut înainte ca el să își retragă mâinile din părul ei și să o conducă sus aproape alergând. Închizând ușor ușa, o luă pe sus și o aruncă pe patul dezordonat. Buzele ei umflate și ochii visători îl chemau. Nimeni nu arătase vreodată mai frumoasă cuibărită în cearceafurile lui decât arăta ea atunci.

În urechile lui urla un zgomot alb când se târî deasupra ei și o sărută peste tot. Mâinile lui frenetice îi explorau corpul. Dorința coplesitoare îl făcea să se simtă ca un cățel neantrenat.

– Doamne, vreau deja să fiu în tine, mărturisi el printre sărutări. Nu cred că pot să aștept și să fac să fie bine pentru tine.

– Nu-ți face griji, nu am atâta experiență încât să-mi dau seama, îl tachină ea. Asta dacă nu numeri fanteziile mele.

El se retrase și se uită la ea. Reapăru sentimentul de posesivitate trăit pe plajă cu două zile în urmă.

– Nu mă ajuți.

Se aplecă, controlându-se pentru a încetini, și o sărută delicat. Ea suspină și își băgă mâinile sub cămașa lui, făcându-l să-și piardă iarăși controlul. În timp ce el cobora spre umărul și sternul ei, ea îi zise:

– Și apoi dacă se întâmplă prea repede, perfecționistul din tine va insista să repete până iese bine.

Pentru prima dată, el râse în mijlocul preludiului. Doamne, cât de bine îl cunoștea. Îi aruncă o privire.

– Poate o să am nevoie să repet de mai multe ori.

Asta o făcu să tacă. Îi ridică marginea bluzei, pentru a o săruta pe abdomen. Ea își afundă degetele în părul lui. O linse în centrul abdomenului în timp ce îi ridica bluza. Pielea ei mirosea a vanilie și era la fel de dulce la gust. Ea ridică brațele, așteptând ca el să-i dea jos bluza.

Cât era în genunchi, se dezbracă de cămașă în timp ce se uita la sânii ei obraznici, care erau ușor îndreptați în sus, exact ca nasul ei. Sfârcurile roz erau complet excitate.

– Ești frumoasă, Vivi, zise el înainte de a-și coborî capul pentru a lua un sfârc în gură.

Închise și deschise ochii. Oscila între dorința de a privi răspunsul ei și impulsul de a se îneca în propria fericire.

Ea își arcui spatele și inspiră brusc. Folosindu-și mâinile și limba, el masă, mușcă și ciupi până când ea se agită sub el. Degetele ei trasau linii pe talia lui și îi trăgeau de betelia pantalonilor. Fără a întrerupe sărutul, el își ridică șoldurile, și ea își folosi piciorul pentru a-l dezbrăca.

Piele pe piele, Vivi era feminină și moale, deși trupul îi era athletic. Pielea ei se înfiora la fiecare atingere a mâinii sau a limbii lui.

– Mmm, suspină ea.

Depărtă genunchii când el băgă mâna între picioarele ei.

– Doamne! Coborî privirea. Ești așa pregătită.

– Eu sunt pregătită dintotdeauna pentru tine, zise ea, sărutându-l pe piept.

– Doamne... chiar nu pot să aștept.

O mușcă de umăr și se avântă în ea.

Ea icni. El o sărută apăsător și începu să se retragă lent. Ea își înfipse mâinile în șoldurile lui.

– Stai, zise ea.

El se uită în ochii ei sticloși.

– Te-am rănit?

– Nu. Se uita uimită la el. Acum, în sfârșit suntem unul.

Lui i se tăie respirația când se uită în ochii ei, care îi dezvăluiau iubirea nețărmurată. Îi atinse sufletul și-l termină.

Unul. Mereu împărțiseră o înțelegere înăscută unul față de celălalt. Acum, corpurile lor se mișcau la unison, și, pentru prima dată în foarte mult timp, David se simțea acasă. Asta îl speria incredibil de mult.

Șoldurile ei se mișcă înainte, împrăștiindu-i gândurile.

– Știam eu că va fi așa bine, murmură ea înainte de a închide ochii și de a-și ridica spatele de pe saltea.

Mușchii ei interiori îl strângeau, îndemnându-l să se miște.

– Spune-mi unde să te ating, îi ceru el. Ce te excită?

– Tu, șopti ea. Nu-i nevoie de mâini.

Când el se uită întrebător la ea, Vivi zise:

– Tot ce faci și spui mă excită.

Pasiunea și afecțiunea pură se contopiră în el. Îi duse mâinile deasupra capului și o sărută în timp ce își mișca șoldurile împreună cu ale ei. Se chinuia să își păstreze controlul cu mișcări ușoare, ferme, în timp ce o privea. Atingerile ei neexperimentate, dar foarte erotice îl subjugau. Inima îi bubuia în piept când îi ciuguli chipul, umărul și sânii.

În timp ce înțeți ritmul, David își făcu griji că ar putea să îi rănească trupul micuț, care nu părea în stare să reziste la ritmul necruțător. Ea își mușcă buza și gemu, ridicând șoldurile pentru a le întâmpina pe ale lui.

– Doamne, da, David. Nu te opri!

Nu se putea opri nici dacă voia, ceea ce nu voia. Totul se încețoșă. Era amețit de extaz.

– Oh! Oh, David! Da, da!

Mușchii ei se contractară în jurul lui când corpul ei se cutremură sub el. Imaginea și senzația orgasmului ei îl declanșară pe al lui. Fiecare celulă din corpul lui păru să explodeze în același timp. De pe buze îi ieși un șir de înjurături. Înainte să clipească, se vărsă adânc în ea.

Pentru un moment, totul se întunecă, apoi se trezi din ceață. Chipul îi era îngropat în lateralul ei. Petrecu un moment savurând senzația mâinilor ei mângâindu-i delicat spatele.

„Atât de mult a mea.“

O sărută pe gât și o pătrunse mai adânc, având nevoie să o simtă mai aproape. Apoi își dădu seama.

– Oh, la dracu', Vivi! Am uitat de prezervativ. Se propti în coate pentru a se uita uluit la ea. N-am mai uitat niciodată până acum.

– Este în regulă. Ea întinse gâtul și îl sărută. Iau anticoncepționale.

El miji ochii.

– De ce?

– Am menstruația neregulată. Se înroși. Pastilele îmi fac viața predictibilă.

– Există și alte lucruri de luat în calcul.

– Nu-mi fac griji. Dacă tu folosești mereu unul, atunci ești în siguranță. Eu știu că sunt. Suntem bine. Ea zâmbi și își trecu mâinile prin părul lui, alunecând cu degetul pe fruntea lui pentru a-i freca încruntătura dintre ochi. Nu te stresa cât să strici totul, bine?

El o sărută din nou.

– Bine.

Se retrase din ea și se rostogoli pe spate, trăgând-o după el. Degetele ei trasau linii pe pieptul lui. Închizând ochii, el retrăi orgasmul de neuitat.

Fusese așa incredibil pentru că nu avusese prezervativ? Puțin probabil. Legătura cu ea era mult mai profundă decât era el pregătit să accepte. Presimțirea se ciocni cu plăcerea lui când își dădu seama că, în ciuda avertismentelor lui și a consimțământului ei, probabil că nu avea să iasă din noaptea asta fără vreun regret. Dar regretul putea să aștepte. Acum, avea să se bucure de timpul singur cu ea.

Liniștea se așternu peste el în vreme ce stătea întins cu ea în întuneric. Respirația ei delicată îi atingea pielea în timp ce ea își mișca mâinile de-a lungul trunchiului lui. De când se cunoscuseră, o văzuse ca *muñequita* lui – una pe care voia să o protejeze.

Încă era șocat de dorința sexuală față de ea din această săptămână. Absența îl făcuse să o aprecieze mai mult sau în toți acești ani fusese pur și simplu orb? De ce trebuia ea să se potrivească așa bine cu corpul lui?

Dacă David ar fi convins că puteau să fie împreună o viață întreagă, ar putea să riște totul. Cu toate astea, cum putea el să știe asta acum, când sentimentele erau atât de noi și când credința lui în dragoste era așa zdruncinată? Mizele erau prea mari, iar probabilitatea unei despărțiri – prea mare.

Ea făcuse o pasiune pentru el în trecut. Dar viziunea ei ideală despre el nu se potrivea cu realitatea, chiar dacă ea nu l-ar crede. N-ar putea să o facă niciodată fericită pe termen lung. Ea avea să

ajungă să poarte pică timpului petrecut de el la muncă. Avea să se plictisească de emoțiile lui cumpătate.

Ea credea în dragostea eternă, și, cum el nu mai credea în asta, se îndoia că putea să fie bărbatul care să îi ofere genul de angajament și familia pe care ea le merita.

Așa că aveau să se bucure doar de o noapte de pasiune. Avea să se mulțumească să memoreze fiecare secundă din ea, ca să se poată bucura din nou de asta în visurile lui cu ochii deschiși.

– David?

– Hmm?

El îi mângâie umărul și își trecu degetele prin părul ei. Ea își sprijini bărbia de pieptul lui.

– Mai mult.

– Mai mult ce?

El îi îndepărtă părul sălbatic din ochi.

– Mai mult din tine, zise ea înainte de a-l ciuguli de maxilar.

El ezită pentru moment, simțind că, dacă petreceau mai mult timp în intimitate, avea să îi fie și mai greu să o lase. Apoi mâna ei îi gădilă interiorul coapsei și alungă logica lui.

capitolul 17

Sărutul tandru al lui David îi crescuse din nou pulsul lui Vivi. Își trăia fantezia. Și realitatea eclipsa visele ei. David era perfect în toate modurile, de la mirosul moscat și gustul sărat al pielii lui la fermitatea atingerii. Mai bine de zece ani Vivi așteptase ca ochii lui să se umple de dorință pentru ea, și acum se întâmplase.

„Sunt așa fericită! Te rog să dureze!”

– Asta-i a doua mea șansă?

O sărută pe nas, obraji și pleoape.

– Da.

Ea chicoti și băgă mâna între picioarele lui.

El o prinse de încheietură, trăgându-i mâna.

– Oh, nu, șansa *mea*, ritmul meu.

O sărută, trăgându-i buza superioară în gură.

Mâinile lui blânde trecură peste brațele ei și coborâră pe talie, apoi urcară pe abdomen și spre sâni. Ea privi cum ochii lui se întunecă în clipa când o luă în gura lui. Limba lui o apăsa și o tachina, făcând-o să se agite și să se răsucescă pentru a-l trage mai aproape. Îl voia deja în ea, așa că își petrecu picioarele în jurul soldurilor lui și înclină pelvisul, invitându-l.

– Nu încă, mârâi el coborându-i picioarele. Încet!

– Acum, David, gemu ea.

Se uită la ea și ridică dintr-o sprânceană.

– Răbdare!

Când gura lui găsi abdomenul ei și o porni în jos, corpul ei se cutremură de nerăbdare. Se uită la chipul lui frumos, umbrat, și își reprimă cuvintele „Te iubesc”. Acele cuvinte se agitară în gura ei ca un izvor gata să fie eliberat. Dar chiar și într-o stare de euforie, știa că, dacă le rostea prea repede, aveau să distrugă bobocul fragil care se dezvolta în noaptea asta.

– Stai potolită, Vivi, îi ceru el înainte să își îngroape capul între coapsele ei.

Ea se foi și prinse cearceafurile cât el o explora cu limba și degetele.

– David, zise ea.

Auzi un sunet din pieptul lui, dar el nu se opri. Mâna lui dreaptă urcă pentru a se juca cu sânul ei în timp ce gura lui o asalta, făcând-o să geamă fără rușine.

– Oh, Doamne!

El se desprinsese suficient cât să șoptească:

– Termină pentru mine, scumpo!

Și ea termină. Corpul ei se cutremură incontrollabil, și ea suspină satisfăcută. Abia își reveni, când el alunecă deasupra ei.

– Îmi place cum îmi răspunzi, murmură el, sărutând-o. Nu știu ce parte din tine îmi place să sărut mai mult.

– Nu face discriminări, replică ea. Continuă să testezi până afli.

El zâmbi chiar înainte ca expresia să îi devină înfometată. Apoi intră din nou în ea, întinzând-o fără milă. Ușoara durere îi spori cumva plăcerea.

– Te simt așa bine, Vivi!

Respirația lui caldă îi încălzea gâtul în vreme ce el o strângea mai puternic.

Corpul ei nu mai rezista mult. Fiecare nerv îi vibra încărcat de senzații. David părea cumva să fie complet în control. Hotărât. Alterna mișcări lente și rapide, aducând-o mai aproape de limită și apoi trăgând-o înapoi, doar ca să o ducă iar acolo. Bine, experiența ei era limitată, dar el era mai mult decât uimitor.

Îl iubea cu fiecare parte din ființa ei. Cum de sentimentele ei nu sporeau cu fiecare atingere a lui? Și acum știa că o iubea și el. Trebuia, altfel nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut între ei. Sigur se simțea la fel de uimit ca ea de cum făceau dragoste.

Geamătul lui înfometat îi atrase atenția înapoi la corpurile lor. El se întoarse pe spate, rămânând îngropat în ea când o trase peste el. Pielea lui scliffea de transpirație, scoțând în evidență mușchii încordați de pe pieptul și abdomenul lui. Intensitatea privirii lui și gura senzuală plină o excitau.

Se lăsă în jos, primindu-l și mai adânc în ea. El își pierdu controlul. O prinse de șolduri, apoi se întinse după sânul ei. O trase în jos pentru a-i suge din nou sfârcul, intrând adânc în ea.

– David, nu te opri, gemu ea. Nu te opri!

Tachinarea se domoli în timp ce ea îl călărea tare și repede. Terminară împreună, cu trupurile tremurând. El înjură din nou, ceea ce o făcu să se simtă puternică și sexy. Se prăbuși peste el.

Stând în întuneric, asculta bătăile inimii lui. Puternice și ferme, la fel ca el. Iubitul ei David.

Închise ochii și absorbi fiecare detaliu al acestui moment, ca un tatuaj pe inima ei. El avea un braț atârnat peste umerii ei și pe celălalt băgat sub cap. Nu își dădea seama dacă ochii lui erau închiși sau deschiși și nu voia să riște să fie separată de corpul lui nici măcar o secundă pentru a verifica.

Cu degetele desena pe pieptul lui un *I* mare, forma unei inimi și un *U* mare. El se opri din respirat pentru un moment. Nu, îl simți respirând din nou în părul ei. Poate își imaginase. Mâna lui veni peste ale ei. Nici unul nu rosti vreun cuvânt.

Câteva minute mai târziu, ea chicoti delicat.

– Ce-i așa amuzant?

El își întinse gâtul pentru a se uita la ea. Ea ridică bărbia să îl privească.

– Îmi imaginez reacția lui Jackson și a lui Cat la toate astea. Șoc nu-i un cuvânt suficient de puternic.

El nu zâmbi. De fapt, ea văzu o mie de emoții contradictorii în ochii lui pe durata a cinci secunde. El îi ridică mâna la buze și o sărută, apoi se încruntă.

– Nu credeam că le vom spune asta.

Ei i se strânse stomacul văzând expresia lui serioasă.

– Vrei să mint?

Corpul lui deveni rigid.

– Vreau ca asta să fie amintirea noastră. Ceva intim și special pe care doar noi să-l împărțim. Se opri, apoi îi mângâie brațul. Nu vreau să fie dezbătut, disecat și luat la mișto de către fratele și sora mea de acum pentru eternitate.

Toată căldura se scurse din corpul ei. Se simți deconectată de împrejurimi cât îi procesa intenția. „Ești proastă, Vivi. Proastă, proastă, proastă.” Noaptea asta nu fusese începutul poveștii lor de iubire.

Pentru el fusese o toană. Pentru ea, o greșală.

O greșală enormă, brutal de dureroasă.

Urechile îi țiuiau mai tare decât un fierăstrău electric. Se mișcă mecanic, incapabilă să se concentreze la el sau la orice altceva din cameră. Trebuia să scape înainte să plângă, să-l lovească, să urle sau să facă orice altceva care să o umilească și mai mult – dacă asta era posibil. Îndepărtându-se de căldura corpului lui, își căută hainele prin așternuturi. El o prinse de braț.

– Unde te duci?

Nu îi putea întâlni privirea. Eliberându-se din strânsoarea lui, țâșni din pat de parcă ar fi luat foc, înainte de a se apleca să își ia pijamaua aruncată. Fu smulsă din ceața în care se afundase de senzația pe care o avu când atinse desculță podeaua rece.

– Dacă se trezește Cat, se va întreba unde sunt. Își trase bluza pe ea. Ar trebui să plec.

– Stai un pic! Nu te grăbi! El se ridică în fund. Ea îl văzu cum întinde brațul spre ea cât vorbi. Hai să mai stăm un pic!

Gâtul i se închise în timp ce lacrimile i se adunară în ochi. Slavă Domnului pentru întunericul din cameră! Ea clătină din cap în tăcere, dornică să fugă.

– Vivi, uită-te la mine!

Auzi o vibrație de remușcare în vocea lui. Mila lui doar îi intensifică suferința.

Din partea cealaltă a camerei se uită la el. Inima i se strânse când îl văzu stâng gol unde fuseseră așa intimi. Afișând un zâmbet slab, țâșni spre ușă.

– Pa!

El o strigă din nou când ea se întoarse și fugi. Coborî scările în vârful picioarelor, fără a încetini.

Odată ajunsă la parter, căzu în mâini și genunchi, ghemuindu-se ca o minge. Parfumul lui era pe corpul ei. Ascultă după pașii lui, dar nu venise după ea. Se terminase.

Distruseseră prietenia lor. El încercase să o avertizeze în noaptea asta. Normal că ea îl ignorase. „Te rog, fă ca asta să fie ultima mea pedeapsă.” Acum, un alt mare secret amenința să distrugă prietenia ei cu Cat și Jackson.

Avea să fie insuportabil să ascundă adevărul acum, cu David prin preajmă. Trebuia să plece imediat, înainte să observe careva. Într-o

zi sau două, avea să se apuce să își adune bucățile de inimă și să înfrunte lumea. Până dimineață? Imposibil.

O ultimă minciună avea să fie necesară pentru a justifica plecarea ei bruscă, dar trebuia să facă orice era nevoie pentru a pleca.

Inspirând adânc, intră în dormitor fără a face zgomot. Cat dormea profund, ca de obicei. Lumina lunii se strecura dincolo de umbre, în colțul de cameră al lui Vivi. Valiza ei stătea pe podea – hainele curate înăuntru, cele murdare fiind adunate grămadă lângă. Măcar o dată stilul ei dezordonat se dovedea de folos. Adunarea lucrurilor avea să fie o treabă rapidă și tăcută, fără sertare de deschis și închis.

Se uită la ceas și își trecu o mână prin păr și peste față. Abia ora trei. Primul feribot nu avea să plece de pe insulă decât peste cinci ore. Dacă nu era tulburată, Cat putea să doarmă suficient de mult încât să fie imposibil să se repeadă în port și să o târască pe Vivi înapoi. Vivi trebuia să plece din casă înainte de ora 7.00, ca să evite întrebări și confruntări. Nu era cine știe ce plan.

În următoarele ore, dormi cu intermitențe. La scurt timp după ora 6.00, se trezi din nou. Deși durerea din corp era apăsătoare, teama de a fi descoperită o făcu să se dea jos din pat.

Mișcându-se ca un hoț, se schimbă în haine curate, azvârli celelalte haine în geantă și se strecură afară din cameră. Se opri la baia de pe hol să se spele pe dinți și să își dea cu apă rece pe față. După ce își liniști mâinile tremurânde, își prinse părul într-o coadă, apoi porni spre ușa de la intrare.

La capătul primului etaj se întinse după clanță. Se opri, cu corpul paralizat. Îndoiala incolți în ea când se gândi că fuga ei ar putea doar să ridice bănuieli. Nu, trebuia să plece. Dar, dacă pleca fără vreun cuvânt, toată lumea avea să își facă griji.

Un mesaj pe telefon ar trezi-o pe Cat, deci nu era o opțiune. Privi în sus pe scări spre zona principală. David dormea la doar câțiva metri. Suferința o paraliză când și-l imaginează adormit în patul în care făcuseră dragoste cu doar câteva ore în urmă.

Ca un iepure de veghe, ascultă după sunete. Nimic. Nici un semn de la Hank, celălalt matinal din grup. Putea să riște? Lăsă geanta la ușă și se strecură în sus pe scări.

Deschise un sertar și scoase un pix și un caiet. Fără să se gândească, scrise:

Îmi pare rău, a trebuit să plec. Nu vă faceți griji. Sun mai târziu.

Cu drag,

Vivi.

Lăsă biletul pe blat și se întoarse în vârful picioarelor la ușa de la intrare. Ținându-și răsuflarea, descuie încet. Nu se mișcă nimeni. Strecurându-se afară, închise ușa și traversă curtea. Geanta grea se lovea de șoldul ei cât alergă pe alee și se duse spre Stânca Pictată.

Când ajunse acolo, izbucni în lacrimi. Rămase împietrită lângă simbolurile stupide pictate cu David – simboluri care nu fuseseră la înălțimea semnificației lor – și se uită la ceas. 6.30. Căută în telefon numărul unui operator de taxiuri și sună pentru a solicita o mașină. Peste noapte se iviseră nori cenușii grei, amenințând cu ploaia. Slavă Domnului că pleca; să fie captivă în interior toată ziua cu David ar fi putut să o omoare.

Poate ploaia avea să spele vopseaua de pe stânca asta și să șteargă toate dovezile acelei nopți. Nu avea să mai picteze niciodată stânca asta. De fapt, probabil nu avea să mai vină vreodată pe insulă – cel puțin, nu cu familia asta.

Lacrimile îi alunecau pe obraji când înțelese că acest comportament impulsiv ar putea să o coste relația cu familia pe care ajunsese să o iubească. El o avertizase. O implorase să îl lase în pace. Ea nu avea să învețe niciodată să gândească înainte de a acționa?

Următoarele douăzeci de minute i se părură ca douăzeci de ani. În mod ironic, începutul și sfârșitul călătoriei ei aveau o oarecare simetrie: în ambele dăți, simțise că îi venise să vomite. Când sosi taxiul, aruncă geanta pe bancheta din spate și închise portiera trântind-o.

La 7.15, era în port, bând cafea. Când îi sună telefon, pe ecran apăru numele lui Cat. Dacă evita apelul, Cat avea să vină să o caute. Întărindu-se, răspunse pe un ton vesel, pentru a-și păcăli prietena.

– Hei, te-ai trezit devreme!

Duse mâna la gură când îi răspunse vocea lui Hank.

– Am văzut biletul tău și voiam să mă asigur că ești bine.

– Hank? De ce ai tu telefonul lui Cat?

– L-a lăsat la încărcat în bucătărie. Acum, spune-mi ce se petrece!

Vivi auzi îngrijorarea din vocea lui. Nu îi promisese lui David că avea să păstreze secretul lor. Dar, dacă spunea tuturor, ar fi pus în pericol relațiile ei și pe ale lui. La naiba! Fusesse așa ocupată să plece din casă fără a fi observată, că nu se gândise la un motiv credibil pentru plecarea ei în grabă.

– Vivi, vorbește cu mine! Toată lumea doarme, sunt singur.

– Hank, trebuie să plec. Eu doar... mă simt răspunzătoare de necazurile dintre David și Laney. Este umilitor. David arăta așa abătut azi-noapte când a venit acasă, nu pot să dau ochii cu el astăzi. Te rog nu le zice adevărul! O să spun că tatăl meu are nevoie de mine. Este cel mai bine. Te rog!

Își ținu respirația, detestându-se că îl făcea complice pe Hank la încă una dintre minciunile ei.

– Bine. Relaxează-te! Secretul tău este în siguranță cu mine.

– Mulțumesc! Vivi își relaxă strânsoarea. Faptul că te-am cunoscut pe tine cred că a fost cea mai bună parte din vacanța asta, Hank. Serios. Sper să păstrăm legătura la New York.

– Oh, da. A fost o adevărată plăcere și pentru mine. Ai grijă!

Vivi închise telefonul și își termină cafeaua. Hank fusese așa drăguț acceptând planul ei de a-i păcăli pe toți să creadă că ea trecuse peste David. Voia să găsească o cale de a-l răsplăti într-o zi. Dar nu astăzi.

Mașinile începură să se adune pe doc. Părinți epuizați se chinuiau să își distreze copiii cât așteptau să se poată îmbarca pe feribot. Peste chipul lui Vivi trecu un zâmbet visător când se uită la un tată care își ducea pe umeri copilul.

Tatăl ei nu fusese niciodată jucăuș – sau poate fusese când era ea mică. Oamenii spuneau că fusese un om fericit înainte de accident – un om care își iubea soția și cei doi copii mici. Puținele ei amintiri din copilăria timpurie erau vagi. Majoritatea se bazau pe fotografii sau pe povești spuse de tatăl ei în momentele lui de

luciditate. Orice amintiri reale despre ceva de dinainte de accident fuseseră șterse fără vreo rezervă.

O măcina ostilitatea când se gândi cum îi afectase întreaga viață comportamentul ulterior al tatălui ei. Anii în care fusese neglijată – în care el fusese consumat de propria suferință – o obligaseră să ofere mult mai mult decât ceruse vreodată la schimb. Rușinea și teama o făcuseră să tolereze abuzul, să-l aștepte, chiar să creadă că îl merita.

Până acum, nu se gândise că această dinamică influențase nespus de mult toate relațiile ei. Cum se putea aștepta să o iubească cineva și să o respecte dacă ea nu se iubea și nu se respecta suficient cât să ceară egalitate în relațiile ei?

Se pedepsise din ziua în care plecase de la acel accident. Ei bine, gata! Hank și Franco îi ofereau timp, atenție și implicare. Nu avea să îi mai permită niciodată lui David – sau oricui – să o folosească doar ca pe o prietenă la îndemână.

Cu fiecare minut care trecea, nervozitatea ei se diminua. În curând, avea să se îmbarce pe feribot și să lase această excursie în urma ei pentru totdeauna.

capitolul 18

David zăbovea vizavi de o catedrală veche din piatră. Un soare orbitor ardea pe un cer fără nori; cu toate astea, el nu simțea nici o căldură – nici un fel de temperatură. Se uita la participanți, cu toții îmbrăcați în negru, ieșind pe ușile deschise ale bisericii.

De la moartea mamei lui, mușchii i se contractau de fiecare dată când drumul i se încrucișa cu al vreunei procesiuni funerare. De data asta, era diferit, doar că se simțea inexplicabil de atras de această ocazie deosebită. Dar de ce?

Trebuia să se ducă la Vivi. Ea îl aștepta. Ca de obicei, gândul de a o vedea îl făcea să se simtă mai bine. Se întoarse ca să plece, apoi îi zări pe Catalina și pe Jackson printre persoanele îndoliate. Se simți neliniștit. Pașii grăbiți îl purtară pe partea cealaltă a străzii de parcă plutea.

– De ce sunteți aici?

Privirea i se mută de la fratele la sora lui.

– Tu de ce nu ești aici? Ochii furioși ai lui Cat îl ardeau. De ce ești îmbrăcat așa? Ție nu-ți pasă deloc?

Uluit, se întrebă dacă tatăl lui murise și el nu aflate. N-avea cum să fie asta. Ceva nu era în regulă – și era groaznic de greșit.

Jackson își coborî sprâncenele cu dispreț înainte de a ridica din umeri nepăsător și a-și pune brațul în jurul lui Cat.

– Ne va fi dor de ea, dar acum este cu mama.

– Cine? În vocea lui David răsună nerăbdarea. De cine vă va fi dor?

Disprețul evident al fratelui și al surorii lui îl enerva.

– De Vivi, zise sugrumat Cat. Vivi a murit.

David deschise ochii chiar înainte de a se ridica brusc din pat. Fu străbătut de un fior, dar respirația inegală se liniști după ce coșmarul se estompă. Căzu la loc pe pernă și își puse antebrațul peste ochi. Slavă Domnului! O lume fără Vivi ar fi sumbră.

Cu ochii închiși, se cuibări în poziție fetală, îmbrățișând pernele. Își îngropă nasul în ele și inspiră mirosul ei, care rămăsese în pat. Dulcea Vivi. Amintirea corpului ei încurcat în cearceafurile lui îl

excită. Dacă nu i-ar fi simțit parfumul, ar fi crezut că noaptea trecută fusese tot un vis – un vis fantastic.

Niciodată nu ar fi anticipat că cel mai bun sex din viața lui avea să fie cu prietena lui din copilărie. Mica fetiță cu o inimă imensă. Intensitatea dorinței lui insistente îl surprinse. Un rezultat neașteptat.

Un rezultat despre care nu credea că avea să se diminueze prea curând.

Când avea să se întoarcă la New York, munca solicitantă avea să îl ajute să îndepărteze din mintea lui amintirea nopții trecute. Avea să primească o altă tranzacție importantă. Detaliile aveau să îi solicite timpul și atenția. „La dracu’!” Tresări la gândul de a lucra cu Laney.

Viitorul apropiat părea sumbru, mai ales cu provocarea imediată de a petrece timp cu Vivi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Indiferent de ce își spusese sau de ce îi spusese ei, totul era diferit între ei acum. Corpul lui pulsă când și-o imaginea adormită în patul de la subsol. Se trezise și se gândea la el?

Se încruntă, amintindu-și cum plecase din camera lui ca o Cenușăreasă la miezul nopții. Poate că argumentul ei cum că sora lui i-ar putea remarca lipsa părea îndreptățit, dar fusese așa brusc.

Dar probabil fusese mai bine să încheie așa rapid. Ca atunci când smulgi un bandaj. Mai bine ca prietenia lor să sufere un regres temporar decât ca ea să riște totul pentru el, când el era prea pierdut și distrus ca să gândească limpede.

Se întinse și se uită la ceas. 7.20. S-ar putea ca Vivi să fie în bucătărie, făcând micul dejun. Pulsul îi crescuse. Apoi se simți ridicol. Negociase cu unii dintre cei mai duri avocați de pe planetă; sigur era în stare să aibă o atitudine detașată în preajma lui Vivi timp de 24 de ore. Singura întrebare reală era dacă și ea putea face asta. Apoi îi mai veni o întrebare în minte: Putea el să se abțină din a o seduce la noapte?

„La dracu’!” Era în belele.

O alergare rapidă avea să îi calmeze nervii; mereu funcționa. Își legă șireturile și expiră adânc. Când coborî scările, Hank ridică privirea de la masa din bucătărie.

– Bună dimineața, Hank!

David privi în jur.

– Te simți mai bine astăzi? Hank se îndreaptă de spate. Ieri a fost o zi destul de mizerabilă.

– A fost, răspunse David. În dimineața asta, am o perspectivă mai bună.

– Păcat că Vivi n-a simțit la fel.

Hank îl studie pe David, de parcă se aștepta la o reacție anume.

– Oh? David își butona telefonul, încercând să facă pe indiferentul. De ce spui asta?

Hank aruncă o bucată de hârtie peste masă.

– A plecat acasă.

Buzele lui David zvâcniră, în ciuda tuturor eforturilor lui de a nu trăda nimic. Privi biletul, deși ochii nu i se puteau concentra asupra cuvintelor, iar totul în jurul lui se întunecă.

Plecaseră fără să își ia rămas-bun.

Ca să scape de el? Probabil. O rănise, exact cum o avertizase că avea să facă.

Dorința copleșitoare îi acaparase judecata noaptea trecută. Acum, senzația de panică amenința să facă la fel dacă nu se controla. Deși pierdut în gânduri, deveni treptat conștient că Hank îl analiza. Își relaxă postura cu efort și studie din nou biletul de la Vivi.

– Nici o explicație? Își frecă ceafa. Poate-i taică-său. Nu-i dă pace.

– Așa zici?

În vocea lui Hank se simți sarcasmul.

Nu doar că Hank încercase toată săptămâna să se împrietenească cu Vivi, dar îl și studiasse pe David. Privirea lui Hank i se părea indiscretă, iar lui David nu-i plăcuse niciodată să fie într-o poziție vulnerabilă.

– Toată săptămâna m-ai judecat, și mi-a ajuns. David încrucișă brațele. Dacă ai ceva de spus, atunci varsă.

– Calmează-te, David! Hank își întinse degetele. Încerc doar să te înțeleg. Adică, pare să-ți pese de Jackson, Cat și Vivi, totuși nu ești prezent când ei au nevoie de tine.

– Poate așa ți se pare ție. Că mă crede sau nu cineva, fac tot ce pot, așa cum am făcut mereu. Poate că nu o recunosc, dar ei știu că

mereu sunt acolo pentru ei.

Hank ridică din umeri.

– Dacă spui tu.

David se întrebă dacă îi mărturisiseră cu toții asta lui Hank sau dacă trăgea propriile lui concluzii. Nu întrebă. Hank nu părea genul de tip care să trădeze încrederea cuiva. Poate că David nu avea să afle niciodată răspunsul, dar un lucru îl știa sigur: nu avea să se justifice în fața lui Hank. Aruncă biletul înapoi pe masă.

– Cat va fi dezamăgită.

Ceasul din bucătărie arăta 7.35; mai erau 25 de minute până pleca feribotul.

– Ies la o alergare lungă. Mă întorc într-o oră.

Își băgă căștile în urechi și coborî alergând treptele, abandonându-l pe Hank cu ipotezele lui.

Ajuns afară, o sună pe Vivi pe mobil. Nici un răspuns. Stătea în mijlocul drumului, uitându-se la cerul înnorat. Un pic peste cinci kilometri și jumătate până în port. Avea să-l prindă o ploaie torențială. Ezită, gândindu-se la opțiuni. Dacă ea nu pleca, el avea să fie prea tentat să rămână din nou singur cu ea.

Totul ar fi ușor dacă ar fi vorba doar despre sex. Dar noaptea trecută fusese captivat ca niciodată. Își dorea să aibă încredere în aceste sentimente. Își dorea să poată fi bărbatul care să îndeplinească toate visurile lui Vivi. Își dorea să creadă că putea să reziste la orice ar fi aruncat spre ei Cat și Jackson și în fața tuturor celorlalte obstacole pe care cuplurile le înfruntă de obicei.

Din păcate, el își pierduse toată încrederea în finalurile fericite când îl surprinsese pe tatăl lui cu Janet. Și, fără mai multă certitudine în legătură cu rezultatul unei relații romantice cu Vivi, nu putea să riște relația ei cu întreaga lui familie. Trebuia să se controleze, să renunțe la fanteziile că ar putea împărtăși o iubire de durată.

Îl cuprinse tristețea. Fie că avea să fie azi sau mâine, săptămâna viitoare sau anul viitor, rezultatul urma să fie același. Ar trebui să o lase acum.

Dar ceva îi ademeni picioarele să se miște. Mersul lent se transformă în alergare în toată regula.

Ajunse în port la 8.05. Feribotul făcea spume prin apă la câteva sute de metri de țărm. „La dracu’!“

Izgonise două femei de pe insulă în tot atâtea zile. „Ce mai record“, se gândi el sumbru.

Stând pe mal, privi la distanța crescândă dintre el și Vivi. O sună din nou pe mobil, dar intră mesageria vocală. Se părea că distanța fizică nu o satisfăcea suficient.

Rămase în mijlocul parării, nesigur de următoarea mișcare. Trecură minute până când cerul negru începu să toarne picături mari de ploaie pe fața lui. Încruntându-se, ridică privirea la ceea ce probabil nu avea să fie o ploaie trecătoare. Nu de asta avea el nevoie acum, dar probabil o merita. Hotărî să o ia spre casă, în loc să se adăpostească în oraș.

Într-o zi frumoasă, urcușul din oraș făcea alergarea spre casă o provocare pe cinste. Acum, era pur și simplu nașpa. În câteva minute, hainele ude atârnau pe el. Ciorapii uzi și adidașii plini de apă i se frecau de glezne, astfel că până acasă sigur urma să aibă bășici.

Intră în casă și strănută când simți aerul condiționat. Tropăi pe scări, cu intenția de a trece de restul și de a face un duș, dar planurile îi fură dejucate de sora lui.

– Știai că Vivi a plecat? întrebă Cat.

– Mi-a spus Hank înainte să ies la alergat. Vivi răspunsese la apelul lui Cat? Poate că nu îl evita, poate telefonul ei era descărcat. Ai vorbit cu ea?

– Tocmai am închis. Tatăl ei i-a lăsat mesaje tulburătoare azi-noapte, dar în dimineața asta nu a reușit să dea de el. Cat traversă spre cafetieră și își umplu cana. Fac pariu că s-a îmbătat, a mormăit o grămadă de prostii, apoi a adormit. Sigur va fi bine, dar a găsit o cale să-i strice vacanța.

Deși era plauzibilă, David se îndoia de acea explicație. Acum, avea confirmarea că Vivi îl evita pe el. Inventase scuza asta cu tatăl ei, exact ca atunci când David își vărsase nervii pe ea pentru *paella*.

Nu tatăl ei îi stricase vacanța – David o făcuse. Un alt motiv să deteste această versiune a lui.

– Mă duc să fac duș.

Doamne ferește ca vreunul dintre ei să observe sentimentele dezgustătoare ce îl măcinau.

Din fericire, apa fierbinte relaxă o parte din tensiunea din gâtul și umerii lui. Uscat și îmbrăcat, David reveni în bucătărie să facă micul dejun. Jackson li se alăturase lui Cat și Hank în camera de zi de lângă. În loc să le caute compania, David rămase singur în bucătărie.

Avea să se ocupe de Vivi mai încolo. Mai întâi, trebuia să finalizeze despărțirea de Laney. Ceea ce trăise cu Vivi doar subliniasse goliciunea a ceea ce împărtășise cu Laney.

Acum, aproape că îi dis plăcea să afle că s-ar putea să nu fie satisfăcut cu genul de relație pe care până atunci o găsisese reconfortantă, mai ales că relația în care se simțise mult mai bine era una tabu.

David amesteca în cafea, amintindu-și expresia din ochii lui Vivi când făcuseră dragoste. Fusese cea mai dulce victorie să vadă toată acea iubire în ochii ei. Chiar și acum, se simțea atras de ea, în ciuda absenței ei.

Ce dracului avea să facă el cu aceste sentimente? Și cum avea să salveze prietenia lor? Doamne, distrusese totul.

Mâna lui Jackson se așază pe umărul lui, scoțându-l din gândurile sale.

– Cum ești astăzi? Lui Jackson chiar părea să-i pese. Se așază pe scaunul de bar de lângă David. Cu treaba cu Laney și povestea cu tata, sunt sigur că nu ți-e ușor.

David rămase cu gura căscată la fratele lui, căci uitase complet de iminenta nuntă a tatălui lor. „Cum este posibil?” Puse lingurița deoparte și oftă.

– O să supraviețuiesc.

Jackson încuviință din cap și zâmbi slab.

– Nu prea există alte opțiuni, nu-i așa?

Exprimarea simplă a adevărului îl lovi direct în inimă pe David. Nu avea opțiuni. În ultima vreme, trecuse prin viață ca un somnambul, așteptând să se simtă mai bine. În loc să controleze situația, se lăsase controlat de ea, ceea ce îi rănea pe oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Înfrânt, clătină din cap. Jackson își puse un cot pe blat și își sprijini maxilarul în pumn.

– O să ne spui vreodată de ce ești certat cu tata? întrebă el.

– Nu. Răspunsul tăios al lui David veni repede. Imaginea cu chipul rugător al mamei lui îi trecu prin minte, întărindu-i hotărârea. Îmi pare rău că te deranjează. Îmi doresc să nu o fi făcut.

– David, abia te recunosc, strigă Cat de pe canapea, cu ochii mari plini de îngrijorare. Cred că tu consideri că faci ceea ce-i corect, dar eu simt că-i greșit. Ar fi trebuit să rămâi și să jlești cu noi în loc să fugi. Chiar și acum, ești prezent doar pe jumătate.

– Îmi pare rău, Cat! David oftă și își lăsă capul în mâini. Vă iubesc pe amândoi. Asta nu înseamnă că nu am dreptul la niște intimitate cu privire la problemele mele personale, indiferent că îl implică pe tata, pe Laney sau pe oricine altcineva.

Vivi.

– Ești la fel ca tata, mormăi Jackson. Tăcut. Închis.

– Nu apreciez în mod deosebit comparația, Jackson. David dădu cana la o parte. Nici o insultă nu-l lovise mai puternic. Crede-mă, nu-s ca tata absolut deloc.

– Deci să înțeleg că nu vei veni la nunta lui?

Jackson se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate.

– Presupui corect.

David refuza să fie primul care își mută privirea.

– Ești supărat că nu mai ține doliu după mama? Jackson se aplecă în față. Eu știu că n-au fost chiar doi ani, dar nu merită o altă șansă la iubire?

David își reaminti că Jackson nu știa când începuse relația „amoroasă” a tatălui lor cu Janet. În urechi îi răsună vocea mamei lui: „Nu-i despărți pe toți, David. Te rog! Nu vei aduce decât mai multă suferință tuturor. Lasă-i pe fratele și pe sora ta să păstreze intacte amintirile despre familia noastră”.

Își ținu gura. Fierbea din cauza situației nedrepte, iar indignarea se rostogolea în el în valuri de căldură.

Jackson se ridică, clătinând din cap.

– La dracu', cineva în familia asta ar trebui să fie fericit în dragoste. Eu, tu și Cat cu siguranță nu avem noroc.

– Hei, interveni Cat din partea cealaltă a camerei. Vorbește pentru tine.

David explodează, doborât de dezamăgirile și greșelile recente. Ca un animal încolțit, reveni mușcând.

– Ghici ce? Mă doare undeva de ce face tata. Nu mă interesează să fiu parte din viața lui.

Capul lui Jackson se smuci.

– Foarte frumos. Mama ar fi de-a dreptul mândră de tine acum.

Picătura finală. David trecu cu mâna peste blat, dărâmând pe podea câteva reviste și un suport de șervețele. Rareori își pierdea calmul. Doamne, ce bine era!

Cat icni uimită, stând încremenită ca o statuie lângă Hank, care părea a se gândi dacă să intervină sau nu.

– Nu ai idee despre ce vorbești! se răsti David. Oricât de mult aș vrea să te luminez, nu pot. Ridicându-se de pe locul lui, continuă: Dacă vrei să mă crezi ăla rău, n-ai decât. Se uită la Cat, apoi reveni cu atenția la Jackson. Va fi o zi lungă. Vă las singuri și mă duc să muncesc.

În timp ce David porni spre trepte, auzi vocea batjocoritoare a fratelui său și se întoarse spre el.

– Da, pleacă! Jackson își puse mâinile în talie. La asta chiar te pricepi.

Până în clipa asta, David nu își dorise niciodată să își lovească fratele, dar avu nevoie de toată concentrarea ca să nu-l pocnească acum. Se uită la Cat, care era la marginea bucătăriei, răsucindu-și brățara pe care o purta.

– De ce aș avea încredere în voi când deja m-ați găsit vinovat?

David se uită încruntat la frații lui, apoi urcă valvârtej scările și închise ușa trântind-o.

Pereții dormitorului vibrară de parcă stăteau să se dărâme în jurul lui. În vreme ce stătea singur în camera lui, recunoscuse pentru sine că deja se prăbușiseră.

Câteva ore mai târziu, David băgă în servietă contractul de achiziție de active. Nu se putuse concentra asupra declarațiilor și garanțiilor vânzătorului, pentru că își verificase în mod constant telefonul după vreun mesaj de la Vivi. Ea continuase să îi evite apelurile toată ziua.

Ce dracului se întâmplase între ora 2.00 și ora 7.00 dimineața?

Încercă să citească în pat, dar aruncă deoparte cartea după ce citi același paragraf de trei ori. Se plimbă prin cameră, oprindu-se din când în când să se uite pe geam la ocean. Într-un final, la ora 15.00, Vivi răspunde la multiplele lui mesaje cu un e-mail.

David,

Eu nu am fost niciodată aventura de-o noapte a nimănui. Să fie asta pentru tine doare mai mult decât pot exprima. Cel mai tare mă umilește nevoia ta de a ascunde asta de toată lumea, ca pe un secret rușinos. Ochelarii mei de cal m-au împiedicat să văd adevărul, dar acum îl văd. Pur și simplu, nu ești bărbatul pe care îl credeam. Te rog să nu mă mai suni!

Îi tremurau mâinile. „Pur și simplu, nu ești bărbatul pe care îl credeam.” Reciti de două ori mesajul ei, clipind des.

Cum putea să spună asta? Știa cât de mult ținuse mereu la ea. O dovedise ani în șir. Săptămâna asta i se confesase. O *implorase* să-l oprească, pentru a fi sigură că nu se simțea presată.

Apoi el trecuse dincolo de linie.

Poate că fusese un impuls egoist, dar nu fusese malițios ori înșelător. Îi explicase de ce ar trebui să fie discreți, și asta nu avea nimic de-a face cu rușinea. Acum, se părea că ea avea de gând să-l excludă complet din viața ei.

Și-o imaginea stând singură în port în dimineața asta și i se făcu rău. Cum se putuse el aștepta ca ea să nu se implice sentimental când lui îi era așa dificil să facă asta?

Fusese lacom și egoist, complăcându-se în propria dorință la cea mai mică provocare. După zece ani în care o protejase de suferința provocată de alții, el îi provocase acum cea mai groaznică suferință.

David nu mai simțise niciodată atâta ură de sine. Simțise tatăl lui măcar o zecime din emoția asta în ultimele optsprezece luni? În mod ironic, David avea acum nevoie de iertarea pe care nu i-o putea oferi tatălui său.

Aruncă telefonul și căzu pe pat, neștiind cum să răspundă. Indiferent de ce credea ea în acest moment, Vivi nu urma să aibă ultimul cuvânt.

capitolul 19

În după-amiaza următoare, Jackson îi lăsa pe David și pe Cat la stația de tren din Stamford, Connecticut. Mai rămăneau șaiszeci de minute în care să încerce să repare ceva cu Cat.

– Ar trebui să mă aștept la tăcere pentru restul călătoriei?

Oftă, așezându-se lângă sora lui.

– Credeam că asta preferi. Se uită la el, părând îngrijorată și nemulțumită. Știu că săptămâna asta am fost un pic prinsă cu telefoanele lui Justin, dar tu... tu ai fost ca un yoyo. Ieșirea ta de ieri – aia chiar a fost o premieră.

El se uită drept înainte, apoi închise ochii pentru scurt timp.

– Îmi pare rău că te-am supărat. Știu că nu mă înțelegi, dar cu toată treaba cu Laney și tata, începu el, omițând să o menționeze pe Vivi, m-am lovit de un zid. Chiar nu știu în ce direcție să o iau de aici.

– Uite, nu contează dacă *noi* nu o considerăm pe Janet partida secolului. Tata este clar îndrăgostit de ea. Îl luă pe David de mână. Oricât de dor ne e de mama, ea nu mai este, și viața trebuie să continue. Nu vrei ca tata să fie fericit?

David simți cum i se încheștează maxilarul în vreme ce își folosi toată energia pentru a se controla. După sora lui, totul părea așa ușor. Voia el ca tatăl lui să fie fericit? Voia?

– Nu știu ce vreau.

Era cel mai sincer răspuns pe care îl putea da.

– Păi, eu da. Eu vreau să fim cu toții fericiți. Vreau să fim din nou o familie. Mi-aș dori să vrei și tu asta.

– Vreau, Cat. Asta speram să reconstruiesc în această săptămână cu tine și cu Jackson. Dar au intervenit alte lucruri.

– Apropo de asta, ce vei face cu Laney?

Cat se întoarse spre el, încercând să-i descifreze expresia.

– O termin cu ea.

– Așa, pur și simplu?

Ochii ei se măriră.

– Așa, pur și simplu. Când nu-i ce trebuie, nu este.

Spera ca tonul lui să o determine să se gândească la a pune capăt propriei ei relații.

Rămaseră amândoi tăcuți o vreme. El se balansa pe locul lui în vreme ce trenul se zdruncina pe șine, în drum spre stația Grand Central. Privind afară pe geam la clădirile pe lângă care treceau, se ponegri în sinea lui.

Pe interior se extindea o ostilitate deja familiară, care data de la cearta cu tatăl lor, cu câteva săptămâni înainte de moartea mamei lor. David nu permisesese niciodată furiei și dezgustului să-i ciugulească sufletul precum un vultur ce ciugulește un cadavru.

Dacă nu l-ar fi prins pe tatăl lui cu Janet... Dacă nu l-ar fi înfruntat cu mama lui atât de aproape... Dacă mama lui nu l-ar fi pus să promită...

La momentul respectiv, tatăl lui dăduse vina pe David că o rănise pe mama lui cu acea ieșire. Nu mai conta faptul că n-ar fi existat o asemenea ieșire fără adulter.

– David, zise Cat, sper să poți rezolva problemele cu tata înainte să fi mâncat de viu de ceea ce e între voi.

David își plecă ușor capul pentru a ascunde furia disperată pe care o simțea arzându-i în ochi doar la gândul de a încerca o împăcare. Între timp, tatăl lui nu își ceruse iertare nici măcar o dată și nu îi mulțumise lui David că își ținuse gura.

Simți cum zidurile se strângeau în jurul lui, ceea ce îl făcu să-i poarte pică mamei lui pentru că îl pusese într-o situație imposibilă.

Se sufocă de vinovăție în clipa în care îi trecu acel gând prin minte.

– Din nou acasă, din nou acasă, tra la la, oftă Cat când trenul se opri în stația Grand Central.

În timp ce stăteau la rând pentru taxi, David se gândi la cele două femei cu care trebuia să vorbească în acea zi. Laney îl aștepta. Mai avea de așteptat câteva ore, pentru că voia să o vadă mai întâi pe Vivi.

El și Cat împărțiră în tăcere un taxi de la Grand Central. Apartamentul cumpărat de el lângă clădirea în care locuia Cat, pentru a fi mai aproape de ea, nu înlesnise nimic între ei.

Un alt eșec de adăugat la lista lui.

Ea coborî prima. Când taxiul se opri în fața clădirii lui, el se simți complet epuizat.

– Domnule St. James.

Portarul încuviință din cap.

– Salut, Bill. David zâmbi forțat. Pot să-ți las geanta mea până mă întorc? Revin într-o oră sau două.

– Desigur.

Bill puse geanta în spatele tejghelei și flutură din mână în vreme ce David țâșni afară să ia un taxi spre Queens.

David se afla pe aglomerata arteră principală Astoria, uitându-se la blocul cenușiu din cărămidă în care o ajutase pe Vivi să se mute în urmă cu ani buni. Fusese așa entuziasmată de îngrozitor de micuța ei garsonieră. Dar reprezenta libertatea față de tatăl ei, ceea ce presupunea el că îi explica euforia. Desigur, micile magazine și copacii aliniați pe străzi ofereau o senzație de cartier prietenos. I se potrivea.

Apăsă pe sonerie, băgă mâinile în buzunare și așteptă să audă vocea ei. Când ea nu răspunse, se uită la ceas. Ieșise să ia prânzul? Propriul stomac ghiorțai la acel gând.

Traversă strada în fugă la un restaurant grecesc și comandă *gyros*. Stând la o tejghea îngustă de-a lungul ferestrei, își mănca sendvișul și se uită după Vivi. De fiecare dată când își închipuia întâlnirea cu ea, starea îi oscila între îngrijorare și ostilitate. Acum voia să o liniștească, apoi – să se înfigă în ea pentru cum îl răniseră comentariile ei.

Când o zări apropiindu-se de blocul ei, încremeni.

Începea spectacolul.

Lăsă douăzeci de dolari pe tejghea și țâșni pe ușă afară. Picioarele i se mișcau ciudat, rigide din cauza neliniștii. Veni prin spatele ei când ea se opri să își scoată cheile.

– Vivi.

O prinse de braț.

Speriată, ea se uită cu ochii mari la el. El o ținu ferm, fără intenția de a-i da drumul. Faptul că se afla lângă ea – că o atingea – îl făcea creierul praf.

– David. dă-mi drumul!

– Trebuie să stăm de vorbă.

Chiar și în urechile lui, suna ca un om al cavernelor.

– Nu, nu trebuie.

Atitudinea ei sfidătoare îl alarmă.

Vivi nu îl mai refuzase niciodată așa direct. Nu îl privise niciodată ca pe ceva de care voia să se descotorosească. Angoasa și furia preluară controlul asupra mușchilor lui.

– Nu face asta, zise el. Trebuie să clarificăm lucrurile. Într-un fel sau altul, ai să mă asculți, Vivi.

– Mă doare brațul.

Se uită ținută la mâna lui până când el îi dădu drumul.

Rămase lângă ea, refuzând să o lase să intre fără el. Un vânt ridică şuvițe din părul ei, trimițând miros de citrice spre el. În ciuda enervării lui, își imaginează cum își îngroapă mâinile în părul ei încurcat și o sărută apăsător. Clătină din cap și se încruntă, dar apoi se apropie. Nu se putea abține.

– Dă-te înapoi ca să pot deschide ușa, te rog! Ea oftă, fără să-și dea seama de efectul avut asupra lui. Cinci minute, David. Cinci.

– Bine.

Când ea băgă cheia în broască, el observă cum salopeta ei largă pătată cu culori îi înghite corpul mic. Doamne, arăta ca o vagaboandă care tocmai pierduse un meci de paintball. Zâmbi.

– Unde te-ai dus îmbrăcată așa?

– Îmi pare rău că nu-s în haine de la Prada. Se uită rece la el. Hainele de designer nu rezistă mult într-un atelier de artă.

– Doamne, Vivi, nu te criticam.

Intră după ea în bloc, întrebându-se dacă el distrusese fata grijulie, dulce pe care o cunoștea.

Când intrară în apartamentul ei, cheile aterizară pe blatul minuscul din bucătărie cu un bubuit. Garsoniera ei, presărată cu rechizite de artă și zeci de fleacuri de la copii, îl făcu să se simtă claustrofob.

Geanta ei nedeșfăcută zăcea pe podea lângă pat. Nu își putea lua ochii de la pilota ei albă șifonată și nici nu reușea să nu și-o imagineze înfășurată în acele cearceafuri. Corpul lui vibra când emoțiile amestecate îl paralizară din nou.

– Dă-i drumul! Îl înfruntă. Termină, ca să trecem amândoi mai departe.

Își frânse mâinile în vreme ce se plimba înainte și înapoi, în căutarea abordării corecte. Era avocat, fir-ar să fie. Știa că o putea convinge să își regândească poziția atât timp cât își controla sentimentele. Ca să câștigi o discuție trebuia să te separi de toate sentimentele.

Cu toate astea, nu o putea face.

– Am primit e-mailul tău. Începutul lui serios părea să o plictisească. Avea nevoie de un avânt. Ai fost nedreaptă, Vivi. Nu te-am folosit și nu mi-e rușine de ceea ce s-a petrecut. Te-am avertizat să mă lași în pace. Tu ai ales să rămâi. Acum, eu sunt cel rău? Nu sunt bărbatul care credeai că sunt?

Nu era cel mai coerent discurs al lui. Cine ar fi putut să-l învinovățească, din moment ce era împărțit între dorința de a o scutura zdravăn și aceea de a o arunca pe pat și a face din nou dragoste?

– M-ai avertizat? Ea miji ochii. Poate că da. Dar n-ai cum să crezi că eu am priceput că dilema ta cu „te-aș putea răni” includea să faci sex cu mine.

– Cum nu? Discutam despre asta chiar înainte ca eu să te sărut. Te-am implorat practic să mă oprești înainte de a ajunge prea departe.

Faptele îl susțineau. Logica lui nu putea fi înfrântă.

Ea își dădu ochii peste cap la raționamentul lui.

– Dumnezeuule, David. Ori ești un nemernic absolut, ori tu chiar ești prost când vine vorba despre iubire. Miji ochii neîncrezătoare când el rămase uimit și fără vorbe. Chiar dacă aș fi înțeles – ceea ce nu s-a întâmplat –, tu chiar credeai că m-aș fi putut opri? Te iubesc de mai bine de doisprezece ani. Și știi asta de tot atâta timp. Știi că niciodată nu aș refuza șansa ca tu să-mi răspunzi la sentimente. Dacă nu însemna nimic pentru tine, atunci tu ar fi trebuit să te oprești. Clătină din cap. În schimb, ai profitat de încrederea mea, apoi ți s-a făcut rușine și ai insistat să ascundem totul.

– Lucrurile nu stau așa, și o știi. A însemnat mult pentru mine să fiu cu tine, Vivi. A fost foarte special. Nu sunt jenat că am făcut dragoste. Este evident că *am vrut* să fiu cu tine, dar asta nu

înseamnă că am făcut lucrul corect. Dacă am profitat, nu a fost cu intenție. Mintea mea este întoarsă pe dos de luni bune, ceea ce știi bine. Cu siguranță nu sunt în măsură să am o relație sănătoasă cu o femeie. Nici măcar cu tine. Își trecu o mână prin păr, apoi își înmuie vocea. Eu doar încerc să te împiedic – să ne împiedic – de la a distruge totul.

– N-ai cum să faci asta, David, se răsti Vivi, încrucișându-și brațele. Ce s-a întâmplat a garantat acest lucru.

– Doar dacă permiți așa ceva. Inspiră adânc și pași mai aproape de ea. Ea se retrase ușor, ceea ce îl făcu să se oprească. De ce nu n-ar putea îmbunătăți prietenia, Vivi? Doamne, m-am simțit mai apropiat de tine ca niciodată. Și asta spune multe, având în vedere cât de importantă ai fost mereu.

– Niciodată suficient de importantă.

Tonul ei liniștit îl răni profund. Deschise gura, dar nu reuși să se gândească la ceva ce să spună.

Se învârtea într-un cerc mic, amuțit, cu mintea gonindu-i nebunește.

– Sincer, cum poți aduce vorba despre asta cu mine... *cu mine...* după prietenia pe care o avem? Doamne, tocmai ți-am mărturisit cel mai groaznic coșmar, acum câteva zile, pentru a-ți dovedi cât de importantă ești pentru mine. Se pare că asta nu a fost suficient pentru tine. Câte teste trebuie să mai trec pentru a recâștiga prietenia ta?

Ea închise ochii și se pleoști.

– Nu știu. S-au schimbat așa multe între noi, chiar dinainte de noaptea trecută. Nu putem reveni la ceea ce a fost, și tu nu vrei să mergi mai departe spre ceva mai mult.

– N-am putea fi niciodată un cuplu, și în adâncul tău știi de ce nu. Pentru început, Cat și Jackson ar lua-o razna. Dar asta-i nimic în comparație cu ce s-ar întâmpla când ne-am despărți. Tu te-ai simți ciudat cu familia mea... ca să nu mai spun că eu aș deplânge pierderea prieteniei noastre. Se întinse după ea. Tu nu vezi? Este mai bine așa. Doar o noapte, fără promisiuni sau suferință inutilă.

– Prea târziu. Suferința există deja. Și de ce ești așa sigur că nu ar funcționa? Pentru că nu-s la fel de sofisticată ca Laney?

Bravada ei falsă nu putea să ascundă lipsa de încredere scoasă la iveală de remarcile ei.

– Nu, Vivi. Mie mereu mi-a plăcut de tine exact așa cum ești, și o știi. Puse mâinile pe umerii ei. Asta-i doar jumătate din luptă. Pentru Dumnezeu, până și tu trebuie să recunoști că majoritatea relațiilor eșuează, indiferent de cât de mult se plac oamenii inițial. Cu diferențele dintre noi, abia am avea o șansă.

– Alte scuze penibile. Ea ridică din umeri și se îndepărtă de el. Și apoi mama și tatăl tău erau diferiți ca ziua de noapte și au fost căsătoriți treizeci de ani.

– Ha! pufni el. Mi-ai dovedit că am dreptate. Este clar că mariajul lor nu a fost unul perfect. Doamne ferește să ajungem ca ei!

– Încetează! Ea se așează și își sprijini fruntea în palmă. După un oftat adânc, se uită la el. Te rog să mă lași singură acum! De ce dintr-odată prietenia noastră este așa importantă pentru tine? Du-te înapoi în Manhattan și prefă-te că ești încă în Hong Kong!

Podeaua de sub el se cufundă, de parcă stătea pe nisipuri mișcătoare. Distrusese toată înțelegerea dintre ei cu optsprezece luni de egoism și o decizie memorabil de proastă de a se culca cu ea.

– Nu-mi vine să cred că mă excluzi acum, după tot ce s-a întâmplat săptămâna asta. După tot ce ți-am povestit. După toate momentele când am fost alături de tine în situația cu tatăl tău, mă părăsești când am nevoie de ajutor cu al meu. Vocea lui răgușită deveni găuită la ultimele cuvinte. Sunt lăsat pe afară, Vivi. N-ai idee cât de dureros este să afli că nu este adevărat tot ce credeai despre cineva pe care îl iubești.

David închise pentru scurt timp ochii și clătină din cap când un fior îi cutremură tot corpul.

Trebuia să priceapă logica lui. Poate avea să fie chiar înțelegătoare datorită magnitudinii a ceea ce el îi mărturisise. Măcar avea să înțeleagă că nu o folosise noaptea trecută.

Degetele ei se jucau cu creioanele de pe masă în vreme ce se gândea la ultimele lui remarci. Dar, când se uită la el, nu văzu compasiune în ochii ei.

– Greșești, David. Știu exact cum te simți când descoperi că tot ce ai crezut despre cineva este fals, pentru că tu ești exact ca tatăl tău. Ai trădat o femeie după alta. Păstrezi secrete ca să te protejezi pe tine, sau imaginea ta, sau orice ar fi. Ciudat că nu-l poți ierta, dar te aștepti ca eu să te iert.

– Nu semăn deloc cu tatăl meu! Insulta ei îi străpunse inima. Eu nu sunt căsătorit cu Laney. Nu avem copii și o viață împreună. Ea nu a sacrificat nimic pentru mine. Și apoi noi eram în principiu despărțiți când eu am acționat ghidat de sentimentele mele pentru tine.

– *În principiu* despărțiți? Vivi clătină din cap. Laney și-a mutat viața ca să fie aproape de tine. Poate că nu ai făcut jurămintе în fața lui Dumnezeu, dar îi erai dator cu mai mult decât i-ai oferit, David.

Cuvintele ei îl opriră, împrăștiindu-i gândurile înainte de a se putea apăra împotriva logicii ei nefirești. Dăduse greș în a o convinge. Cum nu-i mai rămăsese nimic de pierdut, apelă la vinovăție.

– Dacă tu mă consideri egoist ca tatăl meu, atunci nu m-ai cunoscut niciodată.

– Asta-i fix ce am recunoscut deja în e-mailul meu. Nu ești nici loial, nici altruist. Și ești un laș.

– Un laș? De ce? Pentru că prefer să păstrez o prietenie îndelungată decât să mă arunc într-o poveste de iubire riscantă? Rămase sfidător în timp ce ea se uita fix la el. Își reprimă un urlet, mulțumindu-se cu ceva mai scăzut decât un țipăt. Deci tu ai risca relația ta cu Cat și Jackson și prietenia noastră pentru *șansa* la iubire?

– Aș fi riscat orice pentru iubirea ta, David. Răspunsul ei veni rapid și direct, apoi Vivi își feri privirea. Dar acum, nu. Se ridică și își uni mâinile în fața soldurilor. Te-am ascultat. Nu suntem de acord. Acum, ar trebui să pleci. Se întoarse cu spatele la el, apoi privi peste umăr. Îmi pare rău că nu pot să simt prea multă compasiune pentru tine acum. Voi păstra ambele secrete – al nostru și al tatălui tău. Poți să contezi pe mine măcar pentru asta.

Lumea lui se întunecă. Pe frunte i se adună transpirația, și ochii îl înțepau.

– Vivi, prietenia ta înseamnă totul pentru mine. Traversă camera și veni în spatele ei. Nu vreau să o pierd.

– Normal că nu vrei. Cine ar fi dispus să lase să plece pe cineva care oferă totul și nu cere nimic la schimb? Se întoarse spre el, cu brațele petrecute în jurul taliei. Ani buni, atenția ta m-a convins că sunt unică și simpatică. Am savurat fiecare minut petrecut împreună și ți-am dat la schimb absolut tot ce aveam de dat. Tu, în loc să te întorci spre mine, ai dispărut și m-ai exclus. Acum, te-ai întors drept un bărbat pe care eu nu îl recunosc. Am încercat să te sprijin, să apăr alegerile tale recente, dar nu o mai pot face. Nu după noaptea trecută. Acum, și eu sunt epuizată.

– Nu spune asta. O strânse la pieptul lui și o sărută pe cap, deși ea rămase rigidă în brațele lui. Dacă am luat de-a gata prietenia noastră cât am fost plecat... nu a fost pentru că nu-mi pasă. Doamne, Vivi, noaptea noastră împreună a fost excepțională. Mai bună decât cu orice altă femeie. Te rog, crede-mă! Nu am vrut niciodată să te rănesc. Spune-mi că măcar știi cât de mult ai însemnat mereu pentru mine.

– Dacă-ți pasă vreun pic, mă vei lăsa în pace. Și te mai înșeli cu privire la ceva. Aici, nu-i vorba numai despre iertare, David. Este vorba și despre respectul de sine. Ridică bărbia. Mi-a ajuns cât m-am umilit după frânturi de afecțiune de la tine – de la oricine. Tu nu-mi poți da ceea ce vreau, așa că dă-mi drumul!

– Pot, Vivi. Voi fi un prieten mai bun, jur! Respirația ei cădea peste pielea de pe brațele lui. Doar spune-mi ce vrei!

– Totul. Se retrase din îmbrățișarea lui. Vreau totul.

– Totul sau nimic? Oftă. Ești nedreaptă.

– Viața nu-i niciodată dreaptă. Am învățat să mă adaptez, și tu vei face la fel. Se întoarse. David, te rog, pleacă! M-ai epuizat. Nu vreau compania ta. Nu vreau să mă gândesc la trecut, sau de ce vrei să dai vina doar pe tatăl tău, sau la orice altceva ai mai zis.

El rămase imobil, căutând orice urmă de milă în ochii ei. Nimic.

– *Te rog, pleacă!*

capitolul 20

Casa St. James

În urmă cu nouăsprezece luni

Domnul St. James deschise ușa, arătând mai impunător ca niciodată. Spre deosebire de soția sa, trăsăturile lui frumoase erau austere. Nici după nenumărate interacțiuni, Vivi nu se simțea mai în largul ei față de prima dată când îl întâlnise. Chiar și acum i se adresa în mod formal, deși de ani buni îi spunea soției lui pe numele mic, Graciela. Inima lui Vivi se încălzi la gândul mamei ei surogat.

– Bună ziua, domnule St. James!

Îi oferi cel mai bun zâmbet al ei și înaintă pentru a păși în casă.

El îi blocă în mod neașteptat intrarea.

– Astăzi nu-i o zi bună, Vivi.

În ciuda manierelor rigide și expresiei serioase, părea nedumerit.

– Dar mă așteaptă. Vivi arată cartea pe care i-o citea Gracielei în fiecare săptămână de când aceasta era la pat. Este ziua noastră de lectură!

– Astăzi, nu se simte bine pentru asta. Îmi pare rău!

Lui Vivi i se puse un nod în gât. Cat estimase că Graciela mai avea două luni de trăit. Starea ei se înrăutățise? David se răsti din casă la tatăl lui, înainte ca Vivi să întrebe.

– Las-o să intre! David apărură lângă tatăl său. Chipul său roșu era un indiciu al stării lui. Mama are nevoie să fie înveselită.

– Cred că știu de ce anume are nevoie soția mea, David, ripostă tatăl său. Este epuizată.

– Hai să nu ne prefacem că te gândești la nevoile ei acum! David se întinse pe lângă tatăl lui și o trase în casă pe Vivi. Eu da, și astăzi are nevoie de Vivi.

Vivi privi cum cei doi bărbați se întrec într-un concurs silențios al voințelor. Domnul St. James o șocă, pentru că se retrase fără să mai spună nimic și dispăru în biroul lui. Ușa se închise în urma lui.

David se uită urât spre ușa închisă, de parcă putea să o ardă cu privirea. Ea se întinse spre brațul lui, neobișnuită să îl vadă atât de nervos. Bărbia lui căzu, și el închise strâns ochii. Îi tremurau buzele?

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Mama ta se simte mai rău?

El înălță capul, uitându-se la ea cu ochii înlăcrimați. Instinctul interveni. Ea îl cuprinse în brațe, frecându-l pe spate și lipindu-și capul de pieptul lui. Corpul lui tremura de parcă plângea. Apoi, destul de brusc, se îndreptă și își șterse ochii.

– Îmi pare rău. Își luă cheile de pe masa de la intrare. Trebuie să ies de aici.

– Stai! strigă ea. Ce s-a întâmplat?

Ea observă mâinile lui făcute pumni în lateralul lui înainte ca el să spună:

– Nu pot să zic.

– Poți să-mi spui orice, David. Lasă-mă să te ajut!

În afară de clătinatul lent și involuntar din cap, el rămase complet nemișcat. Privirea îi era pierdută, până când se uită direct la ea.

– Nu, Vivi. Te rog nu-ți băga nasul. David parcurse distanța dintre ei și o strânse la piept. Își sprijini obrazul de capul ei și vorbi încet: Apreciez că-ți pasă. Măcar pe *tine* știu că nu te-am judecat greșit. Ești cea mai generoasă și iubitoare persoană pe care o cunosc. Să nu te schimbi niciodată!

Fără să mai spună ceva, îi dădu drumul și ieși. Prin geamul lateral de la intrare, ea îl privi cum aleargă spre mașina lui.

Ezită, trebuind să aleagă între a fugi după el și a o vizita pe mama lui. Cartea din mâna ei o ajută să se hotărască.

Privi la ușa închisă a biroului. Nu. Nu putea să intre peste domnul St. James ca să îl întrebe ce îl supăraseră pe David. Ceva îngrozitor trebuie să-l fi provocat pe David să se certe cu adoratul său tată. Stomacul i se întoarse la acest gând. Poate avea să găsească răspunsuri la Graciela.

Se duse sus, spre dormitorul principal. Poze cu familia atârnavă pe perețele acum familiar din holul casei St. James. Aceasta avea să fie moștenirea lăsată de Graciela – o familie frumoasă, fericită. În ochii multora, Graciela avea probabil o viață neînsemnată. Dar

Vivi știa că iubirea ei avea să lase o amprentă de neșters asupra tuturor celor implicați. Ce conta mai mult decât iubirea?

Ajunse în pragul dormitorului principal, ezitând înainte de a ciocăni la ușă.

– Intră!

Vocea Gracielei răsună răgușită.

Vivi intră în camera slab luminată și traversă până la ferestre, pentru a trage draperiile.

Șervețele folosite erau aruncate pe noptieră. Ochii Gracielei erau roșii, în ciuda zâmbetului pe care-l afișa forțat când o văzu pe Vivi.

– *Mija*, vino să iei loc!

Lovi ușurel patul.

Vivi adora să o audă adresându-i-se cu afecțiune maternă. Dar când se duse pe pat și se așeză cu picioarele încrucișate, începu să se îngrijoreze de starea Gracielei.

– Este totul în regulă? întrebă ea. Pari supărată, și nu l-am văzut niciodată atât de zdruncinat pe David.

Graciela se uită pe fereastră. Vivi observă că îi tremura buza. Fără să se uite în ochii lui Vivi, Graciela o luă de mână.

– David va avea nevoie de timp pentru a se lupta cu un demon. Va avea nevoie de multă înțelegere, fără întrebări. Întoarce privirea spre Vivi. Să fii acolo pentru el când eu nu voi mai putea, *mija*! Știu că pot conta pe tine. Îl iubești și te iubește. Când îți va mărturisi, spune-i că familia contează mai mult decât mândria. O să faci asta pentru mine?

– Aș face orice pentru tine, zise Vivi, nedumerită de cerință și de mesaj. Dar îmi acorzi prea mult credit. David s-ar putea să nu mi se destăinuie și cu siguranță nu mă iubește.

– Îmi cunosc băiatul. Graciela zâmbi și se jucă cu o șuviță din părul lui Vivi înainte de a-i cuprinde obrazul cu o mână osoasă. Gata, destul cu asta! Unde am rămas cu mica noastră poveste?

Vivi își temperă fiorul de speranță ce îi străbătu corpul. David o iubea? Sprijinindu-se de tăblia patului, se abținu să-i mai pună întrebări Gracielei și deschise cartea la capitolul 16.

capitolul 21

În prezent

După ce își petrecuse mare parte din luna august frustrată de lupta dintre sentimentele ei pentru David și incapacitatea de a simți altceva în afară de prietenie pentru Franco, în ciuda tuturor eforturilor lui, Vivi aprecie valul de optimism adus de prima zi de școală. Adora școala gimnazială catolică unde predă de patru ani. În curând, râsetele elevilor ei și uimirea fără margini aveau să îi umple zilele.

Timp de nouă luni în fiecare an, Vivi absorbea iubirea și admirația lor precum un burete uscat aruncat într-un lac. Îmbrățișările și aprecierile acumulate o susțineau peste vară.

Între întâlnirile echipei de profesori, își aprovizionase clasa de artă cu pensule, markere, creioane, acuarele, hârtie, plastilină și lipici. Își revizuiuse și adusese la zi programa pentru fiecare an și decorase clasa cu câteva elemente caracteristice. În timp ce verifica lista elevilor cu etichetele cu nume create de ea, îi sună telefonul.

- Bună, Cat, zise Vivi.
- Ce faci acum?
- Îmi pregătesc clasa.
- Oh, bine, să nu uiți de seara asta! Am planuri pentru ziua ta de naștere.

Vivi o văzuse o singură dată pe Cat de când fuseseră pe insula Block, pe de o parte pentru că prietena ei călătorise frecvent cu munca și pe de altă parte pentru că Vivi se temuse ca aceasta să nu descopere secretele pe care se chinuia ea să le păstreze. Răgazul ăsta îi permisesese să își clarifice sentimentele în legătură cu tot ce se petrecuse în acea vacanță. Acum, se simțea rezonabil de sigură că se putea purta cu detașare dacă David sau tatăl lui apărea în discuție.

- Cum puteam să uit? răspunse ea. Ce ai pregătit?
- Ceva amuzant și frivol... așa că îmbracă-te frumos!
- Ne vom întâlni cu Justin și prietenii lui la un moment dat?

Nasul lui Vivi se încreți la acel gând. Cat se împăcase cu Justin la scurt timp după ce se întorsese de pe insula Block. Lui Vivi i se făcuse greață când aflate mai multe despre comportamentul lui Justin în intimitate. Dar apoi niciodată nu îl plăcuse în mod deosebit.

De fapt, îi reamintea de sportivul idiot tipic din filmele pentru liceeni pe care le văzuse. Nemernicul arogant, posesiv, care ieșea cu șefa majoretelor și râdea la poznele ei răutăcioase. Vivi chicoti la analogie, gândindu-se că uneori el și Cat aveau maturitatea unui cuplu de liceu.

Dar apoi nici Justin nu o plăcuse pe Vivi mai mult decât îl plăcuse ea. Fusesse evident că o considera mult sub nivelul lui din cauza înfățișării ei comune și serviciului ei plictisitor.

– Nu, nu mă văd cu el în seara asta sau în vreo altă seară, zise Cat.

„O, uau!“ Necazuri în paradis. Vivi ar fi trebuit să se întristeze pentru prietena ei, dar vestea asta o făcea fericită pe prea multe niveluri.

– Îmi pare rău dacă ești nefericită. Încercă să ascundă bucuria din vocea ei. Bănuiesc că putem discuta în seara asta despre detaliile macabre.

– Sunt sătulă să discut despre Justin. Eu vreau doar să mă distrez cu cea mai bună prietenă a mea de ziua ei de naștere, bine?

Vocea exagerat de veselă a lui Cat era mai puțin decât convingătoare, dar Vivi nu o contrazise.

Și apoi Vivi merita o noapte în oraș ca între fete. Planurile lui Cat aveau să fie distractive. Desigur, nici nu se amăgea. Petrecerea lor avea să se termine brusc după cină.

Cat avea să o târască peste tot prin Manhattan, Vivi ajungând să facă pe asistenta. De fiecare dată când Cat și Justin se despărțeau, Cat avea nevoie să își aducă aminte că marea are o grămadă de pești și ieșea să flirteze cu orice bărbat aflat pe o rază de un kilometru în jurul ei.

Vivi se minuna de nesiguranța lui Cat, dar nu avea să îi refuze prietenei ei acest răsfăț. Fiecare om are propriul mod de a face față pierderii. Cine era ea să refuze dreptul lui Cat de a trece peste asta petrecând?

– Sună grozav, Cat. Și promit să fac cel puțin un lucru care să te facă să râzi, chiar dacă știu că probabil voi plăti pentru asta.

– De asta te iubesc! Cat râse. Poți să vii la 19.00?

– Ne vedem atunci.

Vivi organizează etichetele cu nume, făcu curat pe birou și puse telefonul în poșetă înainte de a ieși din clasă.

Plecă spre casă, trecând pe lângă diferite cafenele din cartierul ei și zâmbindu-le clienților care stăteau la mesele aglomerate ale cafenelelor înghesuite pe trotuare. Nici măcar aerul tipic de vară târzie – înăbușitor, fierbinte și un pic îpuțit – nu o deranja. Părul ei, pe de altă parte, reacționează ca de obicei, devenind tot mai rebel cu fiecare metru parcurs.

Vivi deschise ușa de la intrarea în blocul ei. Pe podeaua cu dale din fața ușii se aflau un buchet de margarete colorate și o cutie micuță. Florile vesele ieșeau în evidență pe griurile și marourile monotone din hol.

Observă numele ei scris pe un mic plic alb. În ultimele trei săptămâni, David îi trimisese brățara pe care i-o cumpărase și încă două aranjamente florale, așa că bănuia că acestea și cadoul erau tot de la el.

Luă florile și urcă scările spre apartamentul ei, gândindu-se la planurile pe care el voise să le facă pentru ziua ei. Fără îndoială, i-ar fi plăcut să umble prin SoHo cu el. Aceste cadouri făceau să-i fie dificil să-l țină la distanță, să nu-și facă griji în legătură cu modul în care gestiona el iminenta nuntă. Dar avusese nevoie să-l îndepărteze pentru a-și proteja inima, așa că refuzase să discute cu el de când plecase din apartamentul ei, în urmă cu câteva săptămâni.

Ajunsă înăuntru, puse vaza pe masă și se așează pentru a citi biletul.

La mulți ani, Vivi! Aceste flori mi-au amintit de fata colorată și jucăușă de care mi-e dor. În locul celorlalte planuri pentru ziua ta, am ales un cadou pentru tine. Spune-mi dacă vrei să-l returnezi în schimbul a altceva.

P.S.: Te rog, iartă-mă!

În urmă cu două luni ar fi sărit până la lună de o fericire dezlănțuită de acest gest. Ar fi făcut prin tot apartamentul dansul victoriei, convingându-se că el voia mai mult decât prietenie.

Astăzi, florile fucsia și galbene reușeau doar să-i aducă aminte de comportamentul ei nesăbuit de pe insula Block. Căzuse în patul lui David în clipa în care el o atinsese, fără să-i ceară nimic în schimb înainte.

Nici o promisiune, nici un angajament – nimic.

Și exact asta primise. Nici o promisiune, nici un angajament. Nimic. De fapt, primise mai puțin de atât, pentru că nu mai erau nici măcar prieteni.

La început, dăduse toată vina pe el. El deținuse toată puterea, tot controlul. El profitase de ea.

Privind retrospectiv însă, putea să admită că el o avertizase, că o implorase să îl oprească înainte să meargă prea departe. Putea să admită și suferința imensă prin care trecea el, care îi afectase judecata în acea noapte. Din păcate, mărturisirile ei private nu însemnau că putea relua cu ușurință prietenia dezvoltată de ei de-a lungul anilor.

Pur și simplu, nu știa cum să dea ochii cu el după ce făcuseră dragoste.

Nu când intensă pasiune a nopții lor împreună încă o afecta. Când atingerea mâinilor lui îi persista pe piele. Când expresia vrăjită din ochii lui o bântuia de fiecare dată când închidea ochii.

Slavă Domnului că fusese de acord să păstreze secretul în legătură cu aventura lor de-o noapte. Discreția lui David o scutise de o umilință în plus. Acum, avea nevoie de timp să lase în urma ei pentru totdeauna acele amintiri și vise frânte. Timp pentru a se putea vedea cu el de pe picior de egalitate, fără să vrea de la el mai mult decât voia el de la ea. Acea zi părea departe, pentru că, în ciuda faptului că pentru prima dată vedea defectele lui David, încă îl iubea. Inima ei irațională nu se putea desprinde din acele legături. Se îndoia că el avea să cedeze și să participe la nunta tatălui său, dar, dacă participă, asta avea să îi mai dea vreo două săptămâni să se pregătească pentru a-l revedea. Desigur, fiecare încercare a lui David de a-i îndulci hotărârea o distrăgea cu orele.

Atinse petalele ferme, catifelate ale margaretelor. Alesese David aranjamentul chiar el sau secretara lui dăduse comanda? Se uită din nou la bilet, confirmând caligrafia lui. Se îndoia că o florărie din Manhattan ar livra flori în Astoria.

Venise aici cu speranța ca ea să răspundă la ușă? Pulsul îi crescuse. Trecând cu arătătorul peste cuvintele scrise frumos, oftă și deschise cutia în care găsi un set de obiective Lensbaby Pro Effects.

„Oh, Doamne!” Dăduse pe puțin vreo 700 de dolari pe cutia asta cu bunătați. Voia să fie furioasă pe el pentru că avea impresia că îi putea cumpăra iertarea, dar știa că nu asta fusese intenția lui.

Normal că el își amintise cum salivase ea la aceste obiective în trecut. Niciodată nu își putuse justifica cheltuiala. „Naiba să-l ia!” Ar trebui să returneze cadoul.

Asemenea momente o invocau pe Scarlett O'Hara din interiorul ei – avea să își facă mâine griji pentru cum să procedeze cu cadoul. Puse biletul deoparte și se duse să facă duș. După aceea, se așeză la capătul din dreapta al dulapului ei, studiind hainele extravagante pe care Cat i le cumpăraseră de-a lungul anilor. Haine de firmă pe care le purtase o dată sau nici atât. Hainele la modă de la generoasa ei prietenă nu prea se potriveau cu stilul de viață econom al lui Vivi.

Știind că eforturile constante ale lui Cat de a împărți norocul și iubirea ei pentru modă erau bine intenționate, Vivi accepta cu eleganță cadourile și le puneă în dulapul ei pentru zilele negre. În seara asta, avea ocazia perfectă să poarte ceva nou. Poate avea să poarte și brățara de jad. Merita și ea un pic de noroc. Purtarea brățării nu avea nimic de-a face cu dorința ei ca David să fie cu ea astăzi. Nimic.

Din moment ce Cat era cea care planifica seara lor, probabil aveau să mănânce la un restaurant exclusivist, apoi să ajungă prin vreun club de noapte la modă, nou, înconjurate de fandosii. Cat umbla printre asemenea oameni, chiar dacă ea era mai valoroasă decât majoritatea prietenilor ei superficiali.

Deși Vivi ar fi fost mulțumită să deschidă o sticlă de vin, să mănânce spaghetti și să se uite la unul dintre filmele ei preferate, o mică aventură dincolo de Queensboro Bridge ar putea să fie chiar

schimbarea de ritm de care să aibă nevoie pentru a-și alina deprimarea.

Cartierul elegant Upper East Side în care locuia Cat, pe 79th Street în apropiere de Central Park, era o cu totul altă lume față de comunitatea artistică și de clasă mijlocie în care trăia Vivi. Coborând din taxi, Vivi se simți ca o actriță îmbrăcată într-o costumație. Cizmele din piele neagră cu tocuri înalte și tălpi roșii pe care le purta ar fi putut la fel de bine să fie picioroange. Rochia ei verde, cu cureaua neagră subțire, dezvăluia un pic de decolteu.

Umiditatea o făcuse să își aranjeze părul într-o coadă împletită în diagonală. Alesese cercei mari din aur. Nu era model, ca prietena ei, dar arăta destul de bine.

– Uau, uită-te la tine! Cat o analizează pe Vivi din cap până în picioare când deschise ușa apartamentului. Frumoase cizme!

Cat îi făcu cu ochiul.

– Vechiturile astea? o tachină Vivi. Cineva a încercat să-mi cumpere afecțiunea cu ele.

– Nu. Știa deja că are afecțiunea ta.

Cat zâmbi și își îndoi un deget, făcându-i semn lui Vivi să o urmeze în camera de zi.

Tălpile roșii ale cizmelor lui Vivi făceau zgomot pe podeaua cu parchet în vreme ce ea o urma pe Cat. Pe o parte a apartamentului elegant se aflau ferestre mari, cu priveliște spre orizont. Apartamentul era decorat cu un amestec de finisaje din lemn lucios, velur și tapiserie de mătase.

Linii lucioase și elegante, cu un iz de feminitate. Asemenea lui Cat.

Cat îi dădu lui Vivi un pahar plin cu vin înainte de a se așeza pe canapea.

– M-am gândit să bem ceva înainte de a ieși.

– Bine. Vivi nu era o cunoscătoare de vinuri. Doar ghici după culoarea bogată și după buchet că prietena ei deschisese o sticlă scumpă. Îl învârti în pahar, îi inspiră aroma și apoi îl gustă. Ooo, ce gust bun are! Mersi!

– Vinurile Brunello sunt bune pentru orice ocazie.

Cat ridică paharul într-un toast tăcut.

Vivi nu făcea diferența între un Brunello și un Zinfandel, dar oricum încuviință din cap. Uneori, prefera să nu scoată în evidență diferențele dintre prietena ei și ea.

Din afară, nimeni n-ar fi crezut că modelul care ducea o viață bună în New York putea fi prietena de suflet a unei profesoare de desen excentrică ce provenea dintr-un cămin disfuncțional. Mă rog. Pentru ele funcționa. Vivi bănuia deseori că ea era probabil singura prietenă adevărată a lui Cat – cineva care o iubea pentru ceea ce era și nu pentru cum arăta.

Înainte ca Vivi să o întrebe despre planurile pentru acea seară, Cat îi oferi o cutie împachetată.

– La mulți ani!

– Oh, chiar n-ar fi trebuit, Cat.

Vivi desfăcu funda micuței cutii. Înăuntru găsi un inel de argint mișto John Hardy.

Înainte de a-l proba, Cat zise:

– Știu că ție nu-ți plac inelele pentru că vrei să ai „degetele nestingherite” când lucrezi, dar ăsta-i așa plat și drăguț. Și nu lucrezi tot timpul.

– Chiar îmi place. Este un pic ciudat, corect? Vivi îi zâmbi lui Cat și puse inelul pe deget. Se potrivește! Mulțumesc!

Își îmbrățișă prietena.

– Jackson a participat și el, așa că poți să-i mulțumești și lui mai târziu. A decis să ne strice petrecerea un pic mai încolo.

Discuția despre cadou se întrerupse când telefonul lui Cat vibră pe măsuta de cafea. Se uită la ecran, își dădu ochii peste cap și puse telefonul la loc.

– Justin? Întrebă Vivi.

– Nu. David. Cat flutură telefonul. A sunat destul de des, dar i-am promis lui Jackson că o să mă țin tare.

Vivi înclină capul.

– Să te ții tare?

– David refuză să participe la nunta tatălui nostru. Jackson crede că îl putem forța să-i ceară scuze tatei dacă-l evităm o vreme. Își îndreptă umerii și bău un pic de vin. Dacă funcționează, vom fi cu toții mai bine.

Vivi simți un gol în stomac. În ciuda propriilor probleme cu David, acest tratament i se părea crud. Lui Cat și lui Jackson le-ar fi rușine de comportamentul lor dacă ar ști adevărul despre domnul St. James și Janet.

– Asta sună a intimidare. Vivi se uită la vinul ei, evitând privirea lui Cat. Nu te băga, rosti ea.

– Mamă, ce surprinsă sunt că-i ții partea lui David!

Cat se așează mai bine pe canapea și își strânse picioarele sub fund.

Vivi ignoră remarca ei. Bietul David! Vivi știa exact ce povară ducea. Dacă ea abia putea să păstreze secretul, cum naiba reușise el să facă asta având de înfruntat disprețul lor?

– Eu nu țin partea nimănui. „Tatăl tău este un nemernic mincinos.“ Oh, la naiba! Spusese ultimele cuvinte cu voce tare? Se simți ușurată când Cat nu reacționează. Tot ce spun este că nu știe nimeni ce s-a întâmplat. Este posibil să fie vina tatălui tău, să știi.

– Mă îndoiesc. Cat bătu cu unghiile în paharul ei. Dacă asta ar fi adevărat, de ce nu ne-ar spune David cu ce l-a enervat tata?

– Păi, și tatăl tău a fost la fel de rezervat. Vivi se aplecă și își puse jos paharul. Era pe un teritoriu periculos, și nu știa dacă putea să-și atingă obiectivul fără a spune adevărul. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș folosi energia pentru a-i convinge să-și rezolve problema în loc să fiu de partea unuia.

Remușcarea atinse conștiința lui Vivi fiindcă nu reușise să îi transmită lui David mesajul despre mândrie și familie, mai ales că Graciela oferise așa mult și ceruse atât de puțin.

Oare David ar începe în sfârșit să se vindece dacă ar auzi cuvintele mamei lui? Simțea imboldul de a se duce la el, de a-l alina. „În curând.“

– Poate că ai dreptate. Oricum nu-mi place planul lui Jackson. Cat se juca acum cu colierul cu pandantiv. Mă simt îngrozitor în legătură cu David, mai ales că el și Laney s-au despărțit. Muncește atât de mult! Nu cred că a reluat legătura cu vechii lui prieteni.

Vivi se simți dezamăgită. Poate că nu îi trimisese flori și cadouri pentru că îi era dor de ea.

– David nu va participa la nuntă fiindcă apălați voi la intimidare. Se uită în vinul purpuriu. Lăsați-i pe David și pe tatăl vostru să-și

rezolve problema.

Vivi ar fi vrut să-i spună domnului St. James ce credea ea. Graciela îl protejase ca să țină familia unită. Nu i-ar fi plăcut că planul ei dăduse greș și îl îndepărtase pe David, în timp ce domnul St. James își construia pur și simplu o nouă viață.

– Sincer, eu nu prea sunt nerăbdătoare cu nunta.

Cat se juca cu părul ei lung, mățâsos.

– Îmi aduc aminte când mi-ai spus prima dată că tatăl tău a început să iasă. Păreai sceptică.

– Am văzut-o pe Janet în club ani buni. Știu că primul ei soț era un nemernic încrezut. Când ea și tata au început să iasă, m-am speriat gândindu-mă că e cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât el.

– Eu am întâlnit-o o singură dată, scurt. Nu mi-am dat seama că este așa tânără. Vivi se aplecă. Ți place mai mult de ea acum, că ai apucat să o cunoști?

– Hmm, nu-mi este antipatică. Tata-i înnebunit după ea. De fapt, îmi cam amintește de Laney.

Cat făcu o grimasă și apoi râse.

De Laney? Tatăl lui David trădase o femeie plină de viață, iubitoare pentru una rece, distantă. Vivi se cutremură. Îi răsunară în minte cuvintele lui David: „Doamne ferește să ajungem ca ei“. Poate că avusese dreptate.

Până la urmă, Vivi l-ar face probabil de râs în fața colegilor și a prietenilor lui din Ivy League. Nu ar fi în largul ei în lumea lui. O imagine neinvitată a propriilor ei părinți îi trecu prin minte. Poate că nu merită oricum un final fericit.

Telefonul lui Cat vibră din nou. De data asta, chipul i se albi când observă cine o suna.

– Oh, în nici un caz.

– Cine-i acum? Vivi își termină vinul. Jackson?

– Justin. Râsul nervos al lui Cat nu o păcăli pe Vivi. A devenit enervant.

– Cum așa?

– Ne-am despărțit miercuri – *nu* spune nimic! Cat întinse mâna pentru a o face să tacă pe Vivi. Oricum, continuă să mă sune.

– Păi, ăsta-i tiparul în cazul vostru, nu-i așa? Vă despărțiți ca să vă împăcați. De data asta, chiar v-ați despărțit pe bune?

– Așa cred. Este obositor. Îmi plac atuurile lui, dar nu mai pot îndura starea lui schimbătoare. Expresia lui Cat reflecta nehotărâre amestecată cu regret. Acum, este convins că mă văd deja cu altcineva. Așa face de fiecare dată când mă duc să muncesc în alt loc.

– Păi, muncești cu bărbați frumoși. Vivi ridică din sprâncene. Pot să înțeleg de ce asta poate fi intimidant.

– Vivi, jumătate dintre ei sunt gay. Și-i păcat. Se înroși. Dar eu nu înșel. Ori are încredere în mine, ori nu.

– Adevărat. Stomacul lui Vivi chiorăi, făcând-o pe Cat să râdă. Hmm, deci unde și când mergem să mâncăm? E clar că mi-e foame!

Clicul răsunător al yalei de la intrare le atrase atenția. Uimite, se uitară una la alta și apoi la ușă, de parcă s-ar fi uitat la un film. Câteva secunde mai târziu, ușa de la intrare fu deschisă și Justin intră.

– Justin, ce dracului? Cat sări de pe canapea și merse spre el, arătând cu degetul spre ușă. Ieși acum!

Justin cercetă camera de zi, căutând probabil dovezi ale existenței presupusului iubit. Ușurarea vizibilă se instalează pe trăsăturile lui când o remarcă pe Vivi stând singură pe canapea și văzu doar două pahare cu vin pe măsuta de cafea.

Vivi îl studie de la locul ei. Poate că nu-l plăcea, dar era un tip după care întorceai capul. Frumusețea lui robustă avea ceva masculin, la fel ca în cazul fundașului celor de la Patriots, Tom Brady.

– Nu-mi vine să cred că ai dat buzna aici. Cat întinse palma. Dă-mi cheia înapoi! Evident că nu pot avea încredere în tine.

Vivi ridică din sprâncene. Dacă nu își luase deja cheia înapoi, atunci Cat nu terminase cu adevărat cu Justin.

El băgă brelocul în buzunarul din față, apoi încrucișă brațele ca un copil bosumflat.

– Acum, nu-mi răspunzi la telefon?

– Nu sunt la cheremul tău. Ochii lui Cat mai că îi ieșeau din orbite. Am terminat! Dă-mi cheile și pleacă! Eu și Vivi avem

planuri pentru seara asta.

El studie îmbrăcămintea lui Vivi, apoi se uită la Cat de sus până jos, observând sandalele ei sexy și rochia cu decolteu adânc.

– Arătați bine, fetelor. Atinse o șuviță din părul lui Cat și fluieră. Tu nu te-ai dichisit ca să stai în casă și să te uiți la un film. Deci cu cine te vezi?

Cat îi îndepărtă mâna și se întoarce să își ia telefonul.

– Justin, ieși acum, altfel chem paznicul să vină să te dea afară.

– Cat, lasă telefonul!

Ordinul lui autoritar le sperie pe ambele femei.

Fiecare mușchi din corpul lui Vivi deveni rigid, și firele de păr de pe ceafă i se ridicară. Chipul lui Justin se coloră în roșu; mâinile se făcură pumni pe lângă corp. Regândindu-se la confesiunea reticentă a lui Cat de pe insula Block, i se păru destul de posibil să apară la știrile de la 23.00.

Dintr-odată, Justin schimbă tactica, îndulcindu-și expresia.

– Doar fii sinceră cu mine! Dacă ai întâlnit pe altcineva, spune-mi! Umerii îi căzură. Își plecă ușor capul și coborî vocea. Nu mă face să aud de la altcineva, Cat. Măcar atâta respect îmi datorezi.

– De ce să mă deranjez? Tu nu mă crezi niciodată. Se uită ținută la el vreun minut. Nu există nici un alt bărbat – nu încă, în orice caz. *Tu ești* motivul pentru care relația noastră nu merge. Nu-ți mai suport acuzațiile și comportamentul nebunesc.

– Te iubesc! O apucă de talie. Cum ar trebui să mă simt când văd că bărbații se uită cu jind după tine? Știu că fotografii ăia vânează femei. Nu mă urî pentru că-mi pasă.

– Justin, nu te urăsc. Mă sufoci. Încercă să-i desfacă degetele de pe talia ei. Te rog, pleacă! Eu și Vivi ieșim să cinăm.

Se uită la Vivi.

– Unde vă duceți?

– Nu știu. Este o surpriză. Vivi încercă să pară înțelegătoare, ca să dezamorseze situația. Nu voia să repete vechi greșeli făcând ceva ce ar înrăutăți situația. Cred că ar trebui să discutați despre asta altă dată, după ce te calmezi.

El ignoră sfatul lui Vivi și reveni la Cat.

– Te vezi cu alții în seara asta?

– Nu-i treaba ta.

Cat pufni.

„Oh, fir-ar!“ Vivi simți o greutate în stomac. Nu era cel mai potrivit moment ca latura sfidătoare a prietenei ei să se alăture petrecerii. Temperamentul lui Justin și cel al lui Cat erau prea aprinse. Aerul din apartament părea că stă să explodeze.

– Plec după ce-mi spui adevărul. Justin o strânse și mai tare de braț pe Cat. Te vezi cu alții la cină?

– Dă-mi drumul! Cat tresări de durere. Mă doare.

În loc să-i dea drumul, el o înghesui spre scaun.

– Răspunde-mi la blestemata de întrebare, Cat! Nu sunt idiot. Este clar că te-ai îmbrăcat ca să impresionezi – sau poate ai de gând să te destrăbălezi cu prietena ta și să agățați străini.

– Bine, Justin, lucrurile scapă de sub control. Vivi se ridică, dar corpul ei mic nu era deloc amenințător. Făcu un pas spre ei. Dă-i drumul lui Cat!

– Taci din gură, Vivi! Asta-i între mine și ea.

O lipi pe Cat de perete, apăsând ferm cu o mână pe sternul ei și cu cealaltă ținând-o de păr.

Venele de la gât îi pulsau, făcând să i se înroșească obraji.

– Ai de gând să ți-o tragi cu cineva în seara asta doar ca să-mi arăți cât de mult nu-ți pasă?

Vivi se trase înapoi auzind tonul și limbajul lui. Cuprinsă de panică, nu reuși să gândească limpede. Din instinct, se avântă spre Justin și îl lovi în spate. El abia observă, așa că ea îl trase de braț, folosindu-se de forța întregului corp pentru a încerca să-l ia de pe Cat. Inima i se zbătea în piept când își dădu seama ce efect nesemnificativ avea asupra forței și mărimii lui.

– Lasă-mă în pace, Vivi! se răsti el.

Se întoarse și o aruncă precum o cârpă.

Picioarele ei se desprinseseră de sol. Nevenindu-i să creadă, zbură prin aer, având senzația că se mișca în reluare. Un zgomot asurzitor umplu aerul, urmat de o explozie bruscă de durere.

Apoi totul se întunecă.

capitolul 22

David aruncă telefonul pe bufetul din mahon și se uită afară pe fereastră. Lumina serii de vară târzie arunca o strălucire oranj peste cer. Deși și New Yorkul, și Hong Kongul erau încercuite de apă și aveau mulți zgârie-nori înghesuiți, îi era dor de lanțurile muntoase spectaculoase ce înconjurau Hong Kongul.

Era în New York de doar câteva luni, și totuși amintirile despre Hong Kong i se păreau deja antice.

Se uită la telefonul lui silențios, dorindu-și să sune. N-avea noroc. Lângă telefonul fără viață se afla un calendar, cu ziua de naștere a lui Vivi încercuită cu roșu. Îi plăcuse cadoul lui? Nu sunase. Continua să-i ignore și e-mailurile.

Îl excludea din viața ei.

Nimic din ceea ce făcuse el până acum nu o îmbunase. Căutând echilibrul dintre a insista prea mult și a nu insista suficient, alesese să nu o sune. Acum, începea să îl cuprindă disperarea. Era nevoie de toată răbdarea ca să meargă pe această coardă întinsă.

Dar el nu renunțase niciodată.

Se uită la cealaltă dată încercuită în calendar – cea cu negru. Mai erau două săptămâni până la nunta tatălui său. Cat și Jackson nu-i răspundeau la telefon, într-un efort evident de a-l forța să participe la nuntă.

Bătu darabana în brațul scaunului, apoi se răsuci înapoi cu fața la birou. La dreapta lui avea o fotografie cu Vivi, frații lui și el, într-o ramă argintie. Fusese făcută la cina pentru absolvirea facultății. Ridică poza, atingând chipurile tuturor. Din fotografie ieșea în evidență zâmbetul cu strungăreață al lui Vivi.

– Hmm.

Laney stătea în ușa biroului lui, ținând un contract. Costumul ei bine croit îi evidenția corpul, dar David nu mai simțea nici o atracție față de femeia care cu puțin timp în urmă îi atrăsese atenția și-i alinase suferința. Desigur, obiectiv vorbind, era frumoasă. Înfățișarea ei și mintea obișnuiau să fie de ajuns. Acum, îl lăsau rece.

Puse fotografia pe birou și îi făcu semn să intre. De când se întorseseră de pe insula Block, erau angajați într-un dans delicat de comportament cordial la muncă. Faptul că ea îl văzuse uitându-se la acea poză ar putea spulbera puțină amabilitate rămasă.

– Acela este acordul de despăgubire pentru afacerea Ingram?

Zâmbi politicos.

– Da. Se apropie și-l puse pe mapa de pe biroul lui. Cred că am găsit o cale de a rezolva problema cu drepturile de proprietate intelectuală. Să-mi spui ce părere ai după ce te uiți peste el.

Se întoarse să plece, fără vreun zâmbet sau vreo remarcă politicoasă.

– Mersi, Laney! Fără a se întoarce cu fața spre el, ea ridică o mână și o flutură ușor. Weekend plăcut, strigă el.

Apoi ea plecă. David se uită la ceas. 19.30. Vineri seara. Evident că nu avea planuri. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, își frecă fața cu palmele.

În urmă cu trei săptămâni, se întorsese de la apartamentul lui Vivi simțindu-se ca un mort ambulant. I se făcuse rău când se văzuse prin ochii ei.

Egoist. Laș. Ipocrit. Neiertător.

Toate, trăsături revoltătoare. Trăsături care oglindeau amăreala din stomacul lui ce continua să crească în fiecare zi.

După acea confruntare, când ajunsese acasă, o găsisse pe Laney stând pe podeaua din garderoba lui, scotocind printr-o cutie de carton de mărime medie pe care o găsisse depozitată acolo. O cutie cu eticheta „Vivi“, în care se aflau diferite fotografii, lucrări de artă și scrisori trimise de ea în ultimii zece ani.

Unele scrisori păreau să fi fost citite și zăceau pe podea în jurul silutei prăbușite a lui Laney. Părul îi ascundea chipul în vreme ce căuta printre fotografii, studiindu-le cu atenție. Când David intrase peste ea, fusese uimit că ea îi invadase intimitatea. Dar lacrimile ce alunecau pe obraji ei îl opriseră imediat.

El fusese nemernicul, nu ea. Vivi avusese dreptate măcar cu asta. Laney investise în relația lor mult mai mult decât el. Chiar și când ea negase că el fusese motivul pentru care căutase un transfer, știuse că ea riscase pentru el. Fusese complice în farsă și apoi o dezamăgise.

Îi atinsese umărul când îngenunchease să adune hârtiile de pe podea.

– O iubești.

Vocea tensionată a lui Laney îl făcuse să se simtă și mai rău.

Normal că iubea multe lucruri la Vivi. Fusese una dintre cele mai importante femei din viața lui și probabil cea mai sinceră prietenă a lui. Încuviințase din cap.

– A fost prietena mea cea mai bună pentru mult timp.

– Nu. O *iubești*. Laney îi băgase pozele în față. Uită-te la tine! În aproape toate pozele, tu te uiți la *ea*, nu la cameră. Și este așa multă bucurie pe chipul tău. La mine nu te-ai uitat niciodată astfel.

– Laney, hai să nu facem asta! Luase cu blândețe pozele din mâinile ei și pusese totul înapoi în cutie. Haide să vorbim în camera de zi!

O ajutase să se ridice de pe podea, îi făcuse ceai și apoi o ascultase plângând. Îl criticase pentru că nu venise mai repede de pe insula Block, că nu-i spusese niciodată că o iubea și că nu transformase relația lor în ceva mai important.

David nu dorise să-i provoace mai multă suferință. Acceptase toată vinovăția, nerostind nimic din justificările ce-i trecuseră prin minte. După ce ea obosise să se plângă, își împachetase puținele lucruri pe care le avea la el acasă și plecase.

Acum, el privi din nou poza de pe biroul lui. Laney avusese dreptate. Mereu se uita la Vivi. Ea îl făcea să se simtă ușor și vesel într-un fel în care nimeni nu putuse să o facă vreodată. În ultimele săptămâni, ajunsese să recunoască în sinea lui că o iubea – și nu doar ca pe o prietenă. Dar la ce era bună iubirea care se termina cu o inimă frântă? Și la ce era bună iubirea fără iertare?

Își dorea cu disperare iertarea ei. Cu toate astea, așa cum el nu își putea ierta tatăl, și Vivi rămânea la fel de neclintită.

Desigur, tatăl lui nu-i ceruse iertare lui David. După ce David se mutase la Hong Kong, tatăl lui îi trimisese câteva înștiințări impersonale pe e-mail, dar atât.

Mama lui spusese mereu că iertarea era un element crucial al iubirii. Se părea că esența problemei lui David era dacă își iubea suficient tatăl pentru a-l ierta.

Mama lui își iubise soțul suficient cât să-i ierte trădarea – suficient cât să-l implore pe David să facă la fel. Așa că, chiar dacă David nu-și iubea tatăl suficient, putea iubirea sa fără limite pentru mama lui să-l ajute să găsească loc pentru iertare?

Oftă și deschise ochii. Acordul lăsat de Laney stătea în fața lui. Nu avea chef să-l citească acum. Îl băgă în servietă, stinse veioza și se duse acasă.

Se schimbase în pantaloni de casă și tricou și acum stătea singur în bucătărie. Începea weekendul. Vivi nu-l sunase în legătură cu florile și cadoul pe care i le trimisese mai devreme. Poate că avea planuri pentru seara asta, posibil cu Franco sau cu un alt bărbat. David era deranjat că știa așa puține despre viața ei.

Ea nu îi împărtășise niciodată foarte multe, până când, pe insula Block, fuseseră dezvăluite prea multe. Și-l imaginează din nou pe Franco sărutând-o, ca un coșmar repetat. Mâna i se strânse pumn.

Telefonul vibrează pe blatul gros, smulgându-l fără milă din gânduri. I se strânse inima când citi mesajul de la sora lui.

Nevoie de tine imediat. Poliția acasă.

O sună, dar ea nu-i răspunse. David se încălță iute cu adidașii, luă telefonul și portofelul și ieși în fugă pe ușă. Alergă cele trei străzi până la apartamentul lui Cat. În fața blocului ei erau luminile albastre și roșii ale poliției. Mușchii îi înghețară când inspiră brusc, în timp ce mintea începu să-i gonească nebunește. Când ieși din transă, se duse direct la apartamentul ei.

Ușa era neîncuiată, așa că intră. Fu întâmpinat de sunetul dezagreabil al stațiilor de emisie-recepție. Cat și Jackson erau în capătul îndepărtat al camerei de zi, discutând cu un polițist. Mușchii lui David se relaxară când văzu că sora lui era bine.

Ea ridică privirea și alergă la el în clipa în care dădu cu ochii de el. Prăbușindu-se la pieptul lui, tremura și plângea în brațele lui. El îi mângâie părul, uitându-se peste capul ei la Jackson, cu o privire întrebătoare. Jackson încuviință din cap, dar rămase lângă polițist, așa că David vorbi încet la urechea lui Cat:

– Ce s-a întâmplat?

Nu lăsa panica să i se simtă în voce.

– Justin. Își șterse nasul. A dat buzna, și ne-am luptat. Poliția are nevoie de o declarație. Doamne, m-am speriat așa tare.

Vocea i se frânse într-un alt hohot.

– Bine, liniștește-te! O desprins de el și o privi. Ești bine? Te-a rănit?

Ea își atinse brațul învinețit.

– Nu serios.

Apoi privi la stânga și izbucni iar în lacrimi.

David îi urmări privirea spre măsuta de cafea din camera de zi și pata de sânge de pe covorul de sub ea.

– Oh, Doamne! Ochii îi reveniră la Cat. L-ai rănit? Cat, ai nevoie de un avocat?

Ea clătină din cap, neputând vorbi printre hohote.

– Jackson, strigă David. Al cui e sângele ăsta?

Chipul sumbru al lui Jackson îl îngrijoră pe David, dar nu-l pregăti pentru răspuns.

– Al lui Vivi.

Lui David i se înmuiară genunchii, și căzu la podea. Cat se lăsa pe vine lângă el.

– A... a murit?

Neputându-se concentra, simți cum i se ridică fierea în gât. Se aplecă înainte și își lipi degetele de parchet.

– Nu. Era inconștientă când a luat-o salvarea. Avea capul spart.

– Ce dracului s-a întâmplat? Se ridică în vreme ce adrenalina începu să curgă prin el, făcându-i mușchii să zvâcnească. Unde-i Justin? Îl omor! urlă David, când Jackson se apropie.

– Taci din gură, David! Jackson îl apucă de braț și-l înghesui în colțul camerei. Poliția-i aici. Știi și tu că nu-i înțelept să faci amenințări.

Camera se învârtea din nou, așa că David îl prinse pe Jackson de braț cât se concentrează din nou.

– Justin a fugit când Vivi s-a lovit de masă. Jackson se încruntă când privirea i se îndreaptă spre pata de sânge. Al naibii laș!

– Ai văzut-o? David nu-și putea controla vocea tremurândă. Ai văzut-o pe Vivi?

– Nu. Jackson puse mâna peste a lui David. Fusesse luată înainte să ajung eu.

Lacrimile încețoșară privirea lui David. Trebuia să se ducă la ea.

– Ia-o pe Cat la tine când pleacă poliția! Mă duc la spital.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Jackson, o sărută pe cap pe sora lui și ieși grăbit.

David alergă fără să se oprească. Parcurse în goană și ca prin ceață distanța până la spitalul Lenox Hill. Când ajunsese, coordonatorul de la camera de gardă îl sfătui să ia loc și să aibă răbdare.

Vivi fusese dusă să i se facă tomografie, RMN și electroencefalogramă. Nimeni nu-i dădea informații despre gravitatea rănilor ei. Frustrarea creștea când dădea dintr-o fundătură în alta.

Blocat în sala de așteptare, își petrecu următoarele două ore căutând pe internet despre fracturi și traumatisme craniene. Cu fiecare pagină citită, îi era tot mai rău și devenea tot mai îngrijorat: hematoame, inflamație, leziuni neurologice și mai rău. Când observă cât de tare îi tremurau genunchii, se ridică pentru a se întinde și a se plimba.

Spitalele îi reaminteau lui David de lunile petrecute cu mama lui, pe durata chimioterapiei și a radioterapiei. Prin minte îi trecură imagini cu el ținându-i capul când ei îi era rău din cauza chimioterapiei, ștergându-i fruntea cu cârpe reci și ținând-o de mână cât se odihnea.

Ura spitalele și se rugă ca această vizită să se termine cu rezultate mai bune decât fuseseră în cazul mamei lui. Să o piardă pe Vivi ar fi fost devastator. O iubea. O tratase ca pe ceva de la sine înțeles – și iubirea ei – pentru prea mult timp. Dacă ea trecea peste acest incident, își jură că nu avea să mai piardă nici o clipă. Într-un fel sau altul, avea să o recâștige.

Pentru a-și distra atenția, îl sună pe Jackson, să vadă cum era sora lor. Respiră ușurat când află că poliția emisese un mandat de arestare pentru Justin sub acuzația de atac de gradul trei. După ce era găsit, avea să stea în închisoare cel puțin o zi, până când era adus în fața instanței de judecată. Cat avea să fie în siguranță alături de Jackson cât Justin era în arest.

Până la ora 11.00, mâncase deja a treia pungă de chipsuri. Cina. Un amestec de sare, grăsimi și griji i se lăsă ca un bolovan în stomac. Extenuarea îi copleși simțurile. Se ghemui pe scaunul inconfortabil din vinil și ațipi.

Când asistenta îi strigă în sfârșit numele, se sperie. Sări de pe scaun, lăsând punga mototolită de chipsuri abandonată.

– Cum se simte?

Studie fața împietrită a asistentei, căutând indicii, dar nu observă nimic.

– Se odihnește și este conștientă. Ea deschise ușile ce dădeau spre paturile din sala de urgență. O puteți vedea acum.

– Are nevoie de operație?

Își ținu răsuflarea.

– Investigațiile au ieșit bine. A avut nevoie de douăsprezece copci, dar nimic mai serios. Are o contuzie însemnată, așa că o vreme va avea activitate restrânsă. O vom externa în noaptea asta. Cineva ar trebui să stea cu ea în următoarele două zile, pentru a o trezi periodic și a fi atent la semne de avertizare precum voma și probleme de vedere, doar ca să fim siguri. Îi vom da informații despre ce să facă pentru recuperare.

David încuviință din cap către asistentă, deși abia auzise detaliile. Încetase să mai asculte după ce aflase că Vivi ieșise întreagă din asta. Ochii i se umplură de lacrimi. Corpul îi tremura de oboseală.

Asistenta trase perdeaua ce înconjura patul lui Vivi. Când Vivi îl văzu pe David, ochii i se făcură mari și se umplură de lacrimi.

– Oh, Doamne! Ce s-a întâmplat? Părea îngrozită, apoi ridică mâna la cap și tresări. Ce s-a întâmplat cu Cat?

– Nimic. Cat e bine. Merse lângă pat, rezistând impulsului de a o lua în brațe. Este bine. Jackson a dus-o la el acasă. Poliția a emis un mandat de arestare pentru Justin, așa că acum îl caută.

– Cat este, probabil, tare supărată. Vivi oftă înainte de a închide ochii. Apoi îi deschise brusc. Dacă Justin nu a rănit-o, atunci tu de ce arăți îngrozitor?

El se dădu în spate, surprins.

– Pentru că stau aici de ore bune, închipuindu-mi cele mai îngrozitoare scenarii despre rănilor *tale*. Patul ei scârțâi sub greutatea lui când se așeză pe margine. Cedă în fața emoțiilor, puse

capul în poala ei și îi cuprinse șoldurile cu brațele. Doamne, Vivi! Sunt așa fericit că ești bine.

– Oh! Ea nu îl atinse. Surpriza din vocea ei plutea deasupra lor. O să fiu bine atât timp cât nu mă obosesc prea tare.

– Știu. Se ridică și își șterse ochii. Tânjea să o atingă, să o aline și să fie alinat. Toată seara am încercat să-l sun pe tatăl tău, dar nu răspunde la telefon sau la mesajele mele. Mai pot suna pe cineva?

– Sunt sigură că ești șocat că tatăl meu nu o să dea vreun semn.

Privi propriile mâini, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

David era mânios pe tatăl ei, dar sărbători cu egoism faptul că nu era disponibil, pentru că îi oferea lui ocazia de a petrece timp singur cu ea. Ignoră însă remarca, nedorind să o supere.

– Deci nimeni altcineva de sunat?

Vivi înclină capul.

– Cum ar fi?

– Nu știu, poate Franco? Întrebă el cu precauție, rugându-se ca ea să spună nu.

Expresia ei nedumerită deveni incomodă.

– Nu.

David își înăbuși zâmbetul când simți cum colțurile gurii i se ridică. Nici un Franco. Nici un Franco era o veste foarte bună. Însemna că avea o șansă.

Expiră aerul pe care-l ținuse în plămâni, apoi preluă frâiele situației.

– O să ieșim în curând de aici. Zâmbi încurajator. Casa mea este în apropiere, așa că o să te poți instala și odihni în mai puțin de o oră.

– Casa ta? Ea clătină din cap, apoi tresări și atinse bandajele ce-i acopereau copcile. Mă duc acasă la mine.

– Nu. Se uită la ea fără să clipească. Trebuie să stai sub observație pentru cel puțin 24 de ore. Eu locuiesc lângă spital. Dacă se întâmplă ceva, putem reveni repede. Scoase telefonul din buzunar și-i trimise un mesaj surorii, anunțând-o de starea lui Vivi. Te rog să nu ne certăm! Nu pot să mai suport alt stres în noaptea asta – și nici tu. Cat este cu Jackson, deci nu poți merge acolo. Poți să-i suni când plecăm.

– Mă duc acasă la tata, David. Nu voi fi singură, dar nu pot să stau cu tine.

Ea stătea în pat, clipind. Corpul ei mic arăta fragil. El nu voia să se certe. Voia să se cuibărească lângă ea, să o ia în brațe și să îndrepte totul. Ea însă nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Își frecă chipul cu mâna, oftând.

– Este prea târziu să mergi până în Connecticut în noaptea asta. Și tatăl tău nici măcar nu-i acasă. Expresia ei dezamăgită îl mistui. Vivi, așa de mult mă urăști? Te rog, lasă-mă să te ajut! Poți să continui să mă ignori după ce ne asigurăm că ești bine.

Ea își mușcă buza. Cu un oftat de înfrângere, zise într-un final:

– Bine.

– Mulțumesc!

David se ridică de pe pat și se așează pe scaun, copleșit de disperare. Nu-i răspunsese la întrebare. Poate că-l ura.

Asistenta reveni și îi dădu lui Vivi o cutie cu lucrurile ei. David observă brățara de jad printre lucrurile pe care le purtase Vivi. Se uită la ea, întrebându-se dacă ea putea să simtă speranța din inima lui. Atinse brățara.

– Nu a funcționat.

– Ce anume?

– Se presupune că jadul aduce noroc și protejează. Dacă o purtai în seara asta, nu a funcționat.

Se încruntă, amintindu-și cum fusese aruncată de acea brută.

– Sau a funcționat. Rănile mele ar fi putut fi mai grave, zise ea, ridicând din umeri. Rochia mea e plină de sânge, zise ea apoi către nimeni în mod special.

– Stai un pic, spuse David ridicându-se. Mă întorc imediat.

Se întoarse repede cu un set de haine medicale.

– Poartă astea, și vom vedea mâine dacă la curățătorie pot scoate petele de pe rochia ta.

– Mulțumesc, zise ea, acceptând hainele albastre. Dar mă îndoiesc sincer că voi mai purta rochia asta.

David o strânse de gleznă și apoi se îndepărtă.

– Ies cât te schimbi. Apoi închizi ochii și te odihnești până când vor fi gata hârtiile de externare.

Ajunseră la el acasă abia după ora 1.00 noaptea. Jackson sunase să-l informeze pe David că polițiștii îl arestaseră pe Justin. Când David o puse la curent pe Vivi, se aștepta ca ea să își exprime ușurarea.

Ea își frecă însă ochii și privi în podea. David hotărî să nu insiste în legătură cu ce se întâmplase sau cum se simțea. Nu ar fi fost înțelept ca ea să re trăiască evenimentele acelei seri. Trebuia să se relaxeze.

Vivi îl urmă tăcută pe David în clădire, în lift și apoi în apartamentul lui. El observă cum ea privește în jur în vreme ce mergeau spre dormitorul lui, dar Vivi nu zise nimic. Îi plăcea casa lui? Ar putea fi fericită aici? se întreabă el când aprinse lumina de la dormitor.

Părea că se simte inconfortabil în cizmele ei și hainele medicale prea mari. Se tot scărpină din cauza halatului din bumbac rigid.

– Hai să-ți aduc ceva mai moale în care să dormi, apoi te poți băga în pat. Se duse la dulap să caute un tricou. Cizmele alea par groaznic de inconfortabile. Sunt una dintre ideile strălucite ale lui Cat?

O prefera pe Vivi în propriile ei haine – sau în ale lui.

– Asta-i camera ta, zise ea. Mâinile ei se jucau cu cureaua rochiei din brațele ei. O să stau în camera de oaspeți.

– Nu, stai aici! Scoase un tricou vechi cu Georgetown. O să vrei să ai baia aproape, în caz că nu te simți bine.

Ochii ei se plimbară de la pat la el. El observă că lui Vivi îi tremura capul abia vizibil.

– Nu-ți face griji! adăugă el. Nu am de gând să stau aici cu tine. Puse tricoul pe cuvertură, apoi aranjă și umflă pernele, ca ea să se poată sprijini de ele. Poți să te schimbi. Revin să văd ce faci înainte să mă culc.

Ieși din cameră fără să se uite înapoi. După ce luă un pahar de apă din bucătărie, se plimbă pe hol un minut înainte de a ciocăni la ușă.

– Intră!

Ea stătea în pat, cu pătura trasă peste picioare, arătând speriată și vulnerabilă. Cum ajunseseră aici? Dispăruseră ochii iubitori, încrezători, care-l adoraseră mereu. Acum, era la fel de sperioasă ca

un mânz în preajma lui, și asta era nasol. Trebuia să repare cumva lucrurile între ei. Marginea saltelei se lăsa sub greutatea lui când se așeză lângă ea.

– Trebuie să te trezesc la fiecare câteva ore. Puse paharul cu apă pe noptiera de lângă. Ordinul doctorului.

– Știu.

David se ridică pentru a pleca, apoi se opri.

– Vivi. Tăcu când ea doar clipi spre el. Toate cuvintele i se opriră în gât. Clătină din cap, simțindu-se ca un prost. Voiam să te văd de ziua ta, dar nu așa. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, în seara asta și înainte. Inspiră adânc și oftă. O să fiu dincolo dacă ai nevoie de ceva.

Leși din cameră, închizând ușa în urma lui. În camera de oaspeți se întinse pe pat și se uită la tavan. Era ultima lui șansă. 24 de ore să-i obțină iertarea. Dar nu voia doar iertarea ei.

Se rostogoli pe o parte și și-o imaginea în camera lui. În ciuda distanței dintre ei, arăta așa bine în patul lui. Acolo-i era locul – cu el.

În ultimele câteva săptămâni, capul și inima lui se aflaseră de părți opuse ale gardului. Acum, se afla pe marginea prăpastiei în ceea ce privea relația lor. Totul sau nimic. Acestea fuseseră condițiile ei ultima dată când vorbiseră. O iubea și spera că era în stare să-i ofere totul.

Când el avea să ofere, ea urma să accepte?

capitolul 23

Luminile orașului intrau prin lateralul jaluzelelor de la fereastra dormitorului, căzând pe un desen înrămat de pe noptiera lui David. Vivi îl recunoscuse imediat, ca fiind cel pe care i-l trimisese lui David după ce murise mama lui. Se întinse și aduse micul portret mai aproape, pentru a-l analiza mai bine.

Chipul zâmbitor al Gracielei o privea țintă. „Îmi cunosc băiatul.“ Măinile lui Vivi tremurau. Se agățase prea mult de promisiunea acelor cuvinte. Poate că David o iubea, dar niciodată îndeajuns. Strânse rama la piept, căutând alinare.

Dar imaginea în cărbune nu o putea cuprinde pe Vivi în îmbrățișarea caldă pe care și-o amintea. Nu avea mirosul de parfum picant purtat de Graciela și nu-i șoptea alături mămoase la ureche. Era doar un desen – și unul nu foarte reușit, se gândi cu ceva regret Vivi. Niciodată nu se pricepuse prea bine la portrete.

Când puse rama la loc pe noptieră, se uită la ceas. 5.00 dimineața. Probabil că David dormea. Își lăsă capul înapoi pe pernă și apoi inspiră. Îi simți mirosul. Neputându-se opri, se rostogoli pe o parte și inspiră din nou, răsfățându-se cu senzația de a sta întinsă în patul lui.

Fără să se gândească, trecu ușor cu mâinile peste tricoul în care era îmbrăcată, de parcă îl atinge pe el sau el o atinge pe ea. Vivi întinse mâinile peste saltea, întrebându-se pe care parte dormea el de obicei. În apropierea băii sau spre fereastră? Apoi alungă gândurile, înainte să o cuprindă tristețea și regretele.

Orbitele o dureau. Atinse bandajele ce-i acopereau copcile, care începuseră să o mănânce. O amintire urâtă a brutalității lui Justin.

Cât fusese inconștientă? Nu își amintea nimic între momentul când Justin o împinsese și clipa când se trezise, în ambulanță. Din fericire, nici ea, nici Cat nu avuseseră leziuni permanente. Și totuși, acum nu se simțea foarte norocoasă.

Dădu picioarele jos din pat și le puse pe podea, apoi se ridică lent. Când se simți stabilă, începu să caute bucătăria, pentru a găsi ceva de mâncare.

Pe drum, observă un colaj mare cu poze care acoperea o parte din peretele de pe hol. Chiar și în umbră, recunoscuse multe dintre poze.

Fiecare fotografie o purta la un anumit moment în timp – unele vagi, altele intense. Cat și Vivi zâmbind la absolvirea liceului, cu robe și pălării. Petrecerea de 16 ani a lui Cat. Dezastrul cu prăjituri de Crăciun, când Vivi și familia St. James ajunseseră cu toții acoperiți de glazură colorată. Frizurile ei variate și uneori înspăimântătoare surprinse și afișate aici pentru eternitate.

Și Cat arătând așa tânără și naivă! Zilele dinainte să devină model. Cat pierduse acea expresie inocentă de ani buni. Ultimele 24 de ore șterseseră probabil orice urmă de inocență, se gândi sumbru Vivi.

Înaintă pe hol, apoi aprinse o mică lampă în camera buni. Mai devreme, observase frumoasele detalii din casa lui David, dar fusese prea obosită și prea stânjenită să comenteze. Acum, putea să cerceteze lucrurile lui fără să se grăbească.

Bucătăria modernă avea blat de beton și electrocasnice din oțel inoxidabil. Camera de zi și sufrageria erau separate printr-o bibliotecă prin care vedeai. Întregul apartament mirosea a el, asemenea cearcafurilor lui.

Când el se întorsese din Hong Kong, ea așteptase o invitație de a-l vizita. Să se afle acum aici i se părea ireal și trist, mai ales date fiind circumstanțele. Încă o dată, gândurile îi alunecară spre Cat și Justin. Slavă Domnului că lucrurile nu luaseră o întorsătură mai urâtă pentru toată lumea! Nu își permitea să piardă și mai mulți membri de familie.

Își turnă un pahar cu lapte, înșfăcă un pumn de struguri și își luă cutia cu analgezice de pe blat. „Te rog, Doamne, fă ca mâncarea și medicamentele să alunge durerea asta!”

Mâncă pe întuneric. În afară de vreun motor ocazional de mașină și câte o frână, se auzeau foarte puține zgomote de afară, ceea ce era neobișnuit în oraș.

După ce își termină gustarea, se plimbă prin camera de zi, atingând colecția lui David de cărți și ornamente. Toate camerele aveau lămpi interesante și covoare tibetane groase.

Îi plăcea casa lui, și asta o întristă și mai mult. Nu voia să-i placă acest loc sau să-i mai placă de el. Cu paharul în mână, intră în biroul lui și se așează fără vlagă pe scaunul de piele de la biroul lui. Pe un colț al superbului birou din lemn noduros se afla o poză înrămată cu ea trimițând o bezea către aparatul foto.

Studie fotografia, fără a-și putea aminti ocazia. Părul ei ca o mătură era tuns până la maxilar de data asta, deci era probabil din urmă cu șase sau șapte ani. Trase absentă de o șuviță din părul ei lung și o răsuci în jurul mâinii.

– Vivi? Te simți bine?

Ea se întoarce, simțindu-se jenată că stătea la biroul lui, arătând mai înspăimântată ca niciodată. David stătea la intrare, purtând un tricou vechi și pantaloni scurți. Ei i se tăie răsuflarea, mai ales când îl văzu așa delicios de adormit, ciufulit și îngrijorat.

– Mi-era foame. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Nu m-ai trezit. Își frecă fața cu mâna și apoi întinse ambele brațe peste cap. Am pus alarma ca să te verific. Nu erai în pat. Observă cutia cu medicamente. Te doare capul?

– Da.

– Îți vine să vomți? Se întinse spre ea și apoi își retrase mâna când ea tresări. Vederea ta este în regulă?

– Mi-e doar foame.

Zâmbi slab înainte de a atinge ușor din nou bandajele.

Privirea lui David se întunecă, dar nu zise nimic în clipa când veni să se sprijine de marginea biroului. Apoi observă fotografia pe care ea o studia.

– Îți amintești acea zi?

Zâmbi.

– Nu. Ea clătină din cap. Dar clar era încă o zi din multitudinea de zile în care părul îmi stătea aiurea.

El chicoti și se aplecă mai aproape.

– Este ziua în care ai plecat la colegiu. Erăi așa entuziasmată.

– Eram? Se uită din nou la fotografie. Niciodată nu-i plăcuse școala. Poate se bucurase doar pentru libertatea și distanța față de tatăl ei, depresia lui constantă și regretele ei. Ai făcut-o înainte să plec spre gară?

El încuviință din cap, apoi își sprijini mâinile pe coapse. Ea îl evitase săptămâni la rând, ca să-și lase timp să se distanțeze emoțional. Dar intimitatea din primele ore și amintirile făceau să fie imposibil să nu simtă atracția către el, ca de obicei.

– De ce o ții aici? întrebă ea, dorindu-și să nu o fi făcut.

El ezită înainte de a răspunde:

– Pentru că mă bucură să-ți văd chipul.

Vivi înghiți și apoi își ținu răsufarea. Răspunsul lui calm era în contradicție cu intensitatea din privirea lui.

– Nu-mi amintesc să fi văzut toate pozele alea afișate în vechiul tău apartament.

– Nu erau. Până recent, le țineam într-o cutie. Își încrucișă brațele. După ce a plecat Laney, am scos preferatele mele. Acum, m-ați izolat cu toții, deci doar cu asta am rămas.

– Încetează, David, începu ea. Șantajul emoțional nu-i stilul tău.

– N-a fost niciodată, dar vremurile desperate...

Lăsa vechiul proverb să moară fără să-l termine.

– Ți-e dor de Laney? întrebă Vivi, apoi coborî privirea.

– Nu. Nu mi-e deloc dor de ea. Mi-e dor de tine. Ridicându-se de pe birou, el îngenunche lângă ea. Mi-e tare dor de tine. Mai mult decât mi-am putut imagina.

Vivi deschise gura involuntar. Cum ea tăcu, el continuă:

– În seara asta, m-am panicat când am văzut petele de sânge și când Cat mi-a spus că fuseseși luată inconștientă. Am fost îngrozit că te-ai putea trezi o altă persoană din cauza traumei cerebrale sau chiar că nu te vei trezi deloc. Am știut atunci că nu vreau să înfrunt un viitor fără tine în el. Dintr-odată, ochii lui se întunecară până deveniră de un negru intens. L-aș putea omorî pe Justin doar pentru ce a făcut, dar o să mă mulțumesc să-l îngrop în procese.

– Acuzațiile penale vor fi suficiente ca pedeapsă, zise Vivi.

– Deloc. David se încruntă când strânse de brațele scaunului până când i se albiră degetele. O să pledeze vinovat și o să primească muncă în folosul comunității și o mică amendă, în cel mai bun caz. O să-l lovim unde-l doare... la portofel. Fără să stau să analizez, îmi vin în minte câteva prejudicii, cum ar fi violare de proprietate, agresiune, tâlhărie, cauzare intenționată a stresului emoțional...

– Eu nu-s interesată de răzbunare sau de lăcomie, vreau doar să mă vindec și să trec mai departe. Vivi simți uimirea lui David. Luptele legale doar vor prelungi contactul lui cu Cat. Nu o face să treacă – sau pe mine – prin asta, David. Este momentul să uităm și să iertăm.

– Tu vorbești serios? El se legănă ușor în spate. Îl lași să scape?

– Nu se poate spune că scapă. Amenzi, cazier penal și, cel mai important, a pierdut-o pe Cat și probabil ceva din respectul de sine. Închise ochii și simți empatie pentru Justin când se gândi la ultimele două pedepse menționate. Știa exact câtă suferință avea să simtă el, pentru că în urmă cu douăzeci de ani fusese în locul lui – și în fiecare zi de atunci. Acest soi de iad special era mai rău decât orice ar fi putut să-i provoace David lui Justin. Las-o baltă! Nu voi coopera.

– Știi că nu sunt la fel de milos ca tine, dar în cazul ăsta inima ta mare te ghidează greșit. Mă uimește felul în care-ți ierți tatăl an după an, dar asta-i diferit. Justin trebuie să suporte consecințele a ceea ce a făcut...

– Încetează! Te rog! Stresul traumei recente se combină cu amintirile ei, provocându-i o cădere nervoasă. Lacrimi fierbinți alunecau pe obrajii lui Vivi. Adevărul despre relația cu tatăl ei îi apăsa pieptul, cerând să fie eliberat. Rușinea, teama și regretul se amestecau, punându-i un nod în gât. Nu știi despre ce vorbești, mai ales când vine vorba despre tatăl meu. Uneori, oamenii fac greșeli pe care nu le pot repara. Nu înseamnă că nu le pare rău. Nu înseamnă că nu se gândesc tot timpul la asta. Crede-mă, oamenii se pot pedepsi singuri suficient, fără a fi nevoie să mai adauge careva ceva.

David părea confuz de izvorul nesecat de emoții din ea.

– Vivi, nu vreau să te supăr, dar sincer, cum de știi? Tu n-ai rănit un suflet în viața ta.

Vivi începu să clatine din cap, cu ochii strâns închiși.

– Nu-i adevărat.

– Când? Eu nu-mi amintesc de nici un moment în care tu să fi rănit o altă persoană.

– Ba am rănit! Vivi răspunse înainte de a se uita în ochii neîncrezători ai lui David. Am rănit și am plătit prețul în fiecare zi.

– În fiecare zi? Când el se întinse după mâna ei, ea și-o retrase. Nu merita alinarea lui. Asta are ceva de-a face cu tatăl tău?

– Este vorba despre mine. Vocea i se poticni. În toți acești ani, tu ai dat vina pe tatăl meu pentru cum m-a tratat. Dar adevărul este... adevărul este... Cuvintele îi rămaseră în gâtul atât de încordat, încât fu nevoită să le scoată cu forța. Eu sunt răspunzătoare de accidentul în care au murit mama și fratele meu.

David făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Camera părea strâmtă și fierbinte în vreme ce între ei se întinse tăcerea. Mintea ei gonea, nesigură dacă senzația neclară iscată de mărturisirea ei era una de ușurare sau de stupefacție.

– Cum este posibil asta? întrebă David cu o voce distantă. Aveai doar șase ani, deci nu conduceai tu.

Imaginile neplăcută veniră repede. Ca de obicei, o întrista că-și amintea clar și bine vocea mamei ei doar la această amintire.

– Eram cu mașina pe viscol, pe un drum întortocheat. Mama mă implora să stau liniștită, ca ea să se poată concentra. Dar eu am continuat să-l tachinez pe fratele meu pe bancheta din spate. El a țipat când l-am ciupit de picior. Vivi simți cum i se schimonosește fața când își aminti acele ultime momente în mașină de parcă se uita la un film de groază. Pulsul i se accelerează. Capul îi zvâcnea. Țipătul lui a făcut-o pe mama să-și ia ochii de la drum doar pentru un moment, și apoi ne-am ciocnit de un copac. Dacă eu aș fi ascultat – vocea ei iritată abia rostea cuvintele –, dacă m-aș fi purtat frumos, ei ar fi fost în viață. Ar fi trăit, iar tatăl meu nu ar fi avut inima frântă. Nu ar fi ajuns un bețiv. Așa că, vezi tu, nu-i vorba despre cum să-l iert *pe el*. Merit să sufăr pentru ce am făcut.

David o cuprinse în brațe și-i frecă spatele cât ea plângea.

– Doamne, Vivi, erai un copil. A fost un accident, care cel mai probabil nu a avut nimic de-a face cu tine, ci s-a produs din cauza gheții. O sărută pe cap și încercă să o liniștească. Nu-i vina ta. Trebuie să-ți dai seama că nu este vina ta.

Ea nu putea să-i spună că vorbele lui nu ajungeau la urechile ei. Adevărul nu putea fi șters cu iluzii despre gheață și viscol. Se desprinsese din îmbrățișarea lui.

– Ideea este că nimeni nu mă poate pedepsi mai mult decât o fac eu însămi. Asta se întâmplă când rănești pe cineva pe care îl

iubești.

Comentariul ei păru să miște ceva în David. Ochii lui se umplură de un amestec ciudat de dor și înțelegere. Îi strânse mâinile și, când în sfârșit vorbi, vocea-i era spartă.

– Măcar asta înțeleg. Ascultă-mă! Vreau să discutăm despre conștiința ta încărcată când ești pregătită, dar acum am nevoie să mă ierți că am fost un mitocan luna trecută. Am să îmi tot cer iertare până mă vei ierta. Te vreau înapoi în viața mea.

Mâinile lui atinseră partea de sus a coapselor ei. Când ridică privirea la ea, ochii lui erau plini de dorință. Ea îi auzi respirația devenind superficială. Judecata lui era din nou afectată de circumstanțe extreme. Nu mai putea să treacă printr-o altă rundă de așteptări pline de frustrare cu el, mai ales nu aici și acum, unde fusese complet secătuită de propria confesiune.

– Nu, David. Te rog, încetează!

El se îndreptă, părând slăbit.

– Îmi pare rău. Știu că am făcut multe greșeli cu tine, mai ales recent. Dar trebuie să întreb, poți să-mi dai, te rog, un semn că... n-ai să mă excluzi pentru totdeauna din viața ta?

Ea se uită la fotografia pe care el o ținea pe birou. În cameră se simțeau emoții nebunești, confuze.

– Chiar dacă aș vrea să te exclud complet, mă îndoiesc sincer că aș reuși. Nu va fi pentru totdeauna, dar de unele lucruri te vindeci mai greu, după cum bine știi.

– Acum te referi la tatăl *meu*.

Vocea lui părea goală când el se sprijini de birou. Ea încuviință din cap.

– Mă omoară să mă gândesc că te-am rănit la fel de mult cum m-a rănit el pe mine. Nu mă voi ierta niciodată pentru asta. Expresia lui sumbră îi sublinia cuvintele. Mă crezi, nu-i așa?

– Da.

Privirea lui deveni neclară și distantă, de parcă mintea îi hoinărea în altă parte. Ea privi, așteptând un indiciu despre unde era el. Când se uită la ea, Vivi își ținu răsufarea.

– Bănuiesc că te duci la nunta lui, zise el cu vocea încordată.

– Da. Nu va fi ușor să stau acolo tăcută, cu Cat și Jackson, să mă prefac fericită, acum, că știu adevărul. Sigur, nu o să vorbesc. Nu v-

aș face asta ție și mamei tale. Vivi își dădu seama că se ivise ocazia perfectă pentru a-și ține promisiunea pe care i-o făcuse Gracielei. De fapt, recent mi-am amintit ceva. Ceva ce mama ta mi-a zis cu puțin timp înainte să moară. Un mesaj pentru tine. La acel moment, nu știam la ce se referea. Acum, îmi dau seama că era vorba despre tatăl tău.

David arăta aproape panicat în nerăbdarea lui când alunecă în genunchi.

– Ai un mesaj de la mama mea?

Vivi încuviință din cap.

– A bănuir că într-o zi îmi vei spune ceva tulburător și mi-a zis că, atunci când o vei face, ar trebui să-ți aduc aminte că familia este mai importantă decât mândria.

El făcu ochii mari.

– Pare stilul ei.

– Da, într-adevăr. Vivi se uită la chipul lui David, ce reflecta iubirea simțită pentru mama lui. Cu greu se opri să nu se întindă să-l atingă. Și cred că are dreptate. Nu lăsa mândria ta sau a tatălui tău să îți distrugă relația cu întreaga ta familie. Știu că-i greu să accepți ce s-a întâmplat, dar tu ești singurul care suferă fiindcă te agăți de ură. David, îți distrugi viața. Trebuie să renunți.

– Sunt de acord. Dar cum? Cum pot să-l înfrunt? Cum pot să înghit căsătoria asta?

– Ia-o treptat! Exact cum o făcuse ea așa mulți ani cu tatăl ei. Du-te la nuntă fără să te gândești la ce va urma.

David închise ochii, și chipul i se schimonosi de parcă ar fi supt o lămâie. Un ușor tremur îi zgudui umerii, apoi el deschise ochii și-i căută pe ai ei.

– Mergi cu mine? Te rog!

Ea nu se așteptase să o roage asta.

– Închiriez o mașină să ne ducă și să ne aducă din Wilton, și pe drum tu poți să mă convingi să nu mă răzgândesc. Sincer, nu cred că pot să fac asta singur, Vivi. Te rog, spune da!

David rămase în genunchi în fața ei, implorându-i ajutorul. Cum putea ea să îl refuze când el fusese prezent de nenumărate ori când ea avusese nevoie de sprijin? La un moment dat, tot trebuia să facă un pas spre un fel de prietenie cu el, deci ar putea să fie și acum.

– Bine. Te ajut în ziua aia... pentru tine și familia ta. Și pentru că am iubit-o pe mama ta.

David își petrecu brațele în jurul gambelor ei și își lăsă ușor capul în poala ei.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere, dar să nu vezi în decizia mea mai mult decât este. Ai nevoie de mine la nuntă pentru că sunt singura cu care poți fi sincer despre Janet, așa că voi fi acolo pentru tine de data asta. Nu înseamnă că lucrurile între noi sunt reparate. Eu nu revin la vechile tipare cu tine.

– Am înțeles. El se îndreptă, părând că-i era mai puțin greață decât cu un minut în urmă. Pari extenuată. Ar trebui să te odihnești.

Se ridică și o urmă în camera lui. După ce se strecură sub cearceaf, Vivi își trase pătura până la piept. Privirea lui plină de căldură se întâlnește cu a ei. El își trecu o mână prin păr.

– Dormi, *muñequita*.

Dimineață, Vivi se trezi singură, întrebându-se dacă lovitura o făcuse să aibă halucinații despre discuția cu David din biroul lui. Își linse buzele când rememoră momentul când fusese de acord să meargă la nuntă cu el.

El intră în dormitor cu două căni cu cafea chiar când ea se ridica.

– Uite, îmi pare rău că-i fără cofeină. Ordinul doctorului. Îi dădu o cană și se așeză lângă ea pe pat. O șuviță de păr îi căzu în fața ochilor, așa că el i-o dădu după ureche. Cum te simți astăzi? Amețită, cu grețuri? Vederea e normală?

– Sunt obosită. Mă doare capul.

El își puse cafeaua pe masă.

– Ți-e foame?

– Surprinzător, nu încă. Se încruntă, părându-i-se ciudat, din moment ce de obicei se trezea înfometată. Dar e drept că nu se trezea de regulă în patul lui David, cu o contuzie zdravănă. Își aminti deodată de cât de furios fusese Justin. Ai vorbit astăzi cu Cat? Este bine?

– Da. Ciudat că acum îmi răspunde la telefon! Tonul lui exprima iritare și suferință. Este bine, doar își face griji pentru tine.

– Ești conștient de faptul că ea și Jackson încercau să te oblige să te împaci cu tatăl tău evitându-te? Și ea nu e încântată să facă asta, doar ca să știi. Vivi se uită la el. Acum, că mergi la nuntă, lucrurile se vor îmbunătăți.

– Mulțumesc din nou că ai fost de acord să mergi cu mine! Altfel, n-aș putea. Se uită pe fereastră. Bănuiesc că întâi ar trebui să discut cu tata. Știu că trebuie să găsesc o cale de a-l ierta.

– Da, trebuie.

Vivi bău din cafeaua ei. Inima i se topea cu fiecare minut petrecut lângă David.

– Nu mi-a cerut iertare, ceea ce ar putea să fie parte din problemă. Nu va fi ușor să fac primul pas. Se uită la ea și rânji. Tu de ce zâmbești?

Ea îl privi și își mușcă buza.

– Este plăcut ca eu să fiu sprijin de data asta.

David înclină capul înainte de a clătina din el neîncrezător.

– De ce ai crezut mereu că tu ai mai multă nevoie de mine decât am eu de tine? Nu a fost niciodată adevărat. Eu mereu m-am bizuit pe tine, pe iubirea și prietenia ta, pe capacitatea ta de a mă înveseli.

– David, deja am fost de acord să merg cu tine la nuntă, așa că nu-i nevoie să insiști.

Ea îl bătu ușor peste mână, rânjind.

El îi luă mâna și i-o sărută.

– Eu vorbesc serios.

capitolul 24

David termină de spălat vasele de la prânz și se duse în biroul lui în vreme ce Vivi dormea. Se așeză la birou, uitându-se la telefon. Evitase să își sune tatăl de când se întorsese din Hong Kong. Nu mai putea să amâne. Dacă nu suna acum să accepte invitația la nuntă, risca să se răzgândească. Oftând, formă numărul.

– Bună, David.

– Tată.

Postura lui deveni rigidă; inima îi bătea nebunește în piept. Nici unul din ei nu vorbi câteva secunde.

– Înțeleg că te-ai instalat la muncă și în noul tău apartament.

Vocea de obicei autoritară a tatălui său șovăi.

– Da. David făcu o pauză, nefiind sigur cum să înceapă. Cinci secunde mai târziu, cuvintele îi ieșiră din gură. Te sun în legătură cu nunta. Cred că ar trebui să lămurim lucrurile, ca să pot participa.

Între ei se lăsă un alt scurt moment de tăcere.

– Speram că, după tot acest timp, vei renunța, David.

– Crede-mă, aș vrea să pot. Încerc, dar încă sunt supărat. Și atitudinea ta nu a fost de ajutor. N-ai arătat nici urmă de remușcare. Și i-ai lăsat pe Cat și pe Jackson să dea vina pe mine pentru tensiunea asta. În loc să împărțim vinovăția, tu te-ai protejat și m-ai lăsat în vânt.

David își auzi tatăl oftând înainte de a răspunde:

– Mama ta ne-a implorat pe *amândoi* să păstrăm secretă aventura mea. Eu doar i-am respectat dorința. Măcar atât puteam face. David cugeta la răspunsul neașteptat, când tatăl lui continuă: În ceea ce privește restul, nu ți-am mulțumit pentru că știam că nu tăceai de dragul meu. O făceai pentru ea. Îmi pare rău că ai avut de suferit din cauza reacției lui Cat și a lui Jackson. Dar, David, nu-mi voi cere scuze pentru nimic altceva. Ce s-a întâmplat în căsnicia mea – și cu Janet – nu-i treaba ta. Asta a fost între mine, mama ta și Janet.

– Nu-i adevărat. A afectat totul și pe toți.

– Doar pentru că ai aflat. Problemele din căsnicia mea erau treaba mea, nu a ta.

– Ce noroc pe tine că moartea mamei te-a eliberat, ca să poți fi cu Janet fără să-ți recunoști aventura sau să-ți asumi decizia de a destrăma familia.

– David, întreci măsura! Am plâns moartea mamei tale. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, am iubit-o și am prețuit familia pe care mi-a dat-o.

– Cum poți să spui că ai iubit-o când ai trădat-o? Ca să nu mai menționez cum m-ai trădat pe mine? Doamne, mi-am petrecut viața admirându-te, căutând aprobarea ta. Nimeni nu m-ar fi putut face să am îndoieli cu privire la integritatea ta. Spui că-ți prețuiești familia. Dar, când mama se stinge și noi toți aveam mare nevoie de tine, tu ai permis ca Janet să devină mai importantă ca noi. Egoismul tău mi-a întors întreaga lume cu susul în jos. M-a făcut să pun sub semnul întrebării tot ce am crezut vreodată despre tine, despre familia noastră și despre iubire. Așa că nu te minți și nu pretinde că nu a fost treaba mea.

Urmă o scurtă tăcere cât David încercă să se liniștească.

– Nu sunt mândru de cum m-am ocupat de lucruri în trecut. În tonul tatălui lui se simțea oboseala, dacă nu chiar înfrângerea. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu pot să schimb ce s-a întâmplat. Ce vrei să fac acum?

Incapabil să vină cu o replică, David simți cum îl arde stomacul.

– David? Ești încă acolo?

– Da. Mintea îi gonea. Nu știu ce altceva să spun acum. Nu mai pot să discut despre asta. Ne vedem la nuntă.

– Bine. Mă bucur că vii. Îmi pare rău că lucrurile între noi sunt în continuare tensionate și sper ca până la urmă să rezolvăm totul.

– Vorbim mai târziu, tată.

David puse capăt apelului. Corpul începu să-i tremure. Nu se simțea mai bine sau mai rău pentru că avusese această discuție îndelung amânată – doar amorțit.

Se pleoști în scaun, rememorând conversația. Partea nemulțumită din el voia deja să anuleze planurile de a participa la nuntă, dar nu avea să renunțe la șansa de a petrece o zi cu Vivi.

Acum, avea nevoie de ceva care să îl distragă. Dădu volumul mic la computer ca să nu o deranjeze pe Vivi că asculta muzică în timp ce muncea. Redacta primele zece pagini ale acordului pe care i-l dăduse Laney cu o zi în urmă, când sună portarul să anunțe vizitatori. Câteva clipe mai târziu, deschise ușa pentru a-și întâmpina fratele și sora.

– Unde-i Vivi?

Cat trecu pe lângă el, cercetând camera de zi goală.

– Șșșttt, zise David. Se odihnește.

Jackson se strecură printre ei și se duse direct la frigider, după o bere. După ce o desfăcu, se uită la David, care doar clătină din cap înainte de a continua discuția cu Cat.

– Doctorul a zis să nu facă mai nimic. Fără televizor, calculator, cărți sau muzică. Și fără exercițiu fizic pentru câteva zile.

– Dar ai spus că-i bine.

Tonul acuzator al lui Cat avea o notă de îngrijorare în el.

– Nu se așteaptă nimeni să aibă daune permanente, zise David, dar contuziile sunt complicate. Trebuie să-și protejeze creierul cât își revine.

Cat își mușcă buza și bătu de câteva ori din picior, pierdută în gânduri.

– Păi, când se trezește, o iau la mine. Cat se așeză pe taburetul din bucătărie. Sunt sigură că așa va fi cel mai confortabil pentru toată lumea.

– Nu, nu va fi. Este o idee groaznică să o duci înapoi la locul incidentului.

David se așeză lângă ea și își mută privirea de la ea la Jackson. Fratele lui arăta obosit. Nu încăpea îndoială că avuseseră cu toții o noapte epuizantă. Reveni cu privirea la Cat. Dacă voia un viitor cu Vivi, trebuia să înfrunte ce aveau de zis sora și fratele lui. Spera ca ei să-i dovedească faptul că se înșela, reacționând bine la vestea pe care avea să le-o dea.

– Și apoi vreau să fie aici. Vreau și ca voi doi să știți că sunt îndrăgostit de ea.

– Poftim? Șocul de pe chipul lui Jackson aducea a dezgust. Lăsa berea și se apropie. David, este ca sora noastră. Ce dracului spui?

– *Nu* este sora noastră. Nu-i deloc rudă cu noi. Se uită direct la Jackson, care îl privea ca pe un străin. Jackson, o iubesc. Tot timpul cât am stat la Urgențe rugându-mă să-și revină, i-am promis lui Dumnezeu că, dacă am o șansă, voi fi onest în legătură cu ceea ce simt. Nu știu ce aș fi făcut dacă n-ar fi ieșit așa bine din asta.

– Eu nu te înțeleg deloc. Jackson flutură o mână, incapabil sau nedorind să înțeleagă sinceritatea lui David. Mai întâi, tata, acum asta. Ți-ai pierdut mințile în Hong Kong?

– Ești un mitocan. Știți amândoi că mereu a fost importantă pentru mine. Noi doi am avut propria noastră relație, diferită de prietenii ei cu voi doi. Se scărpină la ceafă. Îmi pare rău dacă asta te face să te simți inconfortabil. Pentru moment, te rog să pui recuperarea ei mai presus de orice. Nu i-am spus nimic, pentru că – făcu o pauză, nedorind să mărturisească tot ce se petrecuse pe insula Block – asistenta a zis că-i important ca o vreme să nu aibă parte de emoții extreme. După ce își va reveni, îi voi spune ce simt, și apoi vom vedea cum merg lucrurile. Se uită la expresia reținută a surorii lui. Aș aprecia sprijinul vostru. În lipsa acestuia, măcar lăsați-ne să hotărâm ce vrem fără să interveniți.

– Eu nu mă simt deosebit de confortabil cu asta, dar bănuiesc că nici nu mă șochează. Degetele lui Cat băteau darabana pe granit, iar gura îi forma o linie fermă. Am simțit că se întâmplă ceva pe insula Block. Bănuiesc că Laney avea dreptul să fie supărată.

– Hai să nu o amestecăm pe Laney în asta, te rog! Se ridică și își băgă mâinile în buzunare. Nu vă cer consimțământul. Până la urmă, este între mine și Vivi.

– Ne afectează și pe noi, David. Dacă voi doi vă despărțiți, noi ne pierdem prietena? Și dacă eu nu vreau ca ea să-ți povestească chestiile din viața mea, dar ea se simte obligată, pentru că-i iubita ta? Sau, mai rău, dacă îi frângi inima? Nu a trecut prin destule în viața ei, fără ca tu să-i dai speranțe doar ca să o dezamăgești? Cat își dădu ochii peste cap și își sprijini bărbia în palmă. Nu te preface că asta nu ar putea schimba totul pentru noi toți.

– Nu-i posibil ca totul să se schimbe în mai bine? Și apoi Vivi nu a dezvăluit niciodată secretele împărtășite cu vreunul dintre noi, deci **nu** există nici un motiv să crezi că asta se va schimba. Și eu *nu* îi voi frânge inima.

David oftă, conștient că, de fapt, îi frânsese inima recent. Era momentul să schimbe subiectul.

Se uită la Jackson, care tăcuse după ce își terminase berea.

– Legat de tata. Voi veni la nunta lui, dar nu ca urmare a ceea ce ați spus sau făcut voi.

Privirea piezișă a lui Jackson îl enervă pe David.

– Atunci de ce te-ai răzgândit?

– Am motivele mele. Sperietura de noaptea trecută a fost un semnal de alarmă despre cât de scurtă este viața, și pentru Vivi este important ca eu să mă împac cu tata.

– Ah, păi, dacă-i important pentru Vivi, atunci chiar te rog să o faci. Sarcasmul lui Jackson scotea la iveală propriile sentimente rănite, așa că David nu sări să se apere. O să ne spui vreodată adevăratul motiv pentru care te-ai purtat ca un măgar cu tata?

– Nu. Și, înainte să săriți la mine, gândiți-vă că poate fac asta pentru binele vostru. Există unele lucruri pe care nu trebuie sau nu aveți realmente nevoie să le știți. David își plecă ușor capul. O să vă spun că sunt jignit că amândoi ați aruncat toată vina asupra mea. Când vreodată v-am dat eu vreun motiv să vă îndoiti de mine?

Jackson deschise gura să răspundă, dar apoi ochii îi țâșniră în lateral, și expresia lui se schimbă de la sumbră la caldă.

– Hei, V. Cum te simți?

Cat se dădu jos de pe taburet și o îmbrățișă pe Vivi.

– Vivi, îmi pare așa rău! Vocea lui Cat se frânse din cauza lacrimilor. M-ai avertizat în legătură cu Justin. Ar fi trebuit să te ascult. Îmi pare așa rău că te-a rănit.

– Nu-i vina ta, Cat. Vivi o mângâie pe spate. Mă bucur că tu nu ești rănită.

– Ar fi trebuit să fiu eu, nu tu, strigă Cat. Eu sunt proasta care l-a tot primit înapoi. Sunt așa proastă, Vivi! Îmi pare atât de rău!

– Nu-i vina ta, Cat. Vivi se uită în ochii lui Cat. Promite-mi doar că acum chiar s-a terminat, oricât își va cere scuze și oricât te imploră. Eu...

– Oh, s-a terminat. Crede-mă! Dacă se apropie de vreuna din voi, *el* e ăla terminat, interveni Jackson. Și veți depune amândouă mărturie dacă nenorocitul nu pledează vinovat.

Când le îmbrățișă pe amândouă, mâna lui mare atinse bandajul lui Vivi, făcând-o să icnească și să se desprindă din îmbrățișarea lor.

– Îmi pare rău, V! Jackson făcu o grimasă. Sunt un idiot.

– Idiotul meu preferat, oricum.

Rânji și îl lovi în braț.

– Dar eu vorbesc serios în legătură cu Justin. Expresia lui Jackson deveni sumbră. O să plătească, nu, David?

David se uită la Vivi, care părea a-și ține răsuflarea. Înainte să-i răspundă lui Jackson, Vivi se întoarse spre Cat.

– Asta vrei, Cat? Vrei să intri într-o serie de procese și să scoți totul la iveală?

– Nu, eu vreau doar să fiu sigură că nu se mai apropie de noi. Se uită la David. Vreau doar să scap din asta.

David îi aruncă lui Jackson o privire înfrântă. Nu se mai putea contrazice cu ambele femei, dar nu avea să insiste după discuția lui cu Vivi din noaptea trecută.

– O să obținem imediat un ordin de restricție, îi promise surorii lui. Nu trebuie să ia nimeni hotărâri despre procese civile acum. Avem timp să facem alte demersuri, dacă vreuna din voi decide asta, după ce se mai liniștesc lucrurile.

– Eu n-am nevoie de timp. Vocea lui Vivi răsună agitată. Ți-am spus deja, nu voi fi parte din nici un proces civil.

– Relaxează-te, Vivi! David nu ne poate obliga pe nici una să facem ceva. Cat o prinse pe Vivi de mână și îi țintui cu o privire mortală pe frații ei. Asta poate să aștepte. Tu ar trebui să rămâi liniștită. Hai să nu mai vorbim despre Justin!

– Cat are dreptate. Trebuie să stai liniștită și relaxată. Fără stres.

David îi dădu lui Vivi un pahar cu apă și un calmant. Îl zări pe Jackson cu coada ochiului – părea pierdut în gânduri, aproape bântuit.

Cat dădu o șuviță de păr după urechea lui Vivi.

– Hei, hai să înveselim atmosfera! Am niște eșarfe drăguțe pe care le poți folosi ca să ascunzi bandajele alea. Vrei să mă duc să le aduc?

– Doamne, Cat! Vivi înghiți pastila cu o gură mare de apă. Eșarfe... Serios?

– Păi, eu mereu mă simt mai bine când arăt drăguț

Cad ridică din umeri și zâmbi timid.

– O să fiu bine cu bandajele astea. Vivi își atinse capul, tresărind. Mersi că ai grijă de mine, dar mă cam ia amețeala stând aici. Cred că trebuie să mă așez.

David se apropie imediat, punându-și mâna sub cotul ei, în caz că leșina.

– Oricum n-ar trebui să te obosim cu o vizită lungă. Ochii lui Cat se mutară de la David și Vivi, în vreme ce se juca agitată cu breteaua poșetei. Te lăsăm să te odihnești. Vorbim mai târziu!

Jackson o îmbrățișă din nou repede pe Vivi și ieși după Cat. Vivi părea să nu fie conștientă de plecarea bruscă a lui Cat și Jackson. Era evident preocupată de propriile amintiri și sentimente. Discuția despre proceduri legale răscolise probabil îngrozitoarele amintiri despre accidentul de mașină.

David era recunoscător că ea încetase să îl mai respingă, deși Vivi nu părea să-și dea seama de schimbarea subtilă din atitudinea ei. Măcar făcuse un mic progres cu ea în ultimele douăsprezece ore. Ușurarea lui era alterată de o senzație de neputință cu privire la vina irațională pe care o simțea ea. Chiar suferise în tăcere în toți acești ani, crezând că ea își omorâse mama? Explica multe despre ea, dar nu îl scuza pe tatăl ei că nu-i oferise ajutorul de care ea avea nevoie pentru a privi accidentul din perspectiva corectă.

Acum, nu era momentul pentru această discuție, așa că renunță.

– Cred că ar trebui să te întinzi. Te trezesc la cină.

– Bine, zise ea. După cină, aș vrea să mă duc acasă.

Cuvintele ei îl întristară. Avea de dus o luptă grea ca să o recâștige. Dar nu era vorba despre el sau nevoile lui. Era vorba despre ea. Ea îl așteptase ani în șir; așa că putea și el măcar să-i returneze favorul.

Nu urma să insiste acum, deși avea inima îndurerată. Avea să o ia încet, să-i recâștige încrederea și apoi să o implore pentru a doua șansă.

– Cum dorești.

Aproape două săptămâni mai târziu, Vivi scoase tava cu lasagna din cuptorul tatălui ei și o puse pe aragaz. Cât o lăsă să se răcească

un pic, își turnă suc și apoi se uită afară pe geam. Gazonul avea marc nevoie să fie tuns.

Absentă, își trecu degetele de-a lungul cicatricii, de unde fuseseră recent scoase copcile. Ultima dată când își vizitase tatăl, în urmă cu trei săptămâni, n-ar fi putut anticipa modul în care viața ei avea să continue să se schimbe. Dar fiecare zi după vacanța pe insula Block dusesese spre confruntarea pe care o plănuise pentru această seară.

Putea să o facă. Până la urmă, luase o decizie în privința lui David. Abia la câteva săptămâni după ce el o implorase și de la tragedia pe care o evitase, se gândise să-l primească înapoi în viața ei. Pentru prima dată de când se știau, se vedea fiind egala lui. O schimbare incredibilă pentru ea și una care îi dădea curaj pentru astăzi.

Curaj necesar să traseze granițe similare cu tatăl ei.

Fusese înspăimântător, dar eliberator să se descarce de douăzeci de ani de vinovăție. David se străduise din greu să o facă să accepte faptul că poleiul de pe drum avusese o mare parte din vină. Oricum, în acest moment, vinovăția nu mai conta cu adevărat.

Accidente aveau loc. Se făceau greșeli. Singura cale pentru a merge mai departe era să ierte și să accepte – pe alții și pe ea însăși. Vivi putea să facă asta pentru ea și, în seara asta, în sfârșit avea să îi ceară tatălui ei să facă la fel.

Puse două porții mari de lasagna pe farfurii și le duse pe masa din bucătărie.

– Tată?

Când el nu răspunse, merse în camera de zi. El moțăia în fotoliul lui, ținând într-o mână un pahar de whisky aproape gol. Vivi se duse și îi luă cu blândețe paharul.

– Tată, cina-i gata.

Speriat, bărbatul deschise ochii și clipi confuz.

– Vivi.

Ea încuviință din cap.

– Ai adormit. Cina-i gata.

El se ridică și o urmă lent în bucătărie. Se duse să își toarne iar băutură, dar ea se întinse după sticlă.

– Înainte să mai bei, vreau să vorbim.

– Despre ce? întrebă el, așezându-se, fără să-i mulțumească pentru mâncarea pregătită.

– Despre noi doi. Își întinse un șervet în poală cât el luă o gură de mâncare. Ți-am spus că domnul St. James se recăsătorește mâine. De aceea stau aici în noaptea asta.

– Și? Se uită la sticla de Jack Daniel's pe jumătate goală aflată pe blat. Ce legătură are asta cu mine și cu tine?

– Păi, evenimentele neașteptate din vara asta și nunta lui m-au făcut să-mi dau seama de ceva. De multe, de fapt, dar de un lucru în special, legat de tine.

El lăasă furculița și își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– Oh, da? De ce anume?

– În toți acești ani, ți-am tolerat băutul – neglijatul – pentru că știam cât de devastat ai fost de accidentul mamei. I se strânse un pic gâtul. Am trăit cu rușine și regret pentru că eu am supraviețuit, iar mama și Tommy, nu. Știam că, de fiecare dată când mă vedeai, doar îți aminteam de ei și m-am convins că suferința ta îți justifica într-un fel comportamentul, oricât ar fi fost de distructiv.

– Distructiv? El luă din nou furculița, fluturând-o nepăsător înainte de a o băga în lasagna. Nu sunt distructiv.

– Ba da, ești. Te autodistrugi și m-ai rănit și pe mine. Am crezut că, în toți acești ani, am gestionat bine situația. Acum, știu că am greșit. Se aplecă înainte, întinzându-se inutil peste masă. *Tu* te-ai înșelat.

– Despre ce dracului vorbești?

Se încruntă înainte să ia o altă îmbucătură.

Postura și expresia lui o avertizau să se oprească. Nimic nu avea să se schimbe. Dar ea trebuia să termine. Trebuia să tragă o linie.

– În fiecare zi există oameni care își pierd partenerii de viață și copiii, uneori în accidente tragice, alteori din cauza bolilor, cum și-a pierdut domnul St. James soția. Dar, spre deosebire de tine, ei merg mai departe. Mama și Tommy au murit în acel accident, nu tu. *Tu* încă aveai o viață. O fică. Un motiv să te trezești și să fii cel mai bun bărbat și tată posibil. Aveai șansa să găsești din nou iubirea, în cele din urmă. Am fi putut avea o viață mai fericită împreună. Găsi curajul de a-l privi în ochi. În loc să alegi viața – în loc să alegi să investești în mine –, tu te-ai închis în tine. M-ai lăsat

singură, neglijată și simțindu-mă ne iubită mare parte din viața mea. Și eu am acceptat. Am tot revenit, găsiindu-ți scuze, simțindu-mă vinovată. Acum, s-a terminat. Nu pot continua pe drumul ăsta cu tine. Trebuie să faci schimbări, altfel n-ai să mă mai vezi la fel de des în viitor.

– Ce dracului știi tu despre a pierde o soție sau un fiu? N-ai cum să știi ce simt și nu poți să-mi spui că felul în care mi-am gestionat sentimentele este greșit. Dădu farfuria la o parte și se aplecă înainte. Te-am neglijat? Nu ți-am oferit un acoperiș deasupra capului, mâncare în stomac, haine? Ba ți le-am dat, Vivi. Nu te-am neglijat niciodată.

– N-am spus că m-ai abandonat. Am zis că nu te-ai ocupat de sentimentele mele. Nu m-ai ajutat niciodată să jelesc și, că o crezi sau nu, și eu am pierdut o familie în ziua aceea. Nu putea permite propriilor emoții să scape de sub control, așa că inspiră adânc pentru a se calma. Nu te-au interesat niciodată arta mea, prietenii mei, munca mea. Relația noastră a fost despre mine oferindu-ți ție, eu având grijă de tine, eu vizitându-te. Doamne, tată, tu nici măcar n-ai venit să mă vezi după ce am fost rănită, săptămâna trecută. Te-ai mulțumit să-i lași pe David și pe Cat să aibă grijă de mine.

– Mi se pare că mereu i-ai preferat pe ăștia din familia St. James, așa că ar trebui să fii recunoscătoare.

Se ridică și se duse la chiuvetă. După ce lăsă farfuria, porni spre sticlă.

– Nu bea acum. Discutăm.

Ea puse furculița jos, ținându-și răsufflarea.

– Am terminat cu discutatul. Luă sticla și dădu să iasă din bucătărie. Se opri la ușă, privind peste umăr. Fă ceea ce trebuie să faci, dar nu-mi spune mie cum să-mi trăiesc viața. Și să nu-mi mai spui vreodată că nu te iubesc. Asta-i o minciună sfruntată, Vivi.

Ea se așeză pe scaunul ei, clipind pentru a înlătura lacrimile. Ce sperase? O schimbare bruscă? Niște scuze înduioșătoare și o îmbrățișare călduroasă?

Fix la reacția asta ar fi trebuit să se aștepte. Rece. Retras. Lipsit de regrete. Ca întotdeauna.

Poate că făcuse tot ce putuse el, ceea ce nu spunea multe. Poate că o parte din inima lui murise și fusese îngropată cu mama și

fratele ei, iar ce mai rămăsese era doar puțină iubire de oferit pentru ea. Probabil că ea niciodată nu avea să știe nimic în afară de faptul că el prefera confortul iubitei băuturi în locul companiei ei.

Dar ea spusese ce avusese de spus și acum nu avea să se mai dea peste cap să-l viziteze de două ori pe lună. Nu avea să își mai facă griji dacă el mânca sau nu. Avea să îl trateze cu aceeași detașare emoțională cu care o tratase el mereu.

Deși cina nu fusese un succes răsunător, ea îl înfruntase pentru prima dată. Simți un val de mândrie – ceva ce nu simțise aproape niciodată stând în această bucătărie. Măcar asta era o schimbare în bine. O nouă epocă.

Și avea să își urmeze propriul sfat. Avea alegeri de făcut în viața ei. Riscuri de asumat. Fericire de savurat. Iubire de oferit.

capitolul 25

În după-amiaza următoare, David se duse cu o mașină închiriată să o ia pe Vivi înainte de a merge la nunta tatălui său. Ținând cont de starea lui sumbră, bănuia că ar fi trebuit să închirieze un dric.

Alungă gândul, jurând să folosească această ocazie pentru a merge mai departe cu viața lui – și cu Vivi. Se îndreptă spre ușa ei, amintindu-și de momentele de-a lungul anilor când o luase sau o adusese aici. Arăta exact cum își amintea el, dar orice altceva din acest moment se simțea diferit. Încărcat. Sună la ușă, și ea apăru un minut mai târziu.

În contradicție cu hainele ei tipătoare obișnuite, astăzi purta o rochie conservatoare de culoarea pielii, cu tiv rotunjit. Dantela feminină suprapusă avea un vag luciu metalic. Brațele îi ieșeau de sub mânecile scurte, și materialul se aduna în talie înainte de a cădea până la jumătatea coapsei. În spate avea un mic șliț, făcându-l să își dorească să-i atingă pielea goală. Purta sandale argintii și își strânsese părul într-un coc simplu franțuzesc, care îi ascundea cicatricea proaspătă.

Niciodată nu o văzuse arătând mai elegantă.

– Ești superbă!

Ea zâmbi larg, dezvăluind strungăreața dintre incisivii frontali pe care el o iubea așa mult.

– Și tu arăți destul de bine. Îi îndreptă nodul de la cravată, apoi îl strânse de antebraț. Ești gata?

– Cât de gata pot fi.

– Mai mult nu ți se poate cere.

Trecuseră douăzeci de luni în care nu își văzuse tatăl. Pe Janet nu o văzuse din ziua în care îi prinsese împreună în parcare la Starbucks. Un val de greață îi trecu prin stomac, ca de fiecare dată când își amintea de acea femeie. Niciodată n-ar fi putut participa la nuntă fără să o aibă pe Vivi alături de el.

– Știi, și eu sunt cam emoționată să-i văd pe tatăl tău și pe Janet. Vivi se juca agitată cu un cercel în vreme ce se îndreptară spre

mașină. Am încercat din răputeri să găsesc un aspect pozitiv în toate astea, și s-ar putea să fi găsit unul pentru tine.

– Există un aspect pozitiv? Scepticismul lui nu putea fi mascat. Asta ar trebui să fie bine.

– Dacă te gândești, nu-i mai bine că tatăl tău *se căsătorește* cu Janet? Măcar știi că chiar o iubea când a înșelat-o pe mama ta. Este mai bine decât dacă ar fi fost o aventură ieftină, nepăsătoare.

El se opri, procesând remarca ei, înainte de a i se alătura în mașină.

– Bănuiesc că e ceva bun în logica asta întortocheată.

Se încruntă în vreme ce o ajută să urce pe bancheta din spate.

– Nu-i întortocheată, replică ea, bătându-l peste braț. Știu că tu nu crezi că a fost pedepsit suficient, dar mama ta l-a iertat.

– Nu a fost pedepsit suficient? David se încruntă. Eu aș zice că deloc!

– Știi deja ce părere am despre acest subiect. Faptul că nu și-a cerut iertate sau nu și-a mărturisit păcatele nu înseamnă că nu a suferit. Știe că v-a rănit pe tine și pe ea. Știe că a pierdut respectul amândurora ca urmare a comportamentului său. Își puse poșeta în poală. Poate, dacă vezi astfel lucrurile, astăzi nu te vei simți așa agitat. Și poate că mama ta l-a încurajat să caute pe cineva după ce a înțeles că nu va mai trăi mult. L-a iubit, David. Ar fi vrut ca el să fie fericit după moartea ei. Poate că știa că nu avea să îi fie bine de unul singur.

– Dacă asta ar fi fost adevărat, mi-ar fi spus când am aflat despre aventura lui. Închise ochii. Hai să nu mai speculăm! Nu mă face să mă simt mai bine. Îmi spui toate astea pentru că îți faci griji că am să fac o scenă?

– Nu. Ea clătină din cap. Eu vreau doar să te ajut să te împaci cu tatăl tău și cu Cat și Jackson.

– Păi, tu ești mai iertătoare cu păcatele tatălui decât sunt eu. De cum vorbi, își dori să își poată retrage remarca insensibilă. Vivi îi oferise un sprijin elegant, iar el o răsplătise aruncându-i în față propria situație de rahat. Îmi pare rău! A fost grosolan din partea mea.

– Este în regulă. Ea se uită drept înainte. Știu că astăzi nu ești tu însuși.

– Nu-mi găsi scuze. Se întoarse spre ea. A fost deplasat și crud, mai ales după tot ce mi-ai împărtășit recent. Ești ultima persoană din lume pe care vreau vreodată să o rănesc.

– Bine. Ticălos mare și rău! Scoase limba la el, apoi zâmbi. E mai bine?

El ridică dintr-o sprânceană și rânji.

– Da.

Se opriră sub porticul amplu al Clubului Country Rolling Hills și traversară aleea pietruită spre intrare. Ceremonia de căsătorie se ținea în partea acoperită a curții. Fusesse creat un altar, cu rânduri de scaune în alb și auriu.

În ciuda vântului blând de toamnă, David simțea cum transpiră pe tot corpul și își regretă imediat decizia. Încremeni, se gândi să se întoarcă, apoi vocea lui Vivi îl opri din nou:

– Ooo, ce bine arăți, Jacks!

Vivi pipăi papionul fratelui lui David și apoi trecu cu mâna peste reverul de la frac.

Se părea că Jackson era cavalerul de onoare al tatălui său. Avea sens, date fiind circumstanțele, dar sublinia și marea prăpastie dintre David și tatăl său.

– Unde-i tata? întrebă el într-un final.

– Verifică ultimele detalii. Să vă însoțesc la locurile voastre? întrebă Jackson după o pauză ciudată. Cat e deja acolo.

David își observă sora în primul rând, pe dreapta.

– Condu-ne!

Jackson întinse brațul pentru Vivi, iar David veni în urma lor.

– Arăți bine, Cat! zise Vivi. Este nouă?

– Nu. Zâmbetul forțat al lui Cat nu îl păcăli pe David. Își dorea ca atitudinea ei să fie din cauza nunții, nu din pricină că o deranja ideea ca el și Vivi să fie împreună. Dacă el dădea greș și nu câștiga afecțiunea lui Vivi, Cat probabil avea să se bucure. Și tu arăți minunat, Vivi! Mă bucur că te recuperezi bine.

– Sunt bine. Vivi atinse zona de unde tocmai îi fuseseră scoase copcile. Dar mă îndoiesc sincer că voi putea dansa prea mult.

– Nu par să fie mulți amatori de dans, șopti Cat, apoi se aplecă înainte pentru a se uita la David. Nu eram sigură că vei veni, darămite să și rămâi, zise ea pe un ton plat. L-ai văzut pe tata?

– Nu. Am vorbit cu el la telefon. Îl văd după jurăminte.

Jurăminte. Îl uluiră propriile cuvinte. Dumnezeu, următoarele treizeci de minute aveau să fie o tortură.

Cvartetul de coarde începu să cânte Canonul în D Major al lui Pachelbel, punând capăt conversației neplăcute. David oftă, pregătindu-se pentru o după-amiază lungă. Îi studie pe cei vreo cincizeci de participanți – membri apropiați ai familiei, colegi de afaceri și prieteni.

Se simțea ca un impostor stând printre ei, sărbătorind ceva ce nu îi aducea pic de bucurie. Când David își văzu pentru prima dată tatăl, stând la altarul improvizat, i se strânse stomacul. Nu se schimbase mult, cu excepția câtorva fire argintii în păr și a faptului că acum arăta mai în formă.

Se uitară unul la celălalt, ceea ce îl făcu pe David să își amintească de numeroasele dăți în care rolurile lor fuseseră inversate. Ani buni, tatăl său fusese cel aflat pe margine, privindu-l pe David jucând lacrosse, pozând pentru fotografiile de absolvire sau acceptând vreun premiu academic. Omul nu fusese niciodată ostentativ, dar fusese mândru. Mereu mândru. Și acum, în ciuda furiei, David recunoscuse un val tandru de emoții, o dorință de a rezolva lucrurile și de a se apropia din nou. Acea bunăvoință dispăru de cum Janet își începu înaintarea spre altar.

Janet. Viitoarea lui mamă vitregă.

Îl ardea stomacul de parcă devorase un castron de ardei iuți. Antipatia lui intensă nu izvora doar din ceea ce îi făcuse ea mamei lui, deși fie și doar asta i-ar fi justificat poziția.

Ani buni, o văzuse alături de soțul ei interacționând cu toată lumea la clubul lor country. Ariviști care arătau bine. O pereche prefăcută care trimitea bezele tuturor, zâmbea prea des și se străduia prea mult. Nesinceritatea incarnată. Acum, ea urma să facă parte din familia lui.

Parte din viața lui.

Se întinse să o ia pe Vivi de mână. Dacă o deranjă strânsoarea lui bruscă, puternică, ea nu reacționează. Bănuia că îi era milă de el, ceea ce era în regulă din partea lui, atât timp cât ea nu se retrăgea. Ocazional, își mișca degetele pentru a-l încuraja să relaxeze

strânsoarea, dar nu-i dăduse drumul vreo clipă. El luă asta drept un alt semn încurajator. Singura parte cu adevărat bună din ziua lui.

– Nu pot să stau aici, șopti el.

Ea se uită în ochii lui și îi șopti:

– Dacă pleci, nu se va schimba sau nu se va îmbunătăți nimic. De fapt, o să ajungi să te simți și mai rău. Putem să trecem peste ziua asta.

– O urăsc, zise el, nu la fel de încet cum ar fi trebuit.

– Știu. Îi strânse mâna. Îmi pare rău!

Lângă ea, Cat se foi inconfortabil și îi aruncă o privire dezaprobatore. El își îndreptă umerii și inspiră adânc și prelung. Avea să rămână. Avea să își salute tatăl, să o lase pe Vivi să mănânce ceva și apoi să o convingă să plece cu el, neobservați.

În loc să urmărească restul ceremoniei, se întrebă cum cineva ca Janet putuse reprezenta o tentație, când tatăl lui avea deja o soție uimitoare. Apoi David se gândi la Laney și la faptul că el fusese la un pas de a se mulțumi cu o relație nesatisfăcătoare, când Vivi fusese cea potrivită pentru el de la bun început.

Fu străbătut de un fior. Instinctiv, îi duse mâna la pieptul lui. „Te voi face a mea.” Ea îi aruncă o privire nedumerită.

După ceremonie, David și Vivi o urmară pe Cat în zona de recepție a salonului principal. Soarele de după-amiază intra pe ușile franțuzești, transformând salonul și mesele pline de flori într-o frumoasă grădină.

David luă pahare de șampanie de pe o tavă. Îi trecu prin cap să se îmbete, dar apoi se gândi mai bine. Unii dintre colegii tatălui său erau clienți ai firmei lui David. Bău din șampanie și își suci gâtul dintr-o parte în alta, trecând cu degetul de-a lungul interiorului gulerului său.

– Este cald aici? o întrebă pe Vivi.

– Nu.

Zâmbetul ei empatic se schimbă brusc, iar ochii ei se măriră.

– David. Arăți bine, fiule! Vocea tatălui său îl sperie. Apreciez că ai venit.

Vivi îi dădu un cot lui David, care înlemnise și nu zicea nimic. Acesta ieși din starea de uluială și întinse mâna.

– Felicitări!

Cuvântul avea un gust amar, de parcă își lipise limba de vârful unei baterii. Înghiți nodul din gât și abia o salută pe Janet încuviințând superficial din cap.

– Domnule St. James, felicitări! interveni, salvator, Vivi. Bună, Janet, eu sunt Vivienne. Ne-am cunoscut un pic anul trecut, dar s-ar putea să nu-ți amintești de mine. Ador rochia ta!

– Mulțumesc, zise Janet cu vocea ei veselă.

Trecu un moment tensionat până când Vivi vorbi din nou:

– Deci, Janet, mie și lui Cat ne-ar plăcea să auzim despre planurile voastre pentru luna de miere, nu-i așa?

Începu să se îndepărteze de David, dar el o trase panicat de mână. Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Gestul acesta era ceva ce el luase drept convenit în urmă cu câteva săptămâni. Nu mai era cazul. Acum, îl savură.

– Mă întorc într-un minut. Apoi se uită la domnul St. James. Bănuiesc că doriți un minut cu fiul dumneavoastră, zise ea încet.

Cele trei doamne se mutară câțiva pași, lăsându-l pe David singur cu tatăl său. Privind în jos, el își dresе vocea și așteptă ca tatăl lui să vorbească. Ridică în sfârșit privirea și îl observă pe tatăl său uitându-se la Vivi cu o expresie ciudată.

– Te vezi cu Vivi?

Surpriza fățișă din vocea lui îl enervă pe David.

– Nu încă, dar am de gând, dacă ea va vrea.

Ochii lui David îl avertizară pe tatăl lui să continue cu precauție.

– Măi să fie, zise tatăl lui, zâmbind. Graciela a avut dreptate în privința ta.

David simți furișări în tot corpul. Fu uluit să își audă tatăl rostind numele mamei sale chiar în acea zi.

– La ce te referi? întrebă el, cu ochii mijiți.

– De fiecare dată când comentam că Vivi nu era de tine, mama ta îmi spunea să mă obișnuiesc cu ideea, pentru că într-o zi îți vei da seama că o iubești. Zâmbi la o amintire intimă. Desigur, eu nu am crezut-o. Voi erați așa tineri și atât de diferiți. Bănuiesc că ea mereu te-a înțeles mai bine decât mine.

Premoniția mamei lui săpă în inima lui David, umplând-o cu o căldură neașteptată în situația în care se afla. Ea o iubise pe Vivi, nu doar pentru ea, ci și pentru el. Se poate să fi fost singura

persoană din familia lui care i-ar fi sprijinit cu adevărat în tentativa de a avea o relație romantică.

Aproape că auzea vocea cu accent a mamei lui făcând o prevestire curajoasă. Ochii lui David se umplură de lacrimi, așa că el clătină din cap pentru a le îndepărta.

– Bănuiesc că ea chiar m-a cunoscut cel mai bine.

Dintr-odată, o piesă lipsă se așează la locul ei, topind mai mult din gheața din jurul inimii lui. Mama lui David era moartă. Nimeni nu avea și nu putea să o înlocuiască în amintirile sau în inima lui. Acum, dacă el ar putea trece peste felul lui de a fi și ar risca totul, ar putea avea pe cineva minunat în viața lui. Cineva cu care să își poată clădi propria fericire – iubirea pe care mama lui o prevăzuse și o aprobase.

Alegerile tatălui său erau ale lui și el avea să suporte consecințele – bune, rele sau nicicum. David nu își dorise să fie definit de modul cum se comportase pe durata anului trecut, așa că poate se putea opri din a-și defini tatăl doar în baza greșelilor acestuia. Îi luase prea mult și îl costase prea multe greșeli până să își dea seama că cel care iartă primește premiul mai mare: eliberarea dintr-o suferință prelungită.

Era momentul să se concentreze asupra viitorului lui.

– Mă bucur că ai venit astăzi, fiule.

Vivi avusese dreptate că trebuia să le ia pe rând, chiar dacă David încă nu își putea închipui o conversație civilizată cu Janet.

– Ei bine, poate nu o să-mi placă niciodată de Janet. David se uită în ochii tatălui său. Dar mă voi purta respectuos și politicos, de dragul tuturor.

Răspunsul tatălui său fu oprit de întoarcerea lui Vivi și a lui Janet.

– David, hai să ne așezăm! Mor de foame!

O oră mai târziu, David o convinsese pe Vivi să plece mai repede de la petrecere. El stătea lângă ea în mașină, neliniștit din motive care nu aveau de-a face cu tatăl lui sau cu Janet.

– Sunt mândră de tine, David! Cum te simți?

– Mă bucur că s-a terminat.

– Sunt convinsă, chicoti ea.

– N-aș fi reușit fără tine. Mulțumesc!

– Cu plăcere! Sper ca lucrurile să devină mai ușoare pentru tine, cu timpul.

Ochii ei erau înlăcrimați chiar înainte să se întoarcă și să se uite pe geam.

– Vivi. El ezită, sperând cu disperare ca ea să fie de acord cu încă o favoare. Te deranjează dacă faci un ocol cu mine?

– Unde?

– Vreau să merg acasă.

Ea se încruntă înainte să își dea seama la ce se referise el.

– La tatăl tău?

– Da, cât știu că nici el, nici Janet nu sunt acolo.

Vivi strânse din buze de parcă se lupta să ia decizia corectă.

– Bine. N-am fost acolo de când...

Vocea i se frânse. El o strânse de mână, știind că voise să spună că nu mai fusese acolo de când murise mama lui. La fel și el.

Cotiră pe alee, și inima lui David uită să mai bată. Fosta casă colonială de un galben ca untul fusese pictată în alb. Straturile de flori colorate ale mamei lui fuseseră înlocuite cu diverși arbuști drăguți și bolovani mici. Aceste schimbări fuseseră făcute la cererea lui Janet sau erau opera tatălui său?

David inspiră adânc înainte de a coborî din mașină.

– Ești sigur de asta, David? întrebă Vivi, privirea ei părând să înregistreze modificările. Eu am îndoieli. Nu cred că te vei simți mai bine după această vizită.

– Trebuie să accept ce s-a întâmplat, inclusiv toate schimbările. Altfel, nu pot trece mai departe.

Scoase cheia și încercă yala de la intrare. Încă funcționa, constată el în timp ce încuietorea făcu clic. După ce se uită rapid la Vivi, a cărei expresie precaută se potrivea cu a lui, deschise ușa și intră.

Casa mirosea complet diferit de cum își amintea el. Pe vremea copilăriei lui, mereu se simțise o combinație de ierburi proaspete și parfumul condimentat al mamei lui. Acum, mirosea a citrice, ca la spa.

Mai șocant decât noul miros era aspectul cu totul diferit. Dispăruseră nuanțele de auriu, verde și roșu din copilăria lui.

Modelele florale și draperiile grele fuseseră înlocuite cu nuanțe neutre de bleu, gri și crem.

Încerca să proceseze toate schimbările când o auzi pe Vivi râzând. Ochii ei erau mari de uimire.

– Nu-mi place, zise ea fără să se gândească, apoi își dădu una peste gură cu mâna. Scuze!

Gestul ei îl făcu să chicotească.

– Nici mie nu-mi place. Chiar nu-i plăcea, dar era totuși fascinat. Să îndrăznim să mergem în bucătărie?

Vivi încuviință din cap și îl urmă în spatele casei.

– Oh, Dumnezeuule!

Ochii lui Vivi se măriră și mai mult când intrară în spațiul refăcut.

Dispăruseră dulapurile roșii și oalele de cupru. Bucătăria „nouă și îmbunătățită” conținea dulapuri albe și blaturi mai albe din cuarțit, nepărând a fi prea mult folosite.

Un fonfăit îi distrase atenția de la noua podea. Vivi își ștergea o lacrimă de pe obraz.

– Nu-i nici urmă de ea.

David încuviință din cap. Se părea că Janet se asigurase că nu avea să mai existe în această casă nimic din mama lui sau din familia lor împreună.

S-ar fi așteptat ca aceste schimbări majore să-l facă să urle, să plângă sau să spargă ceva. Poate că șocul și uimirea alungaseră aceste emoții, lăsând în urmă o senzație amorțită de calm. Poate că ura i se temperase când își văzuse tatăl fericit la nuntă. Sau poate că obosise pur și simplu să poarte cu el tone de furie.

Se uită la noua masă de bucătărie – sticlă rece, desigur. Scaunele capitonate păreau mai confortabile decât cele de lemn din tinerețea lui, dar se îndoia că tatăl lui și Janet mâncau adesea la această masă.

Se așază pe un scaun și își imaginează familia în acest spațiu. Imposibil. Acele imagini existau doar în amintirile lui – amintiri foarte fericite. Nu le putea recrea, dar putea să facă pași pentru a construi unele noi. Și acestea, toate acestea, aveau să înceapă și să se termine cu Vivi.

– Stai jos!

Îi arată spre scaunul din fața scaunului lui. Vivi se așează fără să spună ceva, analizând fiecare centimetru din bucătărie.

„Ce adorabilă!“

– N-aș fi trecut peste ziua asta sau peste acea cină fără tine. Familia mea îți datorează atât de multe. Eu îți datorez. Se aplecă înainte, cu coatele pe masă. Îți amintești că aici ne-am întâlnit? Chiar aici, la o masă foarte *diferită* de asta.

Cel puțin, nu își pierduse complet simțul umorului.

– Îmi amintesc.

Ea zâmbi, și el își dădu seama că ea rememora acea seară, când îi făcuse portretul și mâncase o grămadă de Oreo.

– Nu mai cunoscusem pe nimeni ca tine până în acea zi. Erai un spiriduș de fată, directă, cu șuvițe de un roz puternic în păr. Te vedeam cum absorbi fiecare detaliu despre familia mea. Mi-ai stârnit tare mult curiozitatea. Zâmbi la propria amintire a clipei când o văzuse prima dată. Și apoi gândurile lui parcurseră rapid totul din acea zi până în prezent. Tatăl meu mi-a spus ceva surprinzător în seara asta.

– Ce anume?

Ea stătea dreaptă, fixându-l cu ochii ei rotunzi.

– Mi-a spus că mama mea a bănuț mereu că te iubeam. Se întinse peste masă și își împreună degetele cu ale ei. Se pare că ea a știut ce simțeam înaintea mea.

Ei i se tăia răsuflarea.

– Ce înseamnă asta?

– Mereu am știut că te plac, dar este mai mult, Vivi. Mult mai mult. Te iubesc! Nu știu de ce n-am conștientizat asta mai devreme. Poate că mi-am îngropat și negat sentimentele din toate motivele pe care ți le-am explicat în apartamentul tău, acum câteva săptămâni. Poate trebuia să plec o vreme ca să te văd ca pe o femeie, nu ca pe o fetiță. Nu știu exact cum sau ce s-a schimbat. Tot ce știu este cât de mult te iubesc.

– Da? întrebă ea, cu glas aproape șoptit.

– Sunt îndrăgostit de tine. Se ridică și ocoli masa să se așeze lângă ea. M-am gândit la noaptea noastră împreună de atât de multe ori pe parcursul acestei luni. Vreau dreptul de a te atinge, de a te săruta și de a face din nou dragoste cu tine. Îi ridică mâna

pentru a-i săruta palma. Vreau totul înapoi. Poate că nu merit, dar te rog să-mi dai o altă șansă. Dacă-mi dai, îți voi oferi tot ce ai spus că vrei.

Continuă să-i țină mâna, cu inima în gât în vreme ce îi aștepta răspunsul.

– De ce acum? întrebă ea. Nu s-a schimbat nici una dintre circumstanțele de care te temei.

– *Eu* m-am schimbat, Vivi. Știu că în ultima vreme nu ți-am dat prea multe motive să mă crezi. Jur că sunt aceeași persoană în care ai putut avea încredere în trecut! Ai din nou încredere în mine, și voi face să merite.

Inima i se zbătea în piept. Când ea își trecu degetele prin părul lui, suspină, cutremurându-se cu ușurare și plăcere. Îi atinse chipul înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei. O sărută delicat, de parcă ea ar fi putut să dispară, dar apoi ea se retrase.

– Ești sigur de asta? Nu ai să te răzgândești mâine sau imediat ce apar probleme? O să accepți furia lui Cat și a lui Jackson?

– Sunt sigur. O sărută pe vârful nasului și trase delicat buza ei superioară înainte de a o săruta din nou. N-am mai fost așa fericit de ani în șir. Și, dacă pot să zic asta aici, în casa copilăriei pe care nu o mai recunosc, după ce am fugit de la nunta din iad, asta ar trebui să-ți spună ceva.

Ea își șterse ochii înlăcrimați și dezvălui zâmbetul cu strungăreață pe care el îl iubea.

– Nu pare real.

– Este real.

O sărută din nou, și de data asta ea nu se retrase. Electricitatea trecu prin venele lui când o trase în poala lui. Când corpul ei se cuibări în al lui, simți cum se întărește.

– Vivi.

– David, murmură ea în urechea lui când mâinile lui îi cuprinsesă sânii.

Cotul lui se lovi de masa de sticlă, ceea ce îi aminti unde se aflau.

– Stai, nu aici! Privi în jur, dorindu-și să se fi gândit mai bine. Nu putea să o posede aici, în casa tatălui său și a lui Janet, dar nici nu putea să mai aștepte încă o oră sau mai mult până ar ajunge în oraș. La naiba! Casa de la piscină.

Ea miji ochii și se înroși.

– Nu-i bine? întrebă el.

– Oh, ba da. În copilărie, am avut multe fantezii cu tine ducându-mă în casa de la piscină. Se uită la el pe sub gene. Fantezii deocheate.

– Obrăznicătură! Hai să-mi arăți!

O luă de pe scaun, și practic alergară afară pe ușa bucătăriei.

De cum închiseră ușa casei de la piscină, David o trase pe canapea.

– Îmi doresc să fi fost oriunde altundeva. Ești sigură că aici este în regulă?

– Este perfect. Acum, nu mai vorbi și îndeplinește-mi una dintre vechile fantezii!

Îi desfăcu iute cureaua și trase fermoarul de la pantalonii lui în vreme ce el bâjbâia după fermoarul ei. În câteva minute, erau piele pe piele.

În ciuda dorinței, se mișcă lent, dorindu-și să își amintească fiecare secundă din acest dulce abandon. Îi reveniră în minte amintirile a ceea ce se întâmplase pe insula Block, când făcuseră dragoste, sporindu-i nerăbdarea. Dar, spre deosebire de atunci, acum nu mai avea îndoieli, nu mai avea griji.

Îi asaltă corpul cu sărutări, alunecând cu mâinile și gura de la gâtul la genunchii ei. Ridicându-se deasupra ei, trasă cu degetul linia maxilarului ei și apoi coborî spre scobitura de la baza gâtului ei, înainte de a o săruta acolo.

– Mi-e greu să cred că pierdusem orice speranță de a mă mai simți vreodată eu însumi. N-am fost niciodată mai fericit ca acum.

Privi țintă în ochii ei.

– Și eu.

El o privi cu un zâmbet pieziș, nesigur.

– Așa sper, pentru că s-ar putea să te fi pricopsit cu mine, doar cu mine. Și, cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât mai repede voi cădea de pe pedestalul pe care m-ai pus mereu.

– Gata cu pedestalele! Gata cu visurile copilărești! Își împreună degetele cu ale lui și le ridică la buzele ei. Vom lua lucrurile pe rând.

Lui David, acel moment i se păru sacru, așa că îi susținu privirea când în sfârșit se afundă în ea. Ea îi suspină numele, iar el o strânse mai bine.

– Te iubesc! zise el.

– Eu te iubesc mai mult, răspunse ea și îl sărută pe gât, în spatele urechii.

– Nu, Vivi. Eu te iubesc cel mai mult.

epilog

Trei luni mai târziu

Vivi merse la David acasă, frământându-se în vreme ce se întreba de ce insistase el ca ea să vină aici în seara asta, deși era ocupată să treacă notele în cartelele elevilor. I se păruse ciudat la telefon. Dacă nu s-ar fi bucurat de cea mai uimitoare toamnă împreună, și-ar fi făcut griji. Dar singurul obstacol peste care dăduseră fostese disconfortul inițial al lui Cat cu privire la relația lor.

Încuietoearea se deschise când răsuci cheia, așa că împinse ușa pentru a intra. Luminile erau stinse. Prin apartament erau aprinse lumânări. Pe podea erau îșirate săgeți din hârtie roșie și erau presărate petale de trandafiri. Își duse mâinile la obraji.

Urmări săgețile până în dormitor și observă că pe fiecare a patra săgeată era câte un cuvânt scris.

Tu. Ai. Inima. Mea.

Corpul începu să-i tremure, și duse o mână tremurândă în dreptul inimii înainte de a deschide ușa de la dormitor.

David stătea cu picioarele încrucișate în centrul patului, ținând ceva în fața lui.

– Ce-s toate astea? îl întrebă ea.

El întinse mâna pentru a o chema pe pat. Ea nu voia să își facă speranțe, dar nu se putu abține. Acest cadru era exact genul de scenă romantică și siropoasă pe care i-o descrisese recent cu melancolie lui David, după ce prietena ei primise o cerere în căsătorie deloc romantică de la iubitul ei.

Se urcă în pat și se uită la micul pachet din fața lui, dar nu era cutiuța unui inel. Ascunzându-și dezamăgirea, luă pergamentul legat cu o fundă roșie și îl ridică. Hârtia învechită se simțea moale și era crestată de cute adânci.

– Ce-i asta?

David își depărtă picioarele pentru a o cuprinde.

– Deschide și ai să vezi.

Vivi dezlegă funda, desfăcu apoi cu blândețe hârtia delicată și își văzu propria caligrafie din copilărie. Obrajii i se aprinseră amintindu-și când scrisese această scrisoare de iubire. Inima îi bătuse la fel de tare ca acum când o ascunsese în geanta lui de laptop.

Păstrase scrisoarea în toți acești ani? Abia putea să citească biletul printre lacrimile ce i se adunau în ochi. Când ajunse la ultimele rânduri, le citi cu voce tare.

– *Știu că acum sunt prea mică, dar, când voi crește, voi găsi o cale să am inima ta așa cum tu o vei avea mereu pe a mea.*

Ridică privirea la David, care avea în mână un inel cu diamant cu tăietură tip smarald. Din gâtul ei ieși un mic suspin. El se întinse după mâna ei și îi puse inelul strălucitor pe degetul inelar.

– În urmă cu toți acei ani, mi-ai făcut o promisiune, și am de gând să te fac să o respecti. Zâmbetul lui timid îi topea mereu inima. Vivi, chiar ai inima mea. Fii soția mea, ca să te am mereu cu mine!

Ea se aruncă spre el, dărâmându-l pe pat înainte de a-l acoperi cu sărutări.

– Mereu mă vei avea, orice ar fi, David. Te iubesc! Te iubesc din toată inima.

– Ăsta-i un da?

– Da! Da, mă căsătoresc cu tine.

El o rostogoli pe spate și îi trasă conturul sprâncenelor, al nasului și al buzelor.

– Mă sperie cât de mult te iubesc.

Apoi o sărută. Ultimul ei gând lucid în orele ce urmară fu că își imagina viitorul ei nume cu cerneală mov, așa cum îl scrisese de mii de ori pe zeci de foi de caiet de când îl cunoscuse pe David.

Vivienne St. James.

mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc soțului meu, copiilor, părinților, fratelui și prietenilor mei, pentru iubirea lor continuă, încurajări și sprijin.

Le sunt recunoscătoare agentului meu Jill Marsal, lui Helen Cattaneo și întregii familii Montlake, pentru că au crezut în mine și pentru că au lucrat din greu la această poveste.

Le datorez atât de mult primilor mei cititori – Christie Tinio, Siri Kloud, Katherine Ong, Suzanne Harrison, Tami Carstensen și Shelley Eccleston – pentru contribuția lor la multiplele variante ale acestui manuscris.

Le sunt recunoscătoare și minunaților membri din grupul meu CTRWA pentru sprijinul oferit și pentru că m-au ghidat de-a lungul anilor.

În sfârșit, vreau să le mulțumesc cititorilor mei, pentru că au făcut ca munca mea să merite. Cu așa multe opțiuni disponibile, sunt onorată de alegerea voastră de a vă petrece timpul cu mine.

Cu treisprezece ani în urmă, Vivi LeBrun l-a cunoscut pe David St. James – de care s-a îndrăgostit din prima clipă. Dragostea ei a crescut de-a lungul anilor, ca urmare a apropiatei ei prietenii cu membrii familiei lui, care au salvat-o de la copilăria singuratică și plină de incertări. Pregătindu-se pentru o vacanță alături de frații St. James, la casa lor de pe insula Block, Vivi visează cu ochii deschiși la reîntâlnirea cu David, sperând ca acesta să o vadă, în sfârșit, ca pe sufletul lui pereche.

După moartea mamei sale, David s-a îndepărtat de frații lui, hotărât să li ferască de un devastator secret de familie, care îl macină și care l-a făcut să rupă legătura cu tatăl lor. Acum, reîntors acasă după o perioadă în care a lucrat în Hong Kong, și-a adus cu el și iubita – una care așteaptă un angajament serios din partea lui. Ultimul lucru de care mai are nevoie David printre toate provocările cărora trebuie să le facă față este atracția lui intensă și neașteptată față de Vivi.

Tensiunea capătă proporții, iar atitudinea lui David declanșează o serie de evenimente care l-ar putea face să piardă dragostea pe care a luat-o întotdeauna ca pe un bun dat și pe Vivi, cea care îl cunoaște cu adevărat și care i-a fost alături ca nimeni altcineva.

JAMIE BECK este una dintre autoarele ale cărei romane, vândute în peste 3 milioane de exemplare, au intrat conștient pe lista de bestselleruri a *Wall Street Journal*, *USA Today* sau *Publishers Weekly*. A fost de două ori finalistă la Booksellers' Best Award și a câștigat National Readers' Choice Award.

